

G2R – Tajemná hra

Zdeněk Ležák

© 2011 tiskem vydalo Nakladatelství XYZ

© 2020 elektronickou knihu vydává sám autor

Autor poskytuje čtenářům elektronickou verzi knihy **zdarma**.

Na knihu se vztahují autorská práva v plném rozsahu.

www.zdeneklezak.cz

PROLOG

Gustigi je jako hladové zvíře utržené ze řetězu. Horečně prolézá nejzapadlejší zákoutí sítě a rychle za sebou zametá stopy, které se za každým programem trousí v podobě rozsypaných bitů. Na zaprášených discích odlehlých serverů ověřuje rychlostí blesku nejčastější přístupy, a když se mu něco nezdá, rychle vycouvá. Na místě nechá vybuchnout menší softwarovou nálož, která bezpečně zničí všechny důkazy po jeho nedávné návštěvě a spolu s nimi i většinu ostatních dat, jež tu byla uložena. Gustigi ví, co hledá, a rovněž ví, kde to má hledat. I přesto není snadné to správné místo najít. Místo, kde jeho úžasné dílo najdou jenom ti, kterým je určeno. Budou na to mít jen pár minut, než celou kopii zlikviduje další připravená nálož a dílo se přesune na jiný bezpečný server.

V síti čas plyne jinak. Když Gustigi světelnou rychlostí prolétá křižovatkami sítě, objevuje se a mizí v jediném okamžiku na mnoha místech světa. To ho baví. Je nepolapitelný. Rozhrnuje miliardy ztracených dat, která tu už dlouhá léta bezcílně poletují, aniž by o ně někdo stál, a občas některá pohltí, aby z nich načerpal sílu a stavební materiál pro své programy a záplaty.

Gustigi ochraňuje své dílo jako oko v hlavě. Na různých místech sítě pod neutrálními názvy schovává několik záložních kopií. Jednu má stále u sebe. Hraje si s ní jako lachtan s míčem a čas od času ji zkopíruje na vhodném místě a nastaví k ní časovanou nálož. Je to úžasná hra takhle kopírovat svět. Kdyby se Gustigi uměl smát, jeho smích by otrásal internetem jako malé zemětřesení.

KAPITOLA 1

Marek stál v předklonu před dveřmi bytu Vránových, rukama se opíral o kolena a snažil se chytit dech, než zazvoní. V hrudníku cítil nepříjemnou křeč, v boku ho píchala sevřená bránice a před očima mu tančily barevné šmouhy.

„Kondička je v háji, kamaráde,“ pomyslel si trpce. Ještě v červnu chodil veslovat na řeku, ale po prázdninách už se do oddílu nevrátil. Vloni odtamtud odešlo hodně lidí, mezi nimiž měl kamarády, a Marek postupně zjišťoval, že si s nově příchozími nemá moc co říct. Trochu ho trápilo černé svědomí, že se vykašlal na sport, a snažil se to ospravedlnit sám před sebou výmluvami na množství úkolů ve škole a to, že mu programování zabírá všechnen volný čas. Byla to pravda jenom zčásti, což si uvědomoval. Proto se čas od času pokusil vybičovat k nějakému pohybu. Zoufalému a nesmyslnému, který většinou končil tak jako právě teď.

Tep se pomalu vracel k normálu a Marek odhodlaně sáhl po zvonku. Závěrečný finiš do schodů se na jeho momentálním vzhledu očividně podepsal, ale to vůbec nehrálo roli. Věděl, že paní Vránová není doma a Veronika má ve škole o hodinu víc než on. Zazvonil.

Zavřenými dveřmi pronikl do chodby tlumený šramot a pak dupot rychlých kroků. Karlos vždycky dupal jako slon a Markovi to lezlo na nervy stejně dlouho, co ho znal. Také

bydlel v bytovém domě a doma se naučil – stejně jako celá jeho rodina – chodit „normálně“, aby to neotravovalo sousedy v bytě pod nimi. Karlos tohle vůbec nechápal. U nich v paneláku to bylo ještě mnohem horší. Každé jeho sloní šlápnutí se neslo stropními panely po celém patře, jako když se kruhy na hladině rybníku rozutíkají všemi směry. Marka to zase trochu rozčílilo a v duchu si bezděky pomyslel, že Karlos je tlustoprď, jak mu občas škodolibě říkali kluci ve škole. Hned se za tuhle myšlenku zastyděl. Měl Karlose rád a nesnášel, když se mu někdo posmíval.

„Čau Rampouchu, kde seš tak dlouho?“ přivítal Marka kamarád. Stál mezi doširoka otevřenými dveřmi a stejně široce se i usmíval.

„Moc nemocně nevypadáš,“ procedil Marek mezi zuby a vkročil do předsíně.

„Náhodou, ráno jsem měl horečku třicet sedm a půl, frajere. A bolela mě hlava.“ Karlos se překotně ospravedlňoval, jako kdyby to měl nacvičené. A také to tak bylo. Tvářil se ukřivděně v očekávání, že mu kamarád nebude věřit, jak moc trpí nevolností.

„Vo co sem přišel v ústavu?“ zeptal se už méně útrpně, když za Markem zavřel dveře.

„Písemka z matematiky. Kvůli tomu jsi přece měl tu horečku, né,“ popíchl ho škodolibě Marek a zasmál se. Teď už se úsměvu neubráníl ani Karlos. „Nebylo to ale tak strašný. To bys zvládl levou zadní,“ dodal Marek.

„Nebo taky ne. Nechám si to radši na příště.“

„Jenže příště půjdeš k tabuli. Já to měl pěkně v klídku v lavici.“

„Já bych nebyl v klídku ani v té lavici, to si piš.“ Karlos najednou strnul, vykulil oči a vypadal, že si právě vzpomněl na něco úžasného. Chytil Marka za rameno a chvíli jím mlčky cloumal, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

„Co, blbneš?“ zeptal se Marek.

„Ukážu ti něco, co tě fakt vodrovná.“

Pustil Markovo rameno a s dupotem odběhl do svého pokoje. Marek si zul boty, pověsil bundu na věšák vedle Veroničina podzimního kabátku, který jí moc slušel, a vydal se za Karlosem.

Karlosův pokojíček vypadal jako vždycky. Závěsy zatažené, postel neustlaná a po zemi se povalovaly jednotlivé části oblečení. Marek byl mnohokrát svědkem toho, když paní Vránová svému synovi za nepořádek hubovala. Pak se na pár dnů pokojíček proměnil. Proniklo do něj venkovní světlo i svěží vzduch z otevřeného okna a z podlahy zmizela trička a ponožky. To zpravidla vydrželo dva dny, než si Karlos své království znovu zabydlel. Tento týden byla paní Vránová na služební cestě a úklid bratrovi připomínala jenom Veronika, z níž si Karlos nic moc nedělal.

„Vod včerejšího večera se vod toho nemůžu vodlepit.“ Karlos seděl u monitoru počítače a při řeči nezvedl od obrazovky ani jednou oči.

„Tak tohle je ta důležitá věc, kvůli který jsi mi poslal osm zpráv?“ usmál se Marek. „A vsadím se, že je to taky příčina té tvojí horečky.“

„Horečku mám,“ rozčilil se naoko Karlos, „babička mě poslala k doktorovi.“

Do školy mám jít až v pondělí,“ dodal triumfálně. „Tohle je ale důležitější než škola. Uvidíš sám!“

Marek obešel stůl, stoupl si ke kamarádově židli a sklonil se nad monitorem.

Na velké obrazovce svítila scéna z nějakého filmu. Očividně sci-fi. Nějaký mimozemšťan (možná to byla spíš ona) stál čelem ke kameře a za ním byla vidět tmavá místnost, pravděpodobně interiér nějaké vesmírné lodi. Mimozemšťan s klidným výrazem ve tváři sledoval Karlose a občas očima zabloudil směrem k Markovi. Mlčel a kromě pohybu očí a jemného pohupování hrudníku prozrazujícího dýchání působil spíš jako socha. Měl podivně vysokou lebku, malá, světlá a pichlavá očka, nos příliš nevystupoval z obličeje, ale odhaloval dvě velké nosní dírky a ústa měla stejně šedivou barvu jako okolní pleť. Středem vysokého čela se klikatila výrazná svislá jizva, jako by hlava byla sešita ze dvou polovin.

„To je Tajona a tohle je můj kámoš Rampouch, teda vlastně Marek,“ pronesl Karlos významně a každou rukou ukázal na jednoho z nich, jako by Marka mimozemšťanovi opravdu představoval. Mimozemšťan se Markovi zahleděl do očí a měkkým ženským hlasem řekl: „Těší mě, Rampouchu.“

„Ty brd'o, kdes to vzal, Karlosi?“ zareagoval Marek nadšeně. Bylo jasné, že je to nějaký trik, který si Karlos předem připravil.

„Nevěříš, že s tebou mluvím, že ne?“ smál se Karlos. „Ale ona je fakt jako živá, že jo, Tajono?“

„Ano, Karlosi,“ odpověděla mimozemšťanka klidně, „můžeš se mnou hovořit na jakémkoliv téma.“

Marek rychle přemýšlel, co se za tím skrývá. Mohl to být videohovor, ale kde by Karlos přišel k tak dobře namaskovanému herci, který by byl ochoten hrát s ním takovou hru? Mohlo to být také naskriptované video, ale to by nikdy nemohlo vypadat tak opravdově. Co za tím vězí?

„Je to hra,“ odpověděl Karlos, jako by Markovi četl myšlenky. „Nejdokonalejší hra, jakou jsem kdy viděl.“

„Tohle je hra? Vždyť to vypadá jako videozáznam!“ vyhrkl Marek.

„Navíc je zdarma! Stáhnul jsem ji včera večer z internetu. Nejdřív to vypadalo jako pěkná blbost, protože to byl docela malej soubor a nemělo to ani žádnou ochranu proti instalování nebo něco podobného. Nebyla k tomu skoro žádná informace, jen že je to nová gamesa. A taky jsem o tom nikde nic nenašel. A co je nejdivnější, Rampouchu, stáhnul jsem to z nějakého lůzrovského serveru, a když jsem se tam za deset minut vrátil, byla už ta stránka nedostupná, jako by měl ten server poruchu.“

„O co v té hře jde?“ zeptal se Marek.

„Klasika,“ odpověděl Karlos, „tyhle emzáci dobývají planetu jiných emzáků a ty jako hráč sloužíš v jejich armádě.“

„Říkáme si Hirudové, Karlosi,“ zapojila se do rozhovoru Tajona. „A ti druzí jsou Anurové. Já bych si slovem emzáci nedovolila označit ani vás dva.“

Byla to trapná situace. Tajona poslouchala každé jejich slovo. Karlos zrudl v obličeji a po chvíli vykoktal, zda se Marek nechce v kuchyni napít limonády. Oba chlapci se mlčky sebrali, Karlos pečlivě zavřel dveře pokojíčku a přešli do kuchyně.

„Vona fakt slyší všechno, co si řekneme! Nemůžu si na to zvyknout,“ šeptal Karlos a pustil vodu z kohoutku do dřezu.

„Karlosi, to ale přece není možný,“ nechal se šepotem strhnout i Marek. „Kdes to slyšel, že by postava v počítačové hře poslouchala, co si povídáš?“

„Takže jsem si to snad vymyslel nebo co? Dyt' si to sám viděl! Hned, jak jsem to nainstaloval, začala se mnou mluvit. Vidí nás přes webovou kameru a slyší přes mikrofon...“

„Karlosi, mně se to zdá divný. To všechno zní spíš jako nějaká špionáž, spyware nebo co, než obyčejná hra.“

„Proto jsem tě taky volal, Rampouchu. Chtěl bych, abys tu hru proklepnul. Neznám nikoho, kdo by se v počítačích vyznal líp než ty. Už jsem ti hodil instalačku na flešku.“

„Radši to ale zatím nehraj!“

Karlos hleděl na Marka, jako kdyby se právě pomátl na rozumu.

„Jak to myslíš nehraj? Viděl's tu grafiku? To je něco neuvěřitelného, jako kdyby to někdo natáčel živě na video! A víš, co je záhada? Hejbe se to úplně plynule, přitom víš, jaký mám s novými hrami problémy. Tohle nevydržím nehrát!“

Zašramotil klíč v zámku a někdo vešel do předsíně. Kluci zmlkli a oba napjatě sledovali pootevřené dveře. Byla to Veronika. Nakoukla dveřmi dovnitř.

„Co tady stojíte jako dvě sochy?“ zeptala se vesele.

Veronice bylo dvanáct. Byla hezká, chytrá a zodpovědná. Minimálně ta poslední vlastnost Karlosovi chyběla. Měla dlouhé zrzavé vlasy, které jí na rozdíl od Karlosova ryšavého ježka náramně slušely. Markovi se líbila, ale styděl se před ní. Měl pocit, že i když jsou s Karlosem o rok starší než ona, vnímá je jako dva malé kluky, kteří si jenom hrají s počítačem. Mrzelo ho to, ale byl rád, že je díky kamarádství s Karlosem aspoň občas v její blízkosti.

Veronice stačil krátký pohled, aby poznala, o co tu jde.

„Brácha tě zatáh do té blbiny, že jo, Marku? Včera tady pobíhal jako blázen a dneska se mu nechtělo do školy. To jsi zase celý den pařil, že jo?“ obrátila se na bratra.

„Náhodou sem byl u doktora a sem nemocnej až do pondělka,“ bránil se Karlos.

„To vidím, jak jsi nemocnej,“ odpověděla Veronika a bylo zjevné, že se u toho trochu baví. „Jenom vodiš babičku za nos,“ řekla vyčítavě, „ale mamka ti to spočítá.“ Obešla kluky, sáhla do horní skříňky pro sklenici a vložila ji pod proud vody. Poté vodu zavřela. Karlos rychle sáhl po páce baterie a vodu opět pustil.

„Co blbneš ségra, uslyší nás.“

„Takže už jsi v tom taky namočeněj?“ obrátila se Veronika na Marka. Ten celý zčervenal v obličeji, a než se zmohl na odpověď, pokračovala: „Včera tady brácha běhal jako tajtrdlík a křičel, že to snad není možný, že takovou hru ještě neviděl a podobný kraviny. Já si myslím, že ta hra je nebezpečná.“ Opět sklonila páku baterie a zavřela vodu.

„To právě chceme zjistit, jestli je to nebezpečný, víš Veru?“ vypravil ze sebe Marek.

„Hlavně ty seš nebezpečná, ségra,“ řekl našťavaně Karlos. Sáhnout znovu na páku vodovodu už se ale neodvážil. „Rampouch to všechno bezpečně proklepne, a když se mu to nebude zdát, tak se na to vykašlem.“

Karlos si založil ruce na prsou tvářil se jako autorita rodiny. To bylo gesto, které odkoukal od svého otce, který když byl právě doma, snažil se rozhodovat tak, aby proti jeho poslednímu slovu nemohly padnout žádné námitky. Na paní Vránovou to ale příliš neplatilo a konečné rozhodnutí bylo stejně v její rukou. A Veronika byla po mamince. Věděla, že ona bude mít nakonec pravdu, teď ale jenom řekla, že jí je to vlastně všechno jedno, a nechala kluky v kuchyni samotné.

KAPITOLA 2

Nad planetou Teralago nikdy nezapadalo slunce. V jejím okolí totiž žádné ani nebylo. Planeta plula ve světelném závoji fotonů vylétajících ze středu galaxie a unášených v široké spirále do nekonečných dálek vesmíru. Teralago v této řece světla trůnila jako modrá perla a pohyb prolétajících fotonů jí otáčel kolem její vlastní osy a společně s gravitací galaxie ji ukotvoval na jediném místě, přesně uprostřed ramena spirály. Obyvatelé planety neznali noc. Znali šero na polovině planety, která byla právě odvrácena od středu galaxie, a světlo, když se po pětatřiceti hodinách oběhu tato polovina natočila směrem ke žhavému jádru. Střed galaxie, byť nesmírně vzdálený, byl pro planetu nejen zdrojem světla a tepla, ale s nekonečným proudem fotonů jí posílal rovněž množství živin ve formě minerálů a plynů.

Teralago byla planetou vody. Atmosféra, výrazně hustější než ta zemská, byla nasycena vodním aerosolem, který se lačně usazoval na všech předmětech, rostlinách i živočiších. Dvaosmdesát procent povrchu planety se skrývalo pod hladinou sladkovodního moře. Souš vykukovala nad hladinu v malých ostrůvcích rozesetých téměř s dokonalou pravidelností po obvodu planety. Všechny ostrovy byly hustě porostlé sytě zelenou vegetací, která rostla až s maniakální překotností a pokrývala každícké volné místo.

Kromě moře a pevniny tu bylo ještě jedno významné prostředí, tolik typické právě pro Teralago. Mělčina. Z celkové plochy oceánů zabírala více než šedesát procent. Střední výška vody na mělčině by dospělému člověku dosahovala do poloviny stehen, nejvyšší hladina, kterou místní obyvatelé ještě považovali za mělčinu, by mu dosahovala po krk. Mělčina mezi sebou propojovala všechny ostrovy a vytvářela jakousi síť mostů těsně pod hladinou, po nichž se dalo relativně bezpečně přecházet. Mezi těmito mosty byla však i místa s mnohasetmetrovými hlubinami, v nichž žila většina živočichů planety. Obrovská hejna lichů, tvorů podobných rybám různých velikostí, tvarů i barev.

Podobně jako na Zemi i tady vládl nekompromisní systém potravního řetězce, v němž malí a slabí sloužili jako potrava silnějším. Hlubiny ukrývaly i tvory velikosti velryb, vzhledem však podobných spíš našim krokodýlům. Obrovské ozubené tlamy tartů, jak těmito monstrům říkali Anurové, hrály významnou roli v bájných příbězích, které stařešinové jednotlivých ostrovů s posvátnou úctou vyprávěli svému lidu. Tartové v těchto příbězích vystupovali z hlubin, přepadali anurské obchodní karavany krácející mělčinou z ostrova na ostrov a v těch nejděsivějších případech se odvažovali i na souš a plenili vesnice nebo líhně s vajíčky.

Co bylo v mýtech tak děsivé, se ve skutečnosti zdálo nepravděpodobné. Tartové, jichž bylo popsáno na dvě desítky druhů, se z hlubin vynořovali jen zřídka, většinou uprostřed svých teritorií a na mělčině byli k vidění vzácně. Zvěst, že tarto vylezl na mělčinu, se objevila v průměru jednou za čtyřicet vent. Díky hluboce zakořeněným mýtům přičítali však Anurové občasné nevyjasněné úmrtí svých lovců, vojáků či kočovných obchodníků na vrub právě těmto obávaným tvorům.

Anurové byli skutečnými vládci Teralaga. Druh, který ve vývoji předstihl všechny ostatní živočichy na planetě. Jediný druh, který si podmanil souš i mělčinu a který se vydával na

lovecké výpravy i do obávaných hlubin. Díky mělčinám spojujícím ostrovy ovládli Anurové brzy celou planetu. Starobylé kroniky vydávaly svědectví také o existenci jiných inteligentních ras na planetě. Ty byly však rozdrčeny vojenskou silou a vyšší inteligencí Anurů. Potravinový řetězec vyšší formy. Anurové byli učenliví a přizpůsobiví a vrozená inteligence byla zdrojem jejich nesmírné životaschopnosti.

Anurové se dožívali průměrného věku dvě stě šedesátí vent. Jejich mozek ale nebyl přizpůsoben dlouhodobému ukládání paměti. Byli schopni si pamatovat události maximálně šedesát vent do minulosti. Bylo pro ně proto nesmírně důležité vést kroniky, které kromě běžných i významnějších událostí uchovávaly rovněž plány a návody k použití velkých vynálezů, jež jejich civilizace ve své historii objevila.

Existovaly kroniky různých úrovní od kronik vesnic, pevností, jednotlivých líhní přes kroniky ostrovů až po kroniku královskou, která byla nejbohatší a nejlépe udržovaná, protože se o ni staraly stovky kronikářů a denně ji rozšiřovaly o tisíce záznamů přicházejících z celé planety.

Královskou kronikou se právě probíral generál Širmo, nejvyšší velitel vladařova vojska. Už několik dní trávil veškerý svůj volný čas ponořen hluboko v kronice hledáním událostí, které vedly ke spojenectví jeho národa s Régy. Všechno nasvědčovalo tomu, že příchodu Régů na Teralago musel být osobně přítomen. Už tehdy musel stát blízko vladaři a dost pravděpodobně už tehdy musel být jedním z vysokých důstojníků. Ne tím nejvyšším jako dnes, ale určitě jedním z nejvyšších. Kronika mluvila o generálu Lutadovi, který jednání vedl, a Širmo věděl, že tento muž nebyl jeho přímým předchůdcem. Tím byl Krondo, kterého si Širmo stále mlhavě pamatoval. Krondo byl popraven Régy v dobách jejich nejsilnější vlády, takže Širmo jim prakticky vděčil za kariérní postup.

Anurové své kroniky nepsali na papír ani na pergamen. Takové materiály by ve vlhké atmosféře Teralaga stejně brzy podlehly zkáze. Psali do vody, dá-li se tak nazvat způsob ukládání informací, který Anurové používali. Vypadalo to docela jednoduše. Anuro ponořil hlavu pod hladinu a prsty rukou si zmáčkl žlázy v měkkých lalocích před ušima, čímž spustil vysílání myšlenkového toku, který se ušima vypouštěl do vody. Zdaleka ne každý Anuro byl toho schopen, a když byla u některého z mladých tato schopnost odhalena, znamenalo to téměř vždy vstupenku do vyšších pater společnosti. V kronikách se uvádělo, že tuto schopnost objevili svatí muži, dávní duchovní vůdcové starověkých osad.

Voda záznamy odnášela a bylo jen otázkou náhody zapsané myšlenky opět zachytit. Když se však zapisovalo do uzavřených jezírek nebo bazénů, bylo pro zkušeného čtenáře docela snadné v takové knihovně vyhledávat a číst myšlenky staré třeba i tisíce vent. Dobře číst umělo jen o nepatrně více Anurů, než jich umělo psát. Proces čtení byl velmi podobný. Anuro ponořil hlavu do tůně s kronikou a ventami pilovanou relaxací začal přijímat informace zapsané ve vodě. Ovšem, když uvádíme, že číst uměli jen někteří Anurové, není to zcela pravda. Určitou úroveň této schopnosti měli všichni.

Podle královské kroniky přišli Régové na Teralago před sto patnácti ventami. To byl dlouhý čas a na planetě nebyl nikdo kromě Régů, kdo by si tuto dobu přímo pamatoval. Ale

Širmovi v tomto údaji něco nehrálo. Výchova mu prikazovala jednoznačně věřit kronice a nezpochybňovat ji. Vždyť byla ve skutečnosti jeho paměť a chtěl-li se o minulosti něco dozvědět, musel se na její informace spolehnout. A až do této chvíle kroniku nikdy ve své mysli nezpochybnil. Jenže tady nesouhlasilo hned několik věcí. Nyní už věděl, že Régové nejsou nesmrtelní, a rovněž věděl, že docela rychle tito domnělí bohové stárnou. Nemohl proto předstírat sám před sebou, že příběhu o jejich příchodu na Teralago, který v anurském světě krátké paměti už dávno vstoupil do sféry dávných legend, stále neochvějně věří.

Samci Anurů byli obojživelní tvorové. Většina měla statné postavy s průměrnou výškou kolem dvou metrů. Jejich kůže byla holá, nazelenalá, v některých místech pokrytá černými fleky. Mírně pod ní prosvítalo svalstvo a cévní a odvodňovací systém organismu. Odvodňovací systém byl součástí dýchacího systému. Anurové dýchali kyslík z vody, kterou vdechovali buď z extrémně vlhké atmosféry, nebo přímo pod vodou. Vdechovali ústy, čímž plnili dýchací lalok v hrudním koši vodou a vydechovali odvodňovacím systémem, jemnými póry po celém těle. Pokožka se tak udržovala neustále vlhká i v místech, kde byla zakryta šatstvem.

Horní polovina těla anurského samce měla podobné proporce jako tělo člověka. Dolní končetiny byly nezvyklé. Na krátká a silná stehna navazovala krátká lýtka. Kolena byla velká a kulatá a Anurové je nedokázali nikdy zcela napřímít. Lýtka navazovala přes kotník na chodidla. Ta však nesloužila ke stejné funkci jako u lidí. Anurové sice chodili vzpřímeně po zadních končetinách, ale nedošlapovali na chodidla. Ta sloužila jen jako prodloužení nohou. Došlapovali na špičky tří dlouhých prstů spojených plovací blánou. Tato dolní část končetiny byla delší než stehno s lýtkem dohromady.

Hlava samce měla velké tmavé oči bez bělma, mohutná ústa vystupující kupředu, u nichž nebyly patrné rty, a blánovité uši volně visely po obou stranách hlavy. V obličejí chyběl nos. Lebka se od linie očí volně zdvihala k vystouplým ústům. Anurové používali řeč stejně jako lidé. Jejich hlas zněl dutě a bublavě a při delších proslovech jim z úst vytékala voda.

Širmo byl zmaten. Měl Régy v hrsti, mohl je vyslyšet, mučit a třeba i zabít, přesto měl pocit, že trumfy drží v rukou stále oni a že si s ním i s velkým vladařem jenom hrají. Byl přesvědčen o tom, že informaci, kterou se z nich snaží už řadu porů dostat, mu nikdy neposkytnou. A i když se v minulosti přesvědčil o panovačné aroganci Régů, v hloubi duše tušil, že mu tu informaci neřeknou především v jeho zájmu a v zájmu všech Anurů. Régové možná dobře vědí, že za Branou světů nečeká žádná flotila lodí. Možná vědí, že tam naopak číhá další nebezpečí. A možná vědí, že tam nečeká vůbec nic. Možná, že celá Brána světů je výmysl.

Régové lhali v mnoha věcech a nějakým způsobem se jim podařilo obelhat i královskou kroniku. Podle Širmových úvah museli na planetu přijít maximálně před patnácti ventami. Záhadou pak ale zůstávalo, jak je možné, že si to žádný Anuro nepamatuje. A jak je možné, že si to nepamatuje ani samotný Širmo, který tento podvod prohlédl? Vždyť to on musel tenkrát vést s Régy jednání. Vždyť před patnácti ventami už zcela jistě byl vrchním generálem. To by však znamenalo, že žádný Lutado a možná ani Krondo neexistovali. Byla

to záhada. Régové možná našli způsob, jak obelhat anurskou královskou kroniku, ale jak by se jim podařilo obelhat paměť všech Anurů? To přece nepřicházelo v úvahu.

V sociální společnosti Anurů měli své místo pouze samci. Samice byly vodní živočichové žijící v pobřežních tůních. Nedosahovaly větších rozměrů než samčí hlava, jejich tělo bylo měkké, zakulacené, pokryté stejnou kůží jako tělo samců. Živily se potravou, kterou jim obstarávali samci. Ti také tůně střežili před predátory a pravidelně je čistili.

Tůně sloužily především jako líhně. Samice kladly na dno vajíčka a vybraní samci je oplodňovali tak, že v tůních při koupeli vypouštěli ze žláz po stranách hrudního koše čirou hormonální látku se spermatem. Trvalo přesně jeden vent, než se v tůni z oplodněného vajíčka vyvinul dospělý Anuro samičího nebo dvakrát častěji samčího pohlaví. Vent se proto stal v anurské společnosti hlavní časovou jednotkou. Odpovídal zhruba sedmdesáti šesti pozemským dnům. Tady ale dny neznali, měli své vlastní. Jeden den na Teralagu odpovídal sedmdesáti našim hodinám a nazýval se por. Dvacet šest porů dalo dohromady jeden vent.

Celých dvacet šest porů tedy trval vývoj anurského potěru k dospělci. Po tento čas potěr přijímal z vody v tůni informace, které tu ukládali jako do malé kroniky samci. Z tůně pak za jeden vent vycházeli samci nejen fyzicky dospělí, ale rovněž se základním vzděláním a s bohatou škálou teoretických znalostí. Některým schopnost nasávat informace z tůní zůstala i do budoucna.

Širmo byl statný muž vyššího věku. Bylo mu dvě stě patnáct vent a téměř celý svůj život prožil ve vyšší společnosti v blízkosti krále, protože byl jedním ze šťastlivců, kterým zůstala schopnost číst a vyvinula se u nich i schopnost psát. Byl to moudrý a vážený muž a tvrdý bojovník. Kroniky hovořily o jeho hrdinských skutcích, o jeho věrné službě vladaři, o jeho moudrých rozhodnutích a nekompromisních vojenských zákrocích, které v kritických okamžicích pomohly vladaři udržet si trůn.

Toho všeho si byl Širmo vědom a rovněž dobře věděl, že o jeho skutcích se učí i potěr v líhních. Ted' si však uvědomoval, že před ním stojí úkol nejdůležitější. Úkol, na kterém závisí osud nejen jeho vlastní a panovníkův, ale osud celé anurské civilizace.

KAPITOLA 3

Displej laptopu byl černý, jen uprostřed svítila zelená housenka s čísly odměřující procenta instalace. Slabou nazelenalou září spoře osvětlovala potměnělý pokoj. Digitální budík na stole ukazoval sedm hodin, ale vzhledem k tomu, že byl podzim, byla už venku tma, kterou na ulici rozhrnovala jen oranžová světla pouličních lamp. Jedna lampa přímo ve výšce okna Markova pokojíčku mu dotvářela atmosféru každého večera. Škvírou mezi závěsy sem pronikala nevýrazná oranžová záře, která se ted' před displejem laptopu mísila se zelenou.

Rampouch seděl u svého pracovního stolu a pozoroval průběh instalace. Školní úkoly už měl hotové a místo programování java hry, kterým se po večerech bavil v posledních

několika dnech, přemýšlel o hře G2R. Karlos to přijímal skoro jako běžnou věc, jak s ním hra komunikuje, Marek, ale věděl, že něco takového je při současných technologiích nepředstavitelné. Přesto na vlastní oči viděl, jak je postava ve hře sledovala a že s nimi beze všech pochybností komunikovala.

Instalační soubor byl docela malý. Nedosahoval ani čtvrtiny velikosti běžných současných her. Instalace ale probíhala poměrně pomalu a bylo zřejmé, že stahuje některá data z internetu. Po dvaceti minutách bylo hotovo. Housenka dosáhla velikosti sta procent a hra se za vydatné aktivity disku začala spouštět. Zhruba na minutu se na displeji rozsvítila úvodní videosekvence. Byl to jakýsi filmový pohled na planetu podobnou Zemi. Modré oceány a zelené ostrovy, částečně zakryté bílým závojem oblaků. Planeta měla jasně zřetelný prstenec, který ji obkružoval šikmo z levého horního rohu obrazovky k pravému dolnímu. Byl tvořen jakýmsi velkými kameny pravidelných tvarů, jež byly rozmístěny ve stejných vzdálenostech od sebe. Na viditelné straně planety se jich dalo napočítat devět.

Kamera se najednou rozletěla směrem k planetě a kameny začaly dostávat jasnější tvar. Za chvíli bylo zřejmé, že se o žádné kameny nejedná, ale jsou to vesmírné lodě podlouhlého tvaru, uprostřed vysoké a směrem ke krajům se zužující do špičky. První, co Marka napadlo, že vypadají jako pusinky. Tvarem skutečně připomínaly vykrojená ústa, jen uprostřed byl tento tvar narušen, jako by někdo tato ústa seshora dolů rozřízl na polovinu a oba kusy od sebe mírně oddálil a spojil je kusem výrazně nižším. Vytvářelo to v tomto místě jakýsi snížený schod.

Lodě byly posety stovkami maličkých světel vyrovnaných do několika řad. Kamera se stále přibližovala k planetě a nabírala směr k jedné z lodí. Podivná rozříznutá ústa se na monitoru zvětšovala a kamera dále mířila ke sníženému místu uprostřed, kde se dal tušit velitelský můstek. Prolétla oknem a zastavila se v místnosti před vysokou postavou mimozemšťana, v němž Rampouch okamžitě poznal starou známou z dnešního odpoledne – Tajonu.

„Zdravím tě, Rampouchu, už na tebe čekám,“ spustila nenuceně.

„Cože?“ nezmohl se Rampouch na nic lepšího.

„Jsem ráda, že se k nám chceš přidat,“ pokračovala stejně klidným tónem.

Marek se trochu vzpamatoval. Vždyť tenhle šok už má přece za sebou. Vždyť už se jednou divil, že s ním ten mimozemšťan mluví, jako kdyby byl živý. Co vlastně mohl čekat, když hru instaloval? Že se bude chovat jinak než u Karlose? Že to bude najednou docela obyčejná hra?

„Tajono, jak jsi hned poznala, že jsem to já? Vždyť jsme se viděli možná minutu, víc ne.“

Tajona se pohrdlivě usmála. „Ale Rampouchu, trochu mě podceňuješ. Vím už o tobě daleko víc než jenom to, jak vypadáš. Uvědomuješ si vůbec, kolik informací o každém z vás se dá najít na internetu? A co jsem se nedozvěděla tam, to jsme si stáhli z tvého disku.“

„Co jste stáhli?“ Rampouch nevěřil svým vlastním uším. Připadal si jako v nějakém podivném snu. „Cože jste si stáhli?“

„Potřebné informace, abychom věděli, zda jsi dobrý kandidát pro hru. Zdá se, že bys nám mohl být užitečný.“

„Jaké informace?“

„Potřebné! Ale i nepodstatné. Víme, že chodíš do sedmé třídy, víme, jak se učíš a že rád programuješ a hraješ hry. Víme ale také, kdy chodíš spát a v kolik hodin vstáváš. A hned pouštíš počítač. Víme, že tě baví matika a biologie. Víme, co dělají tvoji rodiče, kde bydlíš a kolik kroků to máš do školy. Asi už nemusím pokračovat, nemyslíš?“

„To přece není možný,“ řekl Rampouch potichu spíš pro sebe.

„Marek Rambousek, třináct let, Husova ulice 14, na posledním vysvědčení dvě dvojky, dva kroužky, sportovní aktivita už čtyři měsíce téměř žádná...,“ jmenovala s uspokojením Tajona.

„Neee!!“ Marek vyskočil ze židle, zmáčkl na laptopu tlačítko resetu a prudce zaklapl displej. Pro jistotu odpojil laptop ze zásuvky a resetoval modem. Takový průběh dnešního večera rozhodně nečekal. Nedožvěděl se vůbec nic. Naopak v pár minutách přišel o své soukromí. Dobře věděl, že na internetu se o téměř každém člověku dají vypátrat důvěrné informace. Věděl, že pomocí IP adresy lze vypátrat každý pohyb člověka na internetových stránkách. Věděl i o programech, které se nabourávají na soukromé disky osobních počítačů, z nichž čerpají důvěrná data, která skrytě odesílají svým tvůrcům. Věděl, že datovou stopu za sebou zanechávají i mobily. Ale dosud nikdy se nesetkal s podobnou situací, kdy by během dvacetiminutové instalace nějakého programu nevědomky poskytl všechna soukromá data, která v počítači měl. Šokovala ho drzost nejen samotného činu, ale i bezostyšné Tajonino přiznání, které nakonec ani nebylo přiznáním jako spíš suchým konstatováním, že si bez dovolení vzala vše, co potřebovala.

O deset minut později Rampouch seděl s rodiči u večeře, ale nemohl se odtrhnout od myšlenek na záhadnou hru. Oběma jeho rodičům bylo přes padesát let a Marka už dlouho brali jako dospělého. Rampouch měl dvě starší sestry, obě se však už vdaly a žily se svými rodinami. Rodiče byli na Marka hrdí, uvědomovali si, že svědomitě plní své školní povinnosti, a i když věděli, že v poslední době polevil ve sportovních aktivitách, dopřávali mu spoustu svobody. Otec si rád nechával předvádět Markovy programy, které vytvořil ve školním kroužku nebo po večerech doma, a přestože pro něj samotného nebyl počítač víc než nástrojem korespondence a pomocníkem při tvorbě faktur, byl si dobře vědom talentu svého syna. Ochotně a rád ho podporoval každoročním nákupem nového počítače nebo jeho doplňků.

„Nad čím dumáš, juniore?“ zeptal se syna mezi dvěma sousty kuřecí rolády.

Rampouch neměl zábrany s otcem mluvit o počítačových hrách. Rodiče věděli, že tráví část svého času hraním. Sami o to ale přílišný zájem nejevili. Markéta Rambousková občas se svým manželem mluvila o tom, zda nejsou některé hry pro jejich syna příliš násilnické, ale ani ona, ani pan Rambousek nechtěli Marka připravovat o zábavu, která byla vlastní všem jeho vrstevníkům.

„Dostal jsem od Karla Vrány novou hru a nic podobného jsem ještě neviděl. Je to udělaný nějakou úplně neznámou technologií,“ odpověděl po chvíli váhání Rampouch.

„Aha,“ řekl otec. „Pro mě jsou všechny tyhle nové hry záhadou. Když si vzpomenu, jak jsme s maminkou v devadesátém druhém kupovali domů první počítač s černobílým monitorem, to snad už dneska ani není pravda.“

Paní Rambousková manžela přerušila otázkou namířenou na syna: „Dělá ten Kája také něco jiného, než že hraje hry? Když tady u nás byl minulý týden, přišlo mi, že zase

ztloustnul. To nechápu. Paní Vránová je taková rozumná ženská, otec je voják a malá Verča je tak hezká štíhlá slečna...”

„On to má vrozený,“ sklesle omlouval Rampouch Karlose jeho vlastními slovy. „Když hraje ping-pong, běhá jako každý jinej.“

Paní Rambousková se nedala: „To by mě zajímalo, po kom to má vrozené. Matka je jako lunt, otec je sice pěkný pořízek, ale tlustý rozhodně není. To by si také při svém povolání nemohl dovolit. Myslím, že Kája je jednoduše líný,“ uzavřela případ.

Rampouch poděkoval za večeři, uklidil talíř do myčky a vrátil se do svého pokoje. Počítač byl vypnutý a zavřený. Marek si sedl ke stolu, rozsvítil lampičku a zapojil počítač do zásuvky. Bylo mu jasné, že koukáním se na vypnutý laptop nic nevyřeší. Ještě chvíli se rozhodoval, pak počítač otevřel a spustil.

Systém naběhl rychle jako vždycky a na ploše se vedle starých ikonек objevila nová – G2R. Docela obyčejná ikonka. Rampouch kolem ní chvíli kroužil kurzorem, pak ale zajel stranou a otevřel okno průzkumníka. V adresářích vyhledal instalaci hry a důkladně si prohlédl jednotlivé soubory. Bylo jich tu překvapivě málo. U běžné hry to bývá systém desítek souborů, tady se jich krčilo pouze pět. Postupně jednotlivé soubory otevíral v editačním programu a zkoumal jejich zdrojový kód. Program nevypadal nijak složitě a Markovi začínalo být jasné, že těchto pět souborů, které navíc nejsou příliš velké, určité neobsahuje celou hru. Někde se musely skrývat další. Buď na disku, nebo se během zavádění hry načítají přímo z internetu.

Rampouch otevřel nejobsáhlejší z pěti souborů a důkladně pročítal zdrojový kód. Některým částem jasně rozuměl a dokázal si je přiřadit ke konkrétním činnostem programu, jiné části byly pro něj naprosto nové. Marek obstojně ovládal běžné programovací jazyky, ale části tohoto souboru se zdály být napsány v něčem úplně jiném. O to více zarážející byl fakt, že jiné části byly naopak psány ve standardních programovacích jazycích. Něco podobného ještě neviděl.

Vybral si část, která by mohla odpovídat vnitřnímu prostoru vesmírné lodi, a tento kousek programu se pokusil přepsat. Část, která by neměla mít vliv na spuštění a fungování hry, ale která by pouze odstranila texturu stěn v místnostech lodi. Nebylo to nic složitějšího a Rampouch věděl, že tuto úpravu jednoduše dokáže vrátit do původního stavu. Když se ale snažil změny v souboru uložit, stalo se něco podivného. Nejprve se soubor běžně uložil, poté se ale změna přepsala do původního stavu. Vypadalo to, jako by někdo vyťukával jednotlivé znaky na klávesnici. Znak po znaku nejprve mizel text Markovy úpravy a poté se začal objevoval text původní. Nakonec se šipka kurzoru přesunula k ikoně SAVE a změny v souboru se uložily.

Rampouch na monitor zíral s otevřenými ústy. Kurzorem hýbala neznámá síla a někdo uvnitř počítače psal bez pomoci klávesnice. Záhada byla o to větší, že počítač byl stále odpojen od internetu. Kabel modemu ležel na stole. Rampouch by si ještě dokázal představit, že by někdo přes internet ovládal okna přímo v jeho počítači. To nebylo nic neobvyklého. S odpojeným kabelem modemu to ale bylo skutečně nepochopitelné. Rychle ještě zkontroloval připojení bezdrátových sítí, zda se mu někdo nenaboural do počítače přes Wi-Fi, kterou doma běžně vypínal, ale tady bylo vše očividně v pořádku.

„Ten program se brání,“ řekl užasle. „Brání se, jako kdyby to byl živý organizmus.“

Udělal ještě jeden pokus o přepsání programu. Výsledek byl stejný. Pokusil se soubor smazat. Bezvýsledně.

„Špionáž!“ napadlo ho slovo, které mu na jazyk přišlo už odpoledne, když s Karlosem v kuchyni hodnotili hru. Někdo se tímto způsobem nabourává do soukromých počítačů hráčů. Rampouch dlouho nehnutě seděl a přemýšlel. Pokud je to špionáž, pak kdo a za jakým účelem ji vyrobil? A proč tu hru už Karlos napodruhé nedokázal na internetu objevit? Proč se ji někdo snažil odstranit? Ale hlavně, jak někdo něco takového byl schopen naprogramovat? Vždyť tak vyspělé technologie, které na hře viděl, dosud neexistují. Pokud by existovaly, dlouho by se to před hráči v tajnosti neudrželo. A kdyby je už někdo vymyslel, dal by ji volně ke stažení na internet? Nebo se jedná o únik dat teprve připravované hry nějakého přísně tajného projektu? To se nezdálo pravděpodobné. I když to vypadalo naprosto šíleně, Markovi se stále častěji nabízela jediná odpověď.

Na nízké komodě v předsíni bytu Vránových vyzváněl telefon. Bylo jedenáct hodin večer a Veronika už spala. K večeru ji a bráchu navštívila babička, přinesla jim bramborové placky, zkontrolovala Kájovi teplotu a zase odešla domů za dědou. Páté zazvonění Veroniku vzbudilo, vyskočila z postele v domnění, že volá máma, ale než doběhla z pokoje do před síně, uvědomila si, že takhle pozdě by už nevolala. Na druhém konci linky se ozval Marek.

„Ahoj Veroniko, potřebuju rychle mluvit s Karlosem.“

„Ted' v noci?“ zeptala se našťavaně.

„Sorry, ale má vypnutej mobil. A je to strašně důležitý. Je mi líto, že jsem tě probudil.“

V otevřených dveřích svého pokoje už stál Kája. Veronika si všimla, že v pokoji stále svítí monitor počítače a tlumeně se ozývají nějaké zvuky.

„Kdo volá?“ zeptal se unaveně.

„Marek,“ odpověděla vztekle Veronika, praštila sluchátkem na horní polici komody a rychle odešla do svého pokoje.

„Co je, Rampouchu?“ zeptal se Karlos do sluchátka, když se došoural k telefonu.

„Karlosi, nehraj tu hru! Je nebezpečná. Vím, že to bude znít blbě, ale myslím, že ani není z našeho světa!“

KAPITOLA 4

Nero se probral z bezvědomí. Už asi počtvrté nebo popáté. Žádné z jeho předchozích procitnutí netrvalo déle než minutu. Jen co si naplno uvědomil bolest zmučeného těla, opět se raději nechal pohltit konejšivou mdlobou. Ted' ale zůstal při vědomí a pomalu si začal uvědomovat své okolí. Ležel na zádech na tvrdém kavalci bez matrace i bez přikrývky. Ve stropu bylo zabudované světlo, které ted' nesvítilo, ale dostatek světla sem pronikal velkým oknem, jež měl Nero momentálně sice mimo zorné pole, ale dobře si uvědomoval jeho přítomnost. Hleděl na protější stěnu, viděl horní část masivních přetlakových dveří, které se v případě prasknutí okna a poklesu tlaku v místnosti neprodyšně uzamkly.

Nero tu místnost znal. Trávil tady dobu napětí i oddechu mezi jednotlivými výsledky. Věděl, že v rohu nalevo přes místnost stojí dva kýble, jeden z části naplněný vodou na pití,

druhý jako provizorní toaleta. Věděl o nich, přesto přemohl bolest a s námahou zvedl hlavu, aby se přesvědčil, zda tam skutečně stojí. Ano, vše bylo jako obvykle.

Z posledního výsledku si moc nepamatoval. Věděl jen, že se ptali na program, který sem propašoval, ptali se samozřejmě na klíč k Bráně a ptali se na internet.

Ano, ptali se na internet! Vzpomněl si, v jakém byl šoku, když tu otázku slyšel poprvé. Tehdy mu došlo, jak moc si nechali svého nepřítele přerůst přes hlavu. Hirudové nejenže věděli o existenci internetu a naprosto přesně si uvědomovali jeho význam, ale z otázek bylo zřejmé, že už do internetu pronikli. Bez Brány! Bez jejich pomoci! Bitva se zdála být prohraná.

Nerovi se podařilo posadit se. Nemohl zvednout pravou ruku, a když si paži prohlížel, zjistil, že ji má posetou modřinami. To ta hůl. Rukou se snažil zachytávat rány mířené na hlavu. Vybavil si okamžik, kdy mu v předloktí pod úderem hole praskla kost. Má zlomenou ruku.

Levačkou si ohmatal obličej a temeno hlavy. Čelist byla přeražená už z minulého výsledku, jen v ní chyběly další zuby. Kůže na vyholené lebce byla prasklá a rozšklebenou ránu vyplňovala vrstva zaschlé krve. Když po ráně Nero jemně přejel prsty, v mozku se mu ozvala pronikavá bolest. Zklamal. Jeho záchranná mise, poslední naděje, která ještě mohla zvrátit výsledek bitvy, skončila v troskách.

Nero se pokusil vstát. Vztyčil se do předklonu, ale nohy jej dlouho neudržely a klesl na kolena. Tělem mu projela vlna bolesti. Po kolenou se s oporou levé ruky doplazil do protějšího rohu místnosti. Levačku ponořil do chladné vody v kbelíku a chvíli ji tam nechal. Vnímá příjemný chlad pronikající do zmučených kloubů a sledoval, jak z prasklého strupu na jenom z prstů pomalu uniká pramínek světla červené krve. Jinou vodu dnes už nedostane, přesto mu bylo v té chvíli jedno, že si ji znečišťuje. Po několika dlouhých minutách Nero nabral levačkou vodu do dlaně a hltavě ji bolavými ústy usrkl. Znovu. A znovu.

Uvědomil si, jak velkou má žízeň. Dlaní si rychle házel malé doušky k ústům a chlemtavě pil jako žíznivý pes. Triko bylo celé promočené, po bradě mu stékaly čurky vody mísící se s krví z otevřených ran po vyražených zubech.

Voda mu pomohla. Vzpamatovala jeho smysly natolik, že dokázal znovu uvažovat nad svým osudem i momentálním fyzickým stavem. Levou rukou si roztrhl triko a pomalu a systematicky si z něj uvázal provizorní závěs na krk pro zlomenou pravačku. V místnosti bylo stejně teplo. Hirudové mají teplo rádi. Sucho a teplo.

Nero se odplazil k oknu. Tvořilo celou jednu stěnu. Prosklená stěna oddělovala místnost od vesmírného prostoru. Venku svítilo slabé světlo fialové světlo, u něhož bylo těžké určit jeho zdroj. Nero věděl, že přichází ze středu galaxie, ta ale musela být vidět někde na druhé straně lodi. Vlevo dole mohl pozorovat Teralago a v dálce před lodí téměř v přímém směru visela v prostoru další hirudská loď.

Ztýraný muž seděl opřený hlavou o silné sklo okna a hleděl na planetu. Podaří se ji uhájit? Ted' už o tom pochyboval. Co ale bude potom? Pokud už ted' Hirudové dokáží vstoupit do internetu, bude jen otázkou času, kdy prolomí šifru k Bráně. Bez klíče jim to ale bude trvat týdny, možná měsíce. Snad se některý z císařů vrátí na Zemi a pokusí se G2R zničit zvenčí dřív, než ji Hirudové otevřou.

Nero opouštěl planetu před dvanácti pozemskými dny. Přesvědčil ostatní císaře, že to musí být jediné on, kdo to udělá, protože právě on nese největší zodpovědnost za to, že se jim situace začala vymykat z ruky. Nastoupil do šípu a neměl u sebe nic než datovou dýku a komunikátor. V té době začínala být situace složitá i na samotném Teralagu. Anurové se stavěli na odpor. Dávali císařům za vinu, že k jejich planetě přitáhli flotilu hirudských lodí. Že kvůli nim se stala jejich planeta obětním beránkem ve válce, kterou od počátku nechápali jako svoji.

Nero věděl, že akce má malou naději na úspěch, přesto tu nějaká šance byla. Alespoň nepatrná naděje. Kdyby uspěl, celý systém by během pár minut dostali pod kontrolu a už by jej z ruky nepustili. Podruhé už rozhodně ne! Když odlétal v šípu k velitelské lodi Hirudů, nebál se o svůj život. Představoval si, že poslední věcí, kterou v tomto životě udělá, bude zabodnutí dýky do chřtánu palubního počítače. Zbytek byl v rukou osudu. Nero věděl, že Hirudové budou mít ještě dostatek času jej zabít, ale tím by svůj osud už nezvrátili. Bylo mu líto, že už nikdy neuvidí svoji dívku. Před odletem jí poslal poslední zprávu, kde se s ní loučil a varoval ji, aby Kuracado opatrovala jako oko v hlavě.

Šíp byla velmi štíhlá jednomístná bojová loď. Pilot v ní ležel v mírně skrčené pozici hlavou dopředu. Tato zdánlivě nepohodlná poloha umožňovala pilotovi stroj řídit přesně a s okamžitou reakcí lidských reflexů. Stroj byl navíc nepoužitelný pro Anury i Hirudy, protože jeho vnitřní uspořádání odpovídalo přesně a jenom proporcím člověka. Nero neměl létání v šípu rád. Nesdílel nadšení ostatních císařů, kteří brali létání v šípu jako adrenalinovou zábavu. Přes pulzní štít, který stroj jako neviditelná bariéra chránil před nepřátelskou střelbou, byl šíp poměrně zranitelný, hlavně v souboji s těžšími zbraněmi.

Když Nero mířil k velitelské lodi, všechno nasvědčovalo tomu, že Hirudové přijali návrh k mírovému vyjednávání. Šíp proletěl kolem obranných stíhaček až k velitelské lodi, kde byla podle dohody otevřená vrata hangáru. Nero přistál, přetlakové dveře hangáru se zavřely a do místnosti začal proudit vzduch. Když vystupoval ze šípu, právě se otevřely vnitřní dveře lodi a do hangáru vstoupila stráž. Tady diplomacie končila.

O pár minut později už Nero seděl v obrovském sále velitelského můstku obklopen vojáky. Na stole ležela dýka a komunikátor. Hirudský admirál Feroco stál u velké prosklené stěny a sledoval dění. Mlčel. Nechal jednat své podřízené a do ničeho zatím nezasahoval. Jeho vyzáblá postava s výškou dvě stě čtyřiceti centimetrů působila zlověstněji než kdykoliv předtím. Vždy působil sebevědomým a krutým dojmem, ale nyní byl jeho panovačný majestát přímo hororově děsivý.

Hirudové byli opět o pár kroků před nimi. Nedůvěřovali Nerovi a dýku mu sebrali už v hangáru. To byla skutečnost, s níž nepočítal. Hirudové tušili, že dýka neobsahuje slíbené plány ani klíč k Bráně. Nero se rozhlížel po sále. U prosklené stěny nalevo od admirála stál řídicí pult, velitelský můstek lodi. Nero dobře viděl i vstupní porty řídicího počítače, které byly uprostřed pultu. Kdyby se mu podařilo vstát, vyklouznout strážím, sebrat dýku ze stolu a doběhnout k pultu, mohl by dýku do jednoho z portů zabodnout a bylo by dobojováno. Kolik to bylo kroků? Dvacet? Dvacet pět? U pultu sedělo pět Hirudů z velení a v sále bylo aspoň patnáct strážných. Nero by pravděpodobně neměl sebemenší šanci k pultu doběhnout. Musí Hirudy přesvědčit, aby dýku do portu zabodli sami.

„Co na tom je?“ zeptal se Dorn hrdelním hlasem a dlouhým prstem podobným slabé větvičce mladého stromu ukázal na stůl s dýkou. „Odtud pro tebe nevede žádná cesta, Nero. Nechovej se hloupě a začni spolupracovat.“

„Plány, které jste chtěli,“ odpověděl s námahou Nero.

„Plány si můžete nechat. Dobře víš, že stojíme jen o klíč. Není čas stavět novou Bránu. Chceme klíč!“

„Dohoda musí být oboustranná. Když dostanete klíč a přístup k Bráně, budeme pro vás už naprosto zbyteční.“

„Ale vy už jste zbyteční, milý Nero,“ zašklebil se na něj Dorn nuceným úsměvem, který v horním patře odhalil dvě řady špičatých zubů. „Můžeme vás rozšlapat stejně jako tu žabí chamrad'. Pak projdeme branou sami. Ty máš jedinečnou šanci jít s námi a dělat nám průvodce. Přesněji měl bys šanci, kdybys nebyl takový hlupák, že nám místo klíče přineseš softwarovou bombu.“

„Ale to není softwarová bomba! Udělali jsme přece dohodu.“ Nero vyskočil z křesla, do kterého jej okamžitě zpátky zatlačily kostnaté ruce strážných. „Jak můžete tvrdit, že je to bomba, když jste dýku nevyzkoušeli?“

„Měl jsem tě za chytrého muže,“ pokračoval Dorn klidným tónem.

„Samozřejmě, že obsah dýky prověříme. Velký spojenec vyrobil takový jednoduchý tester. Docela primitivní věcíčka. Něco jako antivir. To přece znáš, Nero, nebo snad ne?“

„Antivir?“ Nero přemýšlel, jak se toto slovo dostalo do hirudského slovníku.

„Antivir, příteli,“ smál se v děsivém šklebu Dorn.

Stráže popadli Nera z obou stran pod pažemi a vlekli jej přes sál k jednomu dveřím vedoucím ke strojovně. Dorn sebral dýku ze stolu a kývl na admirála, který spokojeně pokynul hlavou a otočil se směrem k prosklené stěně, za níž se otevíral pohled na modrou planetu. Dorn vykročil za stráží. Došli do malé podlouhlé místnosti, kde obě delší stěny tvořily plechové dveře velkých počítačových skříní. Byl tu nepořádek, ostatně jako všude na hirudských lodích. Hirudové neměli pořádek příliš v lásce. Co jim upadlo od ruky, většinou zůstalo bez povšimnutí ležet. Tady se na podlaze válely kusy kabelů, části elektronických desek a dalších součástek. Některé skříně byly pootevřené, z některých visely dráty. Počítače ale kupodivu fungovaly bez zjevných problémů. Dorn obešel stráže držící Nera a stoupl si před jednu ze skříní.

„Tohle, příteli Nero, je náš antivirus. Detektor softwaru, který by mohl poškodit náš hlavní počítač. Jeho okruhy jsou od hlavního počítače bezpečně odděleny, takže toto,“ podržel v natažené ruce dýku, „toto je tu docela neškodné a detektor nám řekne, zda to můžeme bezpečně použít.“

Podobná obezřetnost nebyla Hirudům vlastní a Nero přemýšlel, jak výraznou proměnou v posledních pár týdnech prošli. Byla to práce toho šíleného programu, stejně jako tento jejich detektor virů. Hirudové se nikdy předtím nesetkali se softwarovou hrozbou a právě tato jejich neznalost byla základem Nerova plánu.

Dorn si teď vychutnával každé slovo, protože dobře vnímal, jak zdrcující účinek má na zajatce jeho řeč. Máchal dýkou před sebou a nakonec její hrot podržel Nerovi těsně před obličejem a temně pronesl: „Tak, a teď si přeji, ty régská nulo, aby se rozsvítila zelená, až tu

dýku vrazím do tamhle toho portu. Bude to důkaz tvých čistých úmyslů a možná ti to zachrání tvůj bezvýznamný život.“

Velitel stráže se otočil a dýku zabodl do portu v plechových dveřích počítače. Prakticky okamžitě se rozsvítila červená.

Nero seděl u okna své cely s hlavou opřenou o sklo. Hodiny ubíhaly a on byl stále ponořen ve vzpomínkách na posledních pár dní. Vytrhl ho z nich zvuk zámků ocelových dveří, které se po chvilce otevřely a do místnosti vstoupili dva nachlup stejní strážníci.

„Tak, jak jsme se vyspinkali?“ zeptal se jeden z nich s ironií v hlase. Oba se rozchechtali. „Jdeme k výsledku!“ dodal už bez známky hraného citu. „Pohni sebou!“

Dorn už stál ve vyšetřovací místnosti s holí v ruce. Byl otočen zády ke dveřím a hleděl na displej s technickým schématem bojového rozmístění mateřských lodí a formací stíhačů. Nera stráže přivedli do místnosti a připoutali jej k řetězu na sloupu uprostřed. Zajatec stál pokorně, odevzdán svému osudu. Další výslech, další mučení. Kdy tohle skončí? Dorn se k němu otočil a klidným hlasem položil otázku: „Kdo je dívka s červenými vlasy, o které jsi mluvil posledně, než jsi omdlel?“

„Cože?“ vykřikl Nero zděšeně.

Měl pocit, jako by jej někdo shodil ze skály. Nemohl popadnout dech a přímo fyzicky cítil svůj neodvratný konec. Většinu posledního výsledku měl jako v mlze: Až do této chvíle byl však přesvědčen, že neřekl nic zásadního. Dornova otázka ho nyní zasáhla bolestivěji než všechny předchozí rány holí. Klesl na kolena. Věděl, že skončil a přál si, aby tohle byl jeho poslední výslech. Už nesmí říct ani jediné slovo!

KAPITOLA 5

„Škoda, Karlosi, měla jsem pocit, že máš o hru zájem. Pokud ale nechceš hrát, nutit tě nebudeme. Máš už téměř celý výcvik za sebou. A přitom ti to tolik šlo. Řekla bych, že jsi zatím patřil k nejlepším hráčům, které jsem kdy prováděla výcvikem. Právě jsem chtěla přistoupit k další fázi. Ta už je ale mnohem náročnější a já chápu, že si na to netroufáš.“ Tajona mluvila jako obvykle klidným hlasem bez zjevných emocí. Karlos stál před monitorem počítače, klopil zrak a kousal se do spodního rtu.

„To není pravda, že si netroufám! Naopak to zatím bylo až moc jednoduchý. Další výcvik bych zvládnul levou zadní. Rampouch ale říkal, že bych...“

„Jo, Rampouch říkal. Aha. Já jsem si neuvědomila, že jsi vlastně takový Rampouchův poskok,“ zaútočila Tajona zostrá, „Tlustý klučík, který bez svého kamaráda neudělá žádné rozhodnutí. Slaboch, který je každému k smíchu...“

„To taky není pravda! Vždycky si dělám, co chci. Rampouch je můj kámoš a já jsem se ho jenom ptal, co si vo tom myslí!“

„A nenapadlo tě třeba, že Rampouch dobře ví, co čeká v dalším levelu? Základní výcvik už má za sebou a teď si létá v letce s ostatními elitními piloty. Rampouch je pěkný sobec, Karlosi. Ví, že když teď přerušíš hru, další šanci už nedostaneš. Já ti ji prostě nedám. Slaboši

si další šanci nezaslouží. Co bychom také dělali s armádou slabochů? A proč já bych měla ztrácet čas s ubohými hráči bez vlastního názoru? Je to pro mě ztráta času.“

„Ale Rampouch říkal, že by to pro mě mohlo bejt nebezpečný. Abych toho radši okamžitě nechal.“

„Ale Karlosi, ty náš uplakánku, když ti Rampouch řekne, abys nejedl zmrzlinu, že po ní budeš tlustý, poslechněš ho? Ty asi ano. Jsi slaboch! To já bych si dala dvojitou porci. Pistáciové. Tu máš přece také rád, ne?“

Karlos si rukou mnul chvíli nos, chvíli oči a rozpačitě přešlapoval z nohy na nohu. Bylo mu nepříjemné Tajonu poslouchat, ale vypnout počítač se neodvažoval. Co když mluví pravdu? Moc pravděpodobné to není, ale co když už opravdu nedostane šanci hrát dál? Je možné, že by mu Rampouch lhal? Že by nechtěl, aby postoupil do další úrovně jenom proto, aby se mu zítra vysmál? To ne! Takový Rampouch přece není. Je to skutečný kamarád, který ho už mockrát podržel. Na Rampoucha je spolehnutí.

Možná ale Rampouch zbytečně panikaří. On byl vždycky hodně opatrný. Dvakrát měř, nebo radši třikrát měř, a pak teprve řež, to mu je podobné. Čím může být taková hra nebezpečná? A i kdyby byla z jiného světa, proč by ji nemohl hrát? Není to naopak skvělé, že má možnost hrát hru, kterou tady nikdo nezná? Kdyby to byla nějaká hra mimozemšťanů, možná i přijde na něco důležitého, o co pak bude mít zájem FBI nebo nějaká jiná tajná služba. To by bylo super! Možná by už ani nemusel chodit do školy a stal by se tajným agentem. Agent Karlos, zvláštní oddělení FBI pro styk s mimozemšťany.

Je to docela bezpečné! Když se mu něco nebude zdát, počítač vypne a půjde spát. Vždyť má možnost se právě teď podívat do druhého levelu, druhé úrovně hry. Karlos už u počítače nahrál stovky hodin a vždycky, než měl jít spát, alespoň nakoukl do další úrovně. Jít spát před koncem levelu nepřicházelo v úvahu. Aspoň se tam dostat a rozhlédnout se! Aspoň zjistit, jak to tam vypadá a co ho bude další herní večer čekat, aby se mohl celý den ve škole těšit domů. To nemohl ten Rampouch zavolat o chvíli později? Už by tam byl! A určitě by se nestalo nic strašného.

„Dobrá, Karlosi, šanci jsem ti dala, končíme.“ Tajona vypadala rozhodně a nekompromisně.

„Ne, ne! Hraju dál! Chci hrát dál! Já se rozhoduju sám za sebe.“ Karlos ze sebe chrлил slova jako o závod. „Chci se podívat do dalšího levelu. Slyšíš mě, Tajono?“

„Slyším tě, Karlosi, a doufám, že už tě nikdy neuslyším kňučet jako raněné štěně, že ti Rampouch něco zakázal!“

Karlos se usadil zpátky do křesla k počítači. Při posledním proslovu se Tajona trochu proměnila. Její typický ledový klid s ironickým nadhledem vystřídal vzteklý výraz a její slova zněla syčivě a úsečně. Karlose to na chvíli zarazilo. Z Tajony šel strach. Jako by poodkryla utajené nebezpečí, o kterém mluvil Rampouch. Couvnout Karlos už ale nemohl. Byla by to definitivní porážka. Řekl si, že to musí překonat. Ukáže Tajoně, že je tím nejlepším hráčem, kterého se jí kdy podařilo najít!

„Jsi připravený, Karlosi?“ zeptala se Tajona s výrazem opět bez známek emocí.

„Jasně, že jsem!“ odpověděl nadšeně.

„Už víš, že naším cílem je dobýt Teralago.“ Tajona stála v sále a ukazovala dlouhou kostnatou rukou do prostoru vpravo od sebe, kde se v trojrozměrné projekci zobrazila

modrá planeta otáčející se kolem své osy. „Je to špinavá stoka obývaná odpornými bytostmi, které si říkají Anurové.“ Objekt v trojrozměrné projekci se změnil v postavu podivného tvora stojícího jako člověk na zadních, ale spodní část nohou byla ukončena dlouhými prsty spojenými plovací blánou.

Tvor stál v jakémsi mírném podřepu na špičkách dlouhých prstů. Opíral se o dlouhé kopí s lesklým bodcem na konci.

„Jsou to v podstatě přerostlé žáby,“ pokračovala Tajona. „Druh slizký na povrchu a stejně odporný uvnitř.“

„Ale proč chcete dobývat jejich planetu, když říkáš, že je to špinavá stoka? K čemu vám bude taková stoka dobrá?“ zajímal se Karlos spíš jen proto, aby Tajoně ukázal, že dává pozor.

„Dobrá otázka, Karlosi. Anurové vězní naše spojence a naším úkolem je dostat je z jejich spárů,“ odpověděla Tajona a projekce se změnila ve skupinku lidských bytostí oblečených ve strohých přiléhavých uniformách s podivným znakem na prsou. „Říkají si Régové a jsou to obchodníci. Obchodovali s námi, stejně jako s Anury. Jenže žábám se nedá věřit. Při jedné obchodní transakci je zajali.“

„Vypadají jako vobyčejní lidi,“ poznamenal Karlos.

„Také to jsou lidé, Karlosi. Jen patří do naší hry. Jsou to již dlouho naši přátelé a my jim musíme pomoci. Jdeš do toho s námi, vojáku? Pomůžeš těmto nevinným obchodníkům a zastřelíš si přitom pár odporných žabáků?“

„Jasně, že jo!“ Karlos se začal opravdu těšit.

„Výborně,“ řekla Tajona se zjevným uspokojením. „Řeknu ti, co bude následovat.“

Prostorová projekce se opět změnila. Nyní se vedle Tajony otáčela kolem své osy malá jednomístná vesmírná stíhačka.

„Spolu s ostatními lidskými hráči doplníte naši bojovou letku bitevníků. Dostaneš takovýto útočný stroj, který budeš sám řídit během ofenzivy na Teralago. Útok nebude jednoduchý, to ti říkám předem. Hlavní anurské město je opevněno základnami s plazmovými děly, kterými je vybavili samotní Régové v naivní představě o neškodné povaze Anurů. Úkolem pilotů bude základny zneškodnit. Až se to podaří, zahájíme pozemní ofenzivu.“

„To budu střílet i samopalem?“

„Ve standardní výzbroji je plazmová puška, ale můžeš si vybrat i z různých druhů kulometů a jiných konvenčních zbraní. Bude to bitva v močálu proti krutému nepříteli. Nic pro ufňukánky.“

„Super!“ vykřikl Karlos dřív, než si uvědomil, že Tajona tím ufňukánkem nejspíš myslela jeho. „Já se rozhodně nebojím, jdeme na to!“ dodal rychle.

„Ano, ale musíme ještě něco probrat.“ Tajona se odmlčela a Karlos nervózně čekal až naváže.

„Co?“ nevydržel napětí.

„Karlosi, druhá úroveň hry tě možná hodně překvapí. Pokud jsi dosud žasl nad technickou úrovní G2R, fáze, která nyní přijde, přesáhne tvoje nejdivočejší představy.“

„Tak to chci vidět,“ odpověděl spokojeně a vyzývavě Karlos.

„G2R,“ pokračovala Tajona, „se nehraje pomocí klávesnice, myši nebo joysticku. G2R se hraje pěkně na živo.“

„Na živo? Jak na živo?“

„Zkrátka můžeš do hry vstoupit a prožívat všechno, jako kdybys to skutečně dělal. Budeš řídit vesmírnou stíhačku. Střílet přerostlé obojživelníky. Skutečně dobývat planetu...“

„Cože? To přece není možné!“ Karlos se znovu u stolu postavil a rukama se v předklonu o stůl opřel.

„Včera večer jsi tady pobíhal po pokoji a křičel jsi něco o tom, že není možné, že s tebou vedu rozhovor,“ odpověděla klidně Tajona.

„Ale to přece nic není. To se všechno přece dá nějak naprogramovat,“ rozčílil se Karlos. „To mě tolik nepřekvapilo. To mě vůbec nepřekvapilo! Takových věcí jsem už viděl v jiných hrách spoustu.“

„S tím, že se to dá naprogramovat, s tebou souhlasím. Kdyby to nešlo naprogramovat, asi by se to nedělo, že ano? Teď ti ale tvrdím, že hru nemusíš hrát přes klávesnici. Ostatně, za chvíli se můžeš na vlastní kůži přesvědčit, co všechno je možné naprogramovat. Troufáš si?“

„Už jsem řek, že si troufám. To ale neznamena, že ti věřím!“ Karlos se naladil do bojovné nálady. Tajona ho v poslední půlhodině několikrát ponížila, vysmívala se jeho postavě a zpochybňovala jeho odvalu. Karlos byl mezi kamarády ve třídě nejlepším hráčem, na kterého nikdo neměl, a tohle si rozhodně nechtěl nechat líbit.

Tajona se mírně usmála a prohlásila: „Dobře poslouchej, co musíš udělat.

Soustřed' veškerou svou mysl na to, že se chceš přenést do hry. Já ti ve stejnou chvíli budu pomáhat svými myšlenkami. Až ti řeknu, napíšeš na klávesnici kód, který ti nadiktuji. Rozumíš?“

„Rozumím.“ Karlos si sedl zpátky do křesla a položil ruce na klávesnici.

„Tak tedy začneme...“

Karlos přivřel oči, zahleděl se do tváře Tajony a v duchu si opakoval: „Chci bejt ve hře, chci bejt ve hře, chci bejt ve hře...“ Přesto měl pocit, že mu myšlenky utíkají do všech možných stran, jen ne se držet určeného cíle. Myslel na to, jak se stane agentem přes mimozemšťany, myslel na Rampouchovo varování, na našťvaný výraz sestry, když praštila telefonním sluchátkem, na doktora, který mu dnes dřevěnou špachtlí hledal zánět v krku a nutil ho přitom říct áááá, a konečně i na školu, z níž se aspoň na týden šikovně vykroutil.

Najednou se ale jeho myšlenky téměř mimoděk stočily do hry. Měl pocit, že ho nějaká neodolatelná síla táhne dovnitř. Toužil se stát vojákem v hirudském vojsku. Viděl se jako hrdina vedoucí armádu bojovníků do bitvy proti Anurům. Ano, chtěl tam být. Opravdu toužil proniknout dovnitř hry. Uvědomil si Tajoniny hypnotizující oči a cítil, že to ony ho táhnou dovnitř. Nechtěl se tomu bránit a nechal věcem volný průběh.

„Piš!“ ozvala se Tajona. „G...6...L...2...6...Z...6...R...K“

Karlosovy prsty mechanicky vyt'ukávaly kód na klávesnici. Jediné, co v tu chvíli vnímal, byly pichlavé Tajoniny oči. Když zmáčkl poslední klávesu, cítil, jak se jeho tělo prudce propadlo dolů. Křeslo pod ním zmizelo a on se obrovskou rychlostí řítíl do neznámé propasti. Domníval se, že pád nikdy neskončí. Do nosu mu prudce vnikal vzduch a žaludek se někde v horní části jeho hrudního koše třepotal jako vějíčka za vichřice. V uších mu zněl

hvízdavý zvuk, který sílil tak, až si Karlos myslel, že mu prasknou ušní bubínky. Pak ztratil vědomí.

KAPITOLA 6

Širmo se ponořil pod hladinu, zavřel oči a zhluboka se nadechl. Voda mu zaplnila hrudní koš. Chvilí ji držel v dýchacích lalocích, než ji pomalu začal vypouštět odvodňovacími póry ven. Tak to dělal už odnepaměti. Bylo příjemné nechat si zalít útroby velkým množstvím vody. Mělo to očistující účinek, a i když si něco podobného nemohl pamatovat, Širmo se domníval, že takto se asi cítil při embryonálním vývoji v líhních.

Otevřel oči, rozhlédl se kolem sebe a ladným prohnutím těla se rozplaval do hlubiny. V tomto místě byla hlubina bezpečná, Nacházela se v trojúhelníku mezi třemi ostrovy a mělčinnými mosty a dosahovala hloubky maximálně čtyřiceti metrů. Takových maloplošných hlubin byla na planetě spousta. Některé využívali Anurové jako bezpečná loviště pro mladé lovce, jiné sloužily jako hřiště specifických anurských her, v dalších stály podvodní vojenské základny nebo farmy. Tato hlubina byla vojenskou skrýší a přístup do ní měli jen vybraní muži z královské gardy, kteří podléhali Širmovu přímému velení.

Širmo pozvolna sestupoval do hlubiny. Dno bylo klidné a písčité, bez zjevných známek narušení nebo nějaké cílené činnosti. Jen v několika místech stály v písku osamocené skály. Když se Širmo ale ke dnu přiblížil na pár metrů, jeho reliéf se zdál být méně zřetelný. Dno působilo rozpitým dojmem a zjevně se pomalu vlnilo a pohupovalo nahoru a dolů. Širmo zamířil k jednomu ze čtyř velkých balvanů, které jej nyní obestupovaly ze všech stran. Zde najednou dno uskočilo o nějakých osm metrů hlouběji. Horní dno bylo falešné. Tvořila jej speciální maskovací síť, která při pohledu shora působila dojmem písčitého dna.

Síť byla ukotvena mezi čtyřmi skalami. Pod ní se ukrývala čtvercová plocha s délkou strany kolem dvou set metrů. V písku skutečného dna pod sítí seděla vesmírná loď. Byla kolem sto šedesáti metrů dlouhá, měla podlouhlý tvar s výrazným velitelským můstkem v přední části, ocelově šedý plášť a vpředu na boku svítil bílý nápis. Tlustými skly velitelského můstku prosvítalo ven umělé světlo.

Generál obeplaval příď lodi a zamířil ke dveřím jednoho z hangárů. Dveře byly otevřené a na podlaze, která se nyní mírně nakláněla směrem ven vzhledem k poloze celé lodi usazené nakřivo v písečném dně, stála malá stíhačka Régů.

Širmo vplul dovnitř hangáru a zmáčkl tlačítko u dveří. Dveře se zavřely, voda začala rychle mizet a nahrazoval ji okysličený vzduch.

„Něco nového?“ zeptal se, když vstoupil do sálu velitelského můstku.

„Moc toho není, pane, tedy alespoň ne z toho, co byste očekával.“

Velící důstojník vstal z jednoho z křesel původní posádky, aby podal hlášení. Všech šest jeho podřízených zůstalo sedět a dál pokračovalo ve své práci. Jednali tak na předchozí nařízení samotného Širma.

„Obávám se, pane,“ pokračoval důstojník, „že přes veškerou vynaloženou snahu neuspějeme.“

Širmo se na něj podíval přísným pohledem. Otevřené přiznání porážky před dokončením úkolu byla nehoráznost. V tomto případě si však generál dobře uvědomoval, že mladý velitel pouze nahlas vyjádřil obavu, která se s největší pravděpodobností stane již brzy skutečností. Věděl, že si budou dříve nebo později muset přiznat, že najít v palubním počítači klíč k Bráně, je úkol nereálný.

„Zaměřte se na jiné cesty. Máte pravdu, klíč tady nejspíš nenajdeme.“ Širmo mluvil pomalu a rozvážně a celou dobu hleděl do velkých černých očí mladého důstojníka.

Byl to dobře rostlý muž, kterého si sám Širmo vybral do svého týmu. Pocházel ze stejné líhně jako samotný Širmo, což – měl-li být k sobě generál upřímný – hrálo ve výběru podstatnou roli. Anurové udržovali povědomost o svém původu. I když jejich paměť poměrně brzy vyhasínala, svou líheň každý Anuro znal a po celý život se podílel na nošení potravy tamním samicím a potěru. Samci měli zapovězeno koupat se v tůních vlastních líhní, to byla práce jiných samců, přesto citový vztah k této tůni zůstal v jejich srdcích nejsilnější a muži cítili pouto k jiným Anurům ze stejné líhně jako k vlastním bratrům. Širmo pocházel z výborné líhně a znovu si to uvědomil, když sledoval postavu a nebojácný výraz ve tváři tohoto mladého důstojníka, kterému říkali Kiero.

„Souhlasím s vámi, pane. Už jsme něco v tomto směru podnikli a máme dokonce i první výsledky,“ řekl Kiero.

„Ano?“ projevil Širmo zájem pohybem uší.

„Zatím tomu příliš nerozumíme, pane. Nedává to moc smysl.“

Širmo popošel k jednomu z régských křesel, která sice byla poměrně malá a nepohodlná, ale sedět se na nich dalo. Posadil se, spustil dlouhá tříprstá chodidla na kovovou podlahu a rukama se pevně chytil opěrek, až křeslo z umělé kůže zakvílelo. Pokynul mladíkovi, aby se usadil do křesla proti němu.

„Pokračujte Kiero,“ vyzval ho mírně.

„Je to docela složité, pane. Našli jsme jakousi skulinu do světa za branou. Nejprve jsme mysleli, že není skutečná, protože kdyby byla, znamenalo by to nejspíš, že Régové také nejsou skuteční.“ Kiero větu ukončil velmi potichu, téměř jak by ji nechtěl vůbec vyslovit.

„Nejsou skuteční? Když jsme je vyslyšeli, vypadali dost vyděšeně. Myslím, že jsou stejně skuteční jako blížící se hirudská ofenziva!“ Širmo se rozčílil a divoce rozhazoval rukama, než je znovu spustil na opěrky křesla a stejně jako předtím zaryl prsty hluboko do umělé kůže.

„Pane, svět, do kterého jsme nahlédli, sice vypadá jako svět Régů, ale je to svět virtuální. Domnívám se, že Régové jsou pouhými programy, virtuálními organizmy, které se nějakým způsobem zhmotnily v naší realitě.“

„To je hodně divoká úvaha, příteli,“ oslovil Kiera důvěrně Širmo. „Sám jste s nimi mluvil. Připadali vám jako programy? Mně rozhodně ne!“

„Něco vám ukážu, pane.“

Kiero vstal, přešel ke klávesnici v řídicím pultu velitelského můstku a zmáčkl jednu z kláves. Před Širmem se objevila trojrozměrná projekce. Byl to jakýsi shluk jednoduchých symbolů, které se v různě silných proudcích přelévaly z místa na místo. Vytvářelo to klubko živých hadů, které se hemžilo, jednotlivé proudy se zavrtávaly do jeho středu, jiné z něj

občas vyšlehy jako erupce, aby po chvíli stočily směr zpět ke klubku, kde se kolem něj opět zamotávaly. Širmo v tom neviděl žádný smysl.

„Co to je?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Jejich svět, pane. Svět Régů. Tedy aspoň jeho část.“

„Vyznáte se v tom?“

„Částečně.“ Kiero hleděl na shluk dat stejně fascinovaně jako jeho nadřízený. Po chvíli dodal: „Upřímně řečeno, vůbec bychom si s tím nevěděli rady. Naštěstí palubní počítač to umí dekodovat.“ zmáčkl kombinaci tlačítek na klávesnici a virtuální projekce se změnila. Znaky se rychle přeskupily do úhledných formací vytvářejících dlouhé řady a mizících kdesi v nekonečnu.

„A v tomhle se vyznáte?“ zeptal se po chvíli Širmo zmateně.

„Určitě je to už lepší. Jsou to data různých virtuálních objektů. Jsou tam obrázky, zvukové nahrávky, videa, textové zprávy, jako kdybyste ponořil hlavu do tůně knihovny, ale jsou uloženy jiným způsobem, než který známe. Hlavně je tu však nepřeberné množství programů, o jejichž smyslu nemáme zatím nejmenší ponětí.“

„Co se s tím dá dělat?“ zeptal se zadumaně Širmo. Moc mu to nedávalo smysl, i když mu kódy Kiero docela obstojně vysvětlil. Přemýšlel nad posledním výsledkem Cézara, u něhož měl Širmo pocit, že se mu potvrzuje domněnka, že Régové Bránu světů nechtějí otevřít především proto, že se za ní nic praktického neskrývá. Pokud to byl pouze vstup do virtuálního světa, jak tvrdí Kiero, vysvětlovalo by to Cézarovo chování. Pak se tady ale honí za něčím naprosto bezcenným.

„Myslíte, Kiero, že by nám to mohlo být k něčemu užitečné? Co když máte pravdu a Régové jsou skutečně jen virtuálními figurkami, které se zhmotnily do našeho vesmíru? Má pak smysl pátrat v jejich nereálném světě po pomoci? A co je mnohem závažnější, má smysl hledat klíč k Bráně, když vede do světa, jenž vypadá jako klubko lichů vytvořených z chumlu nečitelných znaků? Nemělo by větší smysl tuto skutečnost oznámit Hirudům a celé Patrino i s Bránou světů jim věnovat, ať si s ním dělají, co chtějí?“

Kiero mlčel. Věděl, že generál si dobře uvědomuje, že Hirudové neodtáhnou, ať už jim Bránu vydají či ne, dokud nezničí anurskou civilizaci do poslední líhně. Věděl, že generál si uvědomuje, že objev jeho týmu může změnit celou dosavadní strategii. Pokud se běžné obyvatelstvo dozví, že se honí za virtuální chimérou jako za poslední nadějí, bude to znamenat vzpouru proti vladaři, která může být jeho poslední. A pokud by vladař trůn uhájil, brzy z něj bude sestřelen Hirudy a celá anurská civilizace se sesype jako domeček z karet.

„Pane,“ promluvil nejistě, „na celé věci by to nemuselo nic změnit. Když se dokázali zhmotnit Régové, a věřím, že se zhmotnili z celou touto lodí, pak proč by se z virtuálního světa čísel nemohla zhmotnit celá válečná flotila?“

„Pak ale ještě nevíme, zda se tato flotila nepostaví proti nám, Kiero. Možná by bylo lepší, kdyby se tu už nic nezhmotňovalo.“ Širmo rukou namáhavě ukázal na projekci proudů dat a zeptal se: „Dá se to nějak využít?“

„Možná bychom se mohli spojit s dalšími virtuálními bytostmi na druhé straně a buď z nich dostat nějaké informace o našich zajatcích, nebo s nimi přímo jednat o pomoci.“

„Toho jste schopní?“

„Myslím, že ano, pane. Régové tu mají uloženy softwarové kapsle, které k nám mohou nasměrovat inteligentní programy v jejich světě, nebo chcete-li bytosti, pokud jim tak podle našich měřítek můžeme říkat.“

„Jak to funguje?“

„To přesně nevíme. V každém případě, když takovou kapsli vypustíme do proudu dat jejich reality, je možné, že ji někdo zachytí a program ho nasměruje k nám. Vzhledem k obrovskému objemu dat ve světě Régů je ale nepravděpodobné, že by kapsli někdo našel pouhou náhodou. Předpokládáme však, že Régy bude někdo doma hledat a bude pátrat po kapslích, které tu podle mého mínění jsou jako jakási pojistka. Poslední záchrana, kterou by Régové v případě ohrožení vyslali zpět do své reality a která by záchranáře navedla k jejich zhmotnělé lodi. K tomu jsme jim však nedali dost času. Naštěstí.“

„Mohla by to také být past,“ upozornil důstojníka Širmo. „Nakládáme tady s osudem celé planety, a proto by poslední slovo měl mít vladař.“

„To ano, ale zase nemáme moc času na rozmyšlenou. Invaze může začít už při příštím oku.“ Okem Anurové nazývali dobu světla, kdy byla jejich polovina planety otočena ke středu galaxie. Střed vypadal jako velké oko se žhnoucí panenkou a fialovými koutky tvořenými spirálou fotonů ubíhajících do stran. Oko byl den, noc pak Anurové nazývali příkrovem.

„Hned se vydám za vladařem,“ řekl Širmo rozhodným hlasem.

Palác anurského vládce Čiopovy stál na hlavním ostrově Teralaga, který nesl název Insulo Unu. Nebyl to největší ostrov planety, ale už po mnoho generací byl sídlem vladařů. Čiopova stál na prostorné terase před korunním sálem a hleděl k nebi. Nafialovělá obloha byla čistá, jen od západu přicházela bílá kupovitá mračna. Flotilu hiruďských bitevníků nebylo možné z tohoto pohledu spatřit. Přesto tam nahoře číhala a Čiopova dobře věděl, že už je téměř připravena k útoku.

Terasu s vladařem hlídaly čtyři desítky strážných, stojících po jejím okraji, u vchodu do korunního sálu i v bažinaté zahradě, do níž vedlo široké schodiště. Na terasu vstoupil Širmo, přešel k vladaři a zůstal stát tři kroky šikmo za jeho levým ramenem.

„K útoku dojde už brzy,“ pronesl Čiopova smutným hlasem.

„Ano, všemocný,“ odvětil generál. „Naše jednotky jsou připraveny.“

„A Brána?“

„Klíč stále nemáme. Ovšem moji muži přece jenom našli něco zajímavého. Okno do světa Régů.“

„Cože?“ otočil se Čiopova ke generálovi čelem. „Tím by přece měla být Brána světů. Nebo jsi mi něco zatajil?“

„Tímto oknem, můj pane, nemůžeme fyzicky procházet. Můžeme tam pouze poslat zprávu nebo nějaký náznak. Určitě nám to nenahradí Bránu světů.“

„A co s tím máš v úmyslu?“ Vladařův horní ret v obličeji bez nosu výrazně přerůstal přes spodní, což bylo neobvyklé i mezi Anury. Nyní se mu mírně chvěl, a to byla známka vzrušení a netrpělivosti. Širmo mu po důkladném rozmyšlení záměrně zatajil nově zjištěnou skutečnost, že Régové jsou jen zhmotnělými programy. Situaci by to jenom zkomplikovalo.

„Nahodíme návnadu jako při lovu lichů a budeme čekat, kdo se na ni chytne. Podle našeho předpokladu by tam na druhé straně měl být někdo, kdo čeká na zprávu od Régů a na naši návnadu určitě zareaguje.“

„V tom případě to proveďte. Nahod'te návnadu!“

KAPITOLA 7

„Vážně jsem v počítačový hře? Fakt hustý!“ Karlos se nevěřícně rozhlížel kolem sebe.

Stál v malém sále, kde jednu ze stěn tvořilo veliké okno. Téměř celé zorné pole za oknem zabírala obrovská modrobílá planeta v jemně nafialovělém závoji světla. Byl to nádherný, ale přitom trochu děsivý pohled. Karlos popošel až k oknu, levou rukou a čelem se opřel o sklo a zíral na planetu. Sklo bylo příjemně teplé. Planeta působila na první pohled nehybně. Po chvíli však Karlos zaregistroval na okrajích modrého kotouče nepatrný pohyb bílých oblaků.

Vypadalo to, že se nachází skutečně na nějaké vesmírné základně. Jako důkaz proletěl před oknem roj asi patnácti malých raketek. Byly to jednomístné stíhačky, které Karlosovi ukazovala Tajona už v první úrovni hry.

Tajona! Ted' si na ni teprve vzpomněl a uvědomil si, že vlastně stojí v místnosti za ním. Otočil se. Byla mnohem vyšší než Karlos i než běžný dospělý člověk. Stála tiše v místnosti a klidně sledovala Karlosovo nadšení. Měla vysokou, světle šedivou lebku, pod níž byla celá její štíhlá postava zahalena tmavě šedým pláštěm splývajícím až na zem. Útlý krk pevně obepínal vysoký límec. Karlosovi při pohledu na ni zamrazilo v zádech. Působila důstojně, přísně a děsivě. Promluvila však poměrně milým hlasem.

„Vítám tě na palubě, Karlosi.“

„Jak jsi to udělala?“ zeptal se Karlos a oběma rukama ukázal na sebe. Teprve nyní si všiml, že na sobě už nemá kalhoty od pyžama a mikinu s nápisem „My dad is a Peacemaker“, kterou mu dal táta, když se naposledy vrátil ze zahraniční mise, a kterou tak rád nosil. Místo věcí, které měl ještě před pár minutami oblečené ve svém pokojíčku, byl nyní navlečen do pohodlné letecké kombinézy modrozelené barvy.

„Jak jsi to udělala?“ opakoval ještě udiveněji.

„Naučili nás to Régové. Kód, který jsi napsal, a tvoje vůle tě přenesly do našeho světa. Já tě jen podpořila, abys přenosu opravdu uvěřil a ten se povedl.“

„To přece není možné,“ Karlos mluvil potichu, jako by se nechtěl o své pocity s Tajonou dělit.

„Chceš to zpochybnit?“ krátce se Tajona zasmála suchým hrdelním hlasem.

Karlos neodpověděl. Při Tajonině smíchu mu znovu přejel mráz po zádech. Naprosto jasně cítil mrazení, což pokládal za důkaz toho, že není ve snu, že u počítače neusnul, ale pohybuje se v jakési cizí záhadné realitě.

„A jak se dostanu domů?“

„Cestu domů si musíš vybojovat, vojáku,“ ozvalo se z koutu místnosti.

Dveřmi sem právě vešel další mimozemšťan. Byl ještě o něco vyšší než Tajona. Karlos jeho výšku odhadoval přes dva a půl metru. V jeho pokojíčku by určitě musel mít sehnutou

hlavu. Jinak byl mimozemšťan Tajoně docela podobný. Vysoká šedivá lebka vypadala jako sešitá ze dvou polovin, velká ústa s šedivými rty a malý špičatý nosík nápadně zvednutý vzhůru odhaloval výrazné nosní dírky. Z malých pichlavých očí světlé barvy bylo pravé zakryto jakýmsi optickým přístrojem, který měl mimozemšťan připevněný k této polovině lebky. Štíhlé a vysoké tělo mu stejně jako Tajoně zakrýval dlouhý plášť splývající až na zem. Na rozdíl od Tajony měl na krku masivní řetěz složený z velkých článků z bílého kovu.

„Dorn je tvým novým velitelem Karlosi. Chceš-li přežít, musíš ho poslouchat na slovo,“ řekla Tajona a dlouhou vyzáblou rukou, která se z ničeho nic vynořila ze záhybů pláště ukázala směrem k nově příchozímu.

„Jo, ale já už musím jít spát. Chci z týhle blbý počítačový hry ven. Hned!“

Karlosovo počáteční nadšení rychle vyprchalo. Dornova výška a majestát, který z něj vyzařoval, jej vyděsily.

„Počítačové hry?“ zeptal se Dorn. „Ty si opravdu myslíš, že jsi v počítačové hře? Toto je realita, mladíku! Stejná realita, jako je ta vaše.“

„Co je to za blbost? Co tím myslíš, Tajono?“ Karlos bezděky couval za vysokou postavu Tajony.

„Musíš se s tím vyrovnat, Karlosi,“ promluvila Tajona klidným hlasem jako vždycky. „Náš svět je stejně skutečný jako ten váš. Nejedná se o počítačovou hru, jak sis myslel. Váš vesmír je jen v jiné časoprostorové dimenzi.“

„V jaký dimenzi? Co to povídáš? Stáhnul jsem si vás z internetu. Jste vobyčejný počítačový figurky!“ Karlos čím dál tím víc křičel a hlas mu přeskakoval do mutující fistule.

Stěna proti oknu se rozsvítila. Byl to velkoplošný monitor, na němž se zobrazil nějaký text a čísla uspořádaná do dlouhých souvislých řad.

„Vaše světová počítačová síť. Internet,“ pronesla Tajona. „Takhle vypadá jeho část v kódu, který je pro nás srozumitelný.“

„Země,“ řekla a na stěně se objevila Karlosova rodná planeta.

Nyní hlubokým hrdelním hlasem promluvil Dorn, který se tiše přesunul vedle nich: „Régové nás naučili proniknout do vašeho kyberprostoru. Rovněž nám dali návod, jak na váš internet umístit okno do našeho světa. Okno, kterým jsme schopni přenést inteligentní bytosti od vás k nám.“

„Régové přišli před pár lety z vašeho světa,“ pokračovala Tajona. „Byl to utajený vědecký projekt, o kterém ve vašem světě téměř nikdo neví. Teď jsou ale Régové v rukách podlých Anurů a my jsme se rozhodli je zachránit.“

„Proč jste se teda nedomluvili s lidma, který na Zemi o tom projektu něco věděl? K čemu vám budu dobře já?“ zeptal se Karlos plačtivě.

„Potřebujeme zaútočit na Teralago,“ odpověděl Dorn, „a to je práce daleko spíš pro bojovníky než pro nějaké vědátory.“

„Tak jste měli říct vojákům!“

„Vaši vojáci by nám přinesli víc škody než užitku,“ ochotně, a nevzrušeně vysvětloval Dorn. „Neumí zacházet s našimi zbraněmi a dříve nebo později by se snažili převzít nad operací velení. Na to známe vás Régy až moc dobře. Potřebovali jsme někoho, koho naše zbraně a další technologie nepřekvapí, kdo ale bude bezvýhradně plnit rozkazy a respektovat naše velení. Potřebovali jsme počítačové hráče!“

Dorn se podíval shora do Karlosova obličej. Jeho velké nosní dírky vypadaly jako dírky v lebce umrlce. Karlos se bál cokoliv říct. Dorn ale zjevně domluvil a čekal na Karlosovu reakci, kterou ze sebe mladík nakonec s námahou vysoukal.

„Ale v počítačový hře se mi nemůže nic stát. Co se stane tady, když přijdu o život?“ položil otázku, která ho začala intenzivně trápit.

„Co se stane, když zemřeš?“ zeptala se Tajona. „Co se stane ve vašem světě? Co? No tak, odpověz!“

„Nevím... Přestanu existovat, nebo co. Já opravdu nevím!“

„No vidíš. A stejné to bude i tady. Přestaneš existovat,“ odpověděla Tajona klidně.

„Proto jsme důkladně vybírali zkušené počítačové hráče,“ navázal Dorn, „aby měli při invazi delší šanci na přežití.“

„Jo, jenže v počítačový hře mám několik životů. A když to zpackám, nic se neděje, protože to můžu zkusit znovu. Kolikrát chci!“

„Tak se budeš muset víc snažit,“ uzavřel problém věčně Dorn. „Když jde někomu opravdu o život, podává daleko lepší výkony než obvykle.“

„Chci domů!“ řekl Karlos a znělo to téměř rozhodně.

„To tak jednoduše nejde, příteli,“ odpověděl Dorn. „Ani samotní Régové se neumí přenést zpátky do vašeho světa pouhou silou vůle. Sem je to docela snadné. Zpátky to ale nefunguje. Régové proto postavili stroj, který to svede. Říkají mu G2R – Brána světů. Když ji otevřeš, můžeš přecházet z jedné dimenze do druhé, kolikrát se ti zlíbí.“

„G2R je důvod, proč Anurové Régy zajali,“ navázala Tajona. „Anurové jsou docela primitivní žabáci, a když se dozvěděli, že vaše planeta je rovněž z velké části pokryta vodou, přemýšleli o invazi. Hodlají uchvátit vaše technologie a možná i celou vaši Zemi.“

„G2R je na palubě régské lodi Patrino, která je nyní na Teralagu,“ pokračoval Dorn. „Anurové ji ukrývají v jedné z podvodních skrýší a vězní tam pravděpodobně i samotné Régy, pokud je už nepopravili. O tom však pochybujeme. G2R je chráněna softwarovým klíčem, který znají pouze Régové.“

Karlos cítil silné štípání uvnitř nosu, neklamnou známku toho, že se každou chvíli rozbere. Snažil se pláč ukrýt, ale když promluvil, přerušily už jeho první slova nekontrolovatelné vzlyky.

„Ale Tajono, tys mě podvedla. Vždyť já neumím opravdu bojovat. Já nechci umřít. Chci domů! Mně je teprve třináct a chodím na základku.“

Karlosovi se po tvářích valily slzy a hlas se mu zajíkal. Už mu ale bylo jedno, jak bude před mimozemšťany vypadat.

„Naši mě budou hledat!“ vypravil z bolavého hrdla.

„Cha cha cha cha...“, oba Hirudové se rozesmáli děsivým hrdelním smíchem a jejich bezbarvá ústa odhalila čelisti plné ostrých zubů ve dvou řadách.

„Naši mě budou hledat!“ opakoval Dorn tenkým hláskem imitujícím Karlose. Pak se znovu rozesmál.

Najednou se oba přestali smát a zvažněli.

„Říkal jsi mi, že rodiče jsou tento týden pryč,“ řekla Tajona už klidným hlasem.

„To jo, ale hlídá mě babička, která k nám chodí každé den. A co ségra? Ta bude vyšilovat, že nejsem doma. Vždyť jsem nemocnej!“

V Karlosově hlase zaznívala úpěnlivá prosba.

„Nefňukej, vojáku!“ zařval Dorn přísně, až Karlos poklesl v kolenou. „Domů se nedostaneš dřív, než dobudeme Teralago a otevřeme Bránu světů. Jednoduše to ber jako fakt!“

„Pošli sestře e-mail,“ promluvila Tajona do ticha, které se rozhostilo po Dornově výbuchu.

„E-mail?“ zeptal se nevěřicně Karlos.

„Neznáš e-mail?“ zahřměl znovu Dorn.

„Jsme spojeni s vaším internetem, nevzpomínáš si?“ pronesla posměšně Tajona.

„A to tam můžu psát e-maily?“ položil Karlos otázku dřív, než si uvědomil, že tím irituje Dorna. Ten ale tentokrát promluvil klidně.

„Ano, napiš sestře, ať vymyslí nějakou báchorku pro babku, proč nejsi doma. Rodičům psát nebudeš. Jednak ti to neumožníme – veškerá pošta prochází rukama našich cenzorů – a jednak by ti rodiče stejně nevěřili, kdybys jim vyprávěl, že tě spolkla počítačová hra. Nemám pravdu?“

„Počítačové terminály najdeš po celé lodi, Karlosi,“ dodala Tajona.

„Nepokoušej se ale o nějaké blbosti. Tvůj text budou číst naši vojáci.“ Položila kostnatou ruku s dlouhými prsty připomínajícími planžetové hrábě na Karlosovo rameno. „Můžeš sestře napsat, že budeš doma do pěti dnů. To je nejdelší předpokládaná doba našeho úplného vítězství nad Anury a otevření Brány světů.“

„Přede dveřmi na tebe čeká voják, který ti ukáže ubytovnu,“ řekl Dorn docela přátelským hlasem a téměř žertovně dodal: „A tohle bylo tvoje poslední fňukání, jinak tě vyhodíme z lodi ven. Bez skafandru!“

Dorn popošel k oknu, a když se za Karlosem zavřely dveře, obrátil se na Tajonu. „Stále nevím, zda by s dospělými hráči nebylo méně problémů. Doufám, že tvůj předpoklad byl správný.“

„Věř mi, děti se nevymknou naší kontrole. Stačí je trošku vystrašit a budou pracovat poslušně jako palubní roboti.“

„Jistě, ale musíme poslouchat takové fňukání,“ procedil mezi zuby Dorn.

„Možná se to nezdá, Dorne, ale Karlos na trenažéru odváděl bravurní výkony. Bude to skvělý pilot. Navíc jeho rodinné poměry a současná situace, kdy jsou oba rodiče služebně pryč, je pro nás naprosto ideální. S faktem, že už nikdy neuvidí svého syna, se budou těžko vyrovnávat, ale hledat příčinu v počítačové hře určitě nebudou. Bylo by to nad jejich chápání.“

„Kolik jich ještě bude?“ zeptal se Dorn.

„Armáda je téměř kompletní, máme sedmnáct set chlapců a už zbývá obsadit pár posledních stíhaček.“

Dorn zamyšleně hleděl stranou od Tajony a potichu řekl: „Stejně se nejvíc těším na okamžik, kdy zatočíme s Anury, dostaneme Bránu na oběžnou dráhu a těch lidských štěňat se budeme moct zbavit.“

KAPITOLA 8

„Policie, otevřete!“

Buch buch buch. Rány na dveře se hlasitě nesly neútulnými chodbami a schodišti paneláku několik pater nahoru a dolů. V bytě se pod údery policistovy pěsti do lehkých dřevotřískových dveří otřásaly skleničky v proskleném sekretáři letité obývací stěny, jemně se dotýkaly jedna druhé a slabě zvonily. Záchvěvy ucítil i hnědý samec tarantule v malém teráriu, který se právě vyhříval ve světle slabé žárovky. Suchá rašelina se pod jeho chlupatýma nohama zachvěla a on se instinktivně přikrčil, aby vzápětí rychle zaběhl do keramického domečku ve tvaru obytného pařezu večerníčkových skřítků Křemílka a Vochoomůrky. Jinak se v bytě nic nepohnulo.

Za dveřmi se ozvaly hlasy.

„Zkuste mu ještě zavolat, než mu rozmlátíme dveře na hadry,“ pronesl jeden z policistů a obrátil se na mladou slečnu, která za oběma policisty nervózně postávala a mnula si bradu.

„Jistě,“ řekla a začala prohrabávat kabelku. „Ale říkám vám, že jsem telefon slyšela zevnitř. Vytáhla mobil a vytočila číslo svého přítele. Z bytu se téměř okamžitě ozvala protivná melodie.“

„Takhle je to furt dokolečka,“ řekla slečna ustaraně.

„Oukej,“ řekl mladší policista a neochotně se otočil zpátky ke dveřím. Znovu na něj zabušil, znovu zmáčkl tlačítko zvonku a chvíli se s uchem natočeným ke dveřím zaposlouchal do ticha bytu.

„Tak to vyraž, Jardo,“ řekl starší policista.

Jarda nakročil půl kroku zpět, přivřel oči, jako by čekal, že mu do nich vlétnou dřevěné třísky a zprudka se do dveří opřel levým ramenem. Ozvalo se křupnutí a dveře ochotně povolily.

„Voalá,“ pronesl mladý policista s gestem kouzelníka, který právě vytáhl králíka z klobouku a rozhodil rukama. Zjevně byl uspokojen s výsledkem svého násilného činu. Vstoupil jako první.

V malém bytě byl zatuchlý pach, který připomínal odér linoucí se z některých uzavřených pavilonů v zoologické zahradě. Toto přirovnání prolétlo hlavou policistovi, kterého kolega oslovoval Jardo. Nebo jako stará vlhká hrobka, upřesnil svůj dojem. Nic děsivého, ale příjemné to rozhodně není.

„Haló, je tady někdo? Tady policie.“

Slečna se držela v těsném závěsu za policisty. Byt byl malý. Dva pokoje a kuchyň s koupelnou. Vešli do obývacího pokoje. Byl prázdný. Jen malé terárium vedle televize svítilo slabým žlutým světlem. Na nízkém konferenčním stolku mezi televizorem a hnědou sedačkou se staromódním vzorem ležela otevřená papírová krabice od pizzy. Tři kousky zůstaly nedojedeny a nyní je pokrývala vrstva šedivé plísně s vysokými chloupky. Kolečka plísně plavala rovněž ve sklenici černé limonády vedle krabice.

Mladší policista prošel ke dveřím kuchyně, nahlédl dovnitř a otočil se na kolegu.

„Nic.“

Slečna se v malé předsíni otočila a otevřela dveře proti obýváku.

„Bože!“ vydechla a v mdlobách se sesunula k zemi.

Na policejní služebně seděl starší policista, jehož už Lenka znala ze zásahu v přítelově bytě. S ním tu seděla mladá blondýna kolem třiceti let, která podle poručických výložek byla jeho nadřízenou. Měla ruce položené na klávesnici počítače a přemýšlela nad formulací věty v Lenčině výpovědi.

„Moc tomu, slečno, nerozumím,“ pronesla a dívala se stále na obrazovku předpotopního monitoru. „Pan Dobrovolný vám tedy před dvěma týdny volal, že odjíždí služebně pryč. Proč jste ho ale šla hledat do jeho bytu?“

„Myslela jsem, že už musí být zpátky,“ řekla Lenka. „A vůbec nebral telefon.“

„Vždyť jste sama prohlásila, že vám neupřesnil, kdy se vrátí. Co mi ale nejde do hlavy, že tvrdíte, že jste s ním chodila. Pak vám řekne, že někam odjíždí, neřekne kam a na jak dlouho a vy si jednoduše řeknete oukej a dál se o to nezajímáte. Za dva tejdny si ale vzpomenete, že jste měla nějakýho kluka a jdete ho hledat do jeho bytu. To je divný ne?“ obrátila se policistka na svého kolegu.

Ten jenom pokrčil rameny a udělal legrační škleb.

„Zase tak divný to není,“ obhajovala se Lenka, „Já jsem s ním měla jen párkrát rande. U něj doma jsem byla třikrát nebo čtyřikrát. Víte, on se chodil nechat stříhat k nám do kadeřnictví a někdy před měsícem a půl mě pozval na kafe. My jsme toho moc společného neměli. On nerad chodil do společnosti a radši hrál doma na počítači hry. Byl dost svérázný. Přišlo mi třeba divný, že do toho svého bytu po babičce neinvestoval ani korunu a utrácel jenom za součástky do počítače.“

„Předběžný odhad doby jeho smrti je kolem deseti dnů,“ přerušila Lenku policistka. „To by znamenalo, že nikam neodjel a pár dní poté, co vám oznámil, že odjíždí, zemřel ve svém pokoji. Myslíte, že měl v plánu dobu své předstírané nepřítomnosti nerušeně hrát hry na počítači nebo se spíš chystal ukončit svůj život? Netrpěl depresemi?“

„Ne, deprese neměl. Byl to magor do počítačů, ale deprese neměl!“

„Pan Dobrovolný byl už přes půl roku nezaměstnaný. Víte to vůbec? Asi ne, když vám napovídal, že jede služebně pryč. Nezaměstnanost je dobrý důvod k depresím, nemyslíte?“

„On ale měl nějakou práci. Testoval hru pro nějakýho kamaráda. Říkal, že jestli to vyjde, budeme mít brzy tolik peněz, že se mi o tom ani nezdálo. Myslela jsem, že to s tím nějak souvisí. Víte, já počítačům moc nerozumím. Když se bavil s těma svýma kamarádama, nevěděla jsem vůbec, o čem je řeč.“

„Co to bylo za kamarády?“ zeptal se starší policista.

„Moc jsem je neznala. Setkala jsem se jenom se dvěma. Přišli jednou za Petrem domů, když jsem tam byla s ním. Byli takový divný. Furt říkali, že je to průser a že to toho musej jít všichni společně, jinak že to nedokážou a celou akci můžou zabalit. Myslím, že se bavili o tý hře, co Petr testoval. Viděli jsme se sotva pár minut, pak se sebrali a šli s Petrem, tedy s panem Dobrovolným, do jeho pokoje k počítači. Já jsem zůstala v obýváku a koukala jsem se na televizi.“

„Jejich jména si asi nepamatujete, že ne?“

„Ne. Ale jednomu říkali Nero.“

„Klíč má Nero,“ pronesla policistka zamyšleně. „To bylo napsané obyčejnou tužkou na stole vedle klávesnice jeho počítače. Klíč má Nero. Nevíte, o jaký klíč by se mohlo jednat?“

„To bohužel nevím. Já toho Nera fakt viděla sotva pár minut.“

„Tak, to nám pro dnešek stačí, slečno Šimková,“ řekla policistka. „Určitě budeme potřebovat další vaši spolupráci. Ozveme se. Pro dnešek vám ale děkuji.“

V bytě Petra Dobrovolného zajistili povolání kriminalisté počítač, mobilní telefon a několik osobních dokumentů mrtvého. Lenku po pár dnech po nálezu těla vyzvali, aby si převzala terárium s pavoukem. Ta se pavouka štítla, ale bylo jí ho líto a terárium si nakonec odnesla domů a podle instrukcí jedné ze zákaznic v kadeřnictví se o něj začala starat. Vodním rozprašovačem rosila shora rašelinu a tarantuli koupila krabičku vypasených cvrčků, které štitivě vysypala do stísněných prostor skleněného terária. Podívanou, jak pavouk cvrčky loví, si raději nechala ujít.

Tělo nebožtíka bylo pro kriminalisty záhadou. Nerozkládalo se obvyklým způsobem, ale podlehllo jakési zvláštní formě mumifikace. Pohled, který se Lence naskytl, když za doprovodu dvou policistů otevřela dveře Petrovy ložnice, byl jako vystřižený z filmového horroru. S hlavou opřenou pravým spánkem o desku pracovního stolu, levou rukou spuštěnou k zemi a pravou nataženou na stole seděl Petr v předklonu před monitorem svého počítače. Ústa měl otevřená dokořán, oční důlky byly prázdné a kůže v obličeji a na rukách, které vyzábale trčely z rukávů červené kostkované košile, byla scvrklá a zvrásněná. Mrtvola vypadala, jako by z ní někdo v jediném okamžiku vysál veškeré tělní tekutiny. Přesto byl povrch mumie vlhký a poněkud lepkavý. Vydával zápach zatuchlého sklepa. Výraz nebožtíka byl vyděšený, ústa otevřená, jako kdyby chtěla v hrůze křičet.

Displej monitoru byl zkroucený, jako by byl vystaven silnému žáru. Později kriminalisté zjistili, že stejně vypadaly i útroby stolního počítače, kde byly jednotlivé elektronické součásti na deskách plošných spojů spečeny do zčernalých chuchvalců. Harddisk počítače se roztekl jako kostka sýra ponechaná několik dní na slunci. Přes veškerou snahu kriminalistických specialistů bylo nemožné z něj získat jakákoliv data. Záhadou ale zůstávalo, co takovou destrukci způsobilo. Žár by musel být tak veliký, aby roztavil sklokeramické plotny pevného disku, které byly spečeny do sebe. Takový žár by přitom téměř určitě způsobil v bytě požár. Navíc jiné části počítače byly vystaveny žáru daleko menšímu a samotná počítačová skříň vypadala zvenčí téměř neporušeně.

Jaký druh energie takovou zkázu způsobil?

Zatímco počítač nevydal žádná svědectví, mobilní telefon byl plný zajímavých kontaktů. Kromě Nera zde kriminalisté objevili dalších jedenáct jmen římských císařů. Přezdívky počítačových hráčů, dalo se předpokládat. Pokusy se s nimi zkontaktovat byly však marné. Žádný z nich telefon nebral. Kriminalisté se proto obrátili na mobilní operátory, aby totožnost císařů rozklíčovali.

Dřív než do bytu Petra Dobrovolného dorazila kriminálka, objevil se tu na echo mladšího z policistů novinář, který si mrtvolu v rychlosti vyfotografoval, položil pár otázek Lence, která se v kuchyni u sklenice vody vzpamatovávala ze šoku, a stejně rychle zase zmizel. Fotka mumie se ještě tentýž den objevila na jednom z internetových portálů s titulkem: „Upařil se k smrti!“ Pod titulkem byl jakýsi blábol o tom, jak jistý P. D. zemřel při hraní neznámé počítačové hry.

Tři dny po nálezu těla se objevil starší kriminalista v civilním oblečení přede dveřmi bytu Hedviky Šťastné. Právě se vrátila domů z práce a chytala se ven s malým šedivým voříškem Romulem, kterého si v létě pořídila se svým přítelem. Kriminalista se představil, zeptal se Hedviky na jméno a zda je přítelkyní Jana Torsta.

„Ano, ale není doma,“ odpověděla s hranou sebejistotou. „Odjel s kamarády na nějakou akci.“

„Kdy to bylo?“ zeptal se kriminalista.

„Před dvěma týdny.“

„A kdy se vrátí?“

„Neřekl mi to přesně. Ale počítám, že by se měl vrátit tak za týden.“

„A co to je za akci, na kterou jel?“ vyzvídal muž.

„Pracovní záležitost. Honza je softwarový inženýr a pracuje na vývoji programů pro internet. Ta akce se týká testování nějakého nového programu.“

„A kde se má odehrávat?“

„Na nějaké horské chatě v Jeseníkách. Přesně nevím. Nikdy jsem tam nebyla.

Patří jednomu z jeho obchodních partnerů. Ale jeho jméno taky neznám. Já se s nimi moc nestýkám.“

„Říká si pan Torst přezdívkou Nero?“

„Ano. Hodně lidí z jeho branže má nějaký nyknejm.“

„Znáte muže jménem Petr Dobrovolný?“

„Ano. Od vidění.“

„Víte, že je mrtvý?“

„Mrtvý?“ Hedvika vypadala skutečně vyděšeně. Její sebejistota se rychle vytratila.

„Jak zemřel?“

„Upařil se k smrti, psali na internetu,“ odpověděl muž a sledoval Hedvičiny reakce.

„To je mi líto,“ řekla po chvíli a opřela se zvolna o futro dveří.

„Podívejte, slečno Šťastná, u mrtvého byl nalezen vzkaz s přezdívkou vašeho přítele. Je to naše nejsilnější vodítko v případě. Stálo tam: Klíč má Nero. Nevíte, slečno, jaký klíč měl pan Dobrovolný na mysli?“

„Klíč? To netuším.“

„Moc by nám pomohlo, kdybychom se mohli podívat do počítače vašeho přítele,“ řekl kriminalista.

„On ho tady ale nenechal,“ zareagovala Hedvika rychle. „Používá notebook, který si vzal s sebou na tu akci. Bohužel.“

Policista položil ještě pár otázek, pak Hedviku upozornil, že ji bude v příštích dnech ještě kontaktoval, rozloučil se a odešel. Hedvika zapadla do bytu, zabouchla za sebou dveře, schoulila se na zemi do klubíčka a rozplakala se. Romulus se k ní přitočil a začal jí olizovat obličej. Dívka ho pohládila po hlavě, druhou rukou nahmatala na svém krku kovové pouzdro flash paměti a pevně ho stiskla v dlani. Nechtěla se smířit se skutečností, že bude muset Kuracado opravdu použít.

KAPITOLA 9

Veronika zamáčkla budík, protáhla se v posteli a zůstala ležet. Sáhla na stolek po mobilním telefonu, dala si ho před obličej a čekala. Tmavý displej se najednou rozsvítil a objevil se na něm červený nápis a fotografie starší ženy. Veronika zmáčkla zelené tlačítko a přesunula si telefon k uchu.

„Ahoj babi, už jsem vzhůru.“

„To jsi šikovná holka, Verunko. Dojdeš Kájovi pro snídani?“

„To víš, že jo, babi. Vždyť jsem ti slíbila, že se o něj postarám. Ale moc nemocnej mi včera nepřipadal.“

„Verunko, když ho lékař nechal doma, tak si to asi nevymyslel. Já se nebudu hádat s tvou mámou, že jsem něco zanedbala. Říkal ti Kája, že dneska přijdu až večer? Jestli to vůbec stihnu. Když tak bych aspoň určitě zavolala. Jedu s dědou do nemocnice s tou jeho dnou.“

„To mi Kája samozřejmě neřekl,“ odpověděla jedovatě Veronika. „Kája měl totiž úplně jiný starosti. Asi důležitější.“

„Tak se na něj nezlob, ať se nehádáte. Jídlo na odpoledne máte v ledničce. Řekni mu, ať ti tam nechá, pacholek. A ať radši spí, než aby celej den vysedával u počítače. A dávej na sebe pozor!“

Veronika zůstala v posteli s telefonem v ruce. Čekala ještě jeden hovor. Od mamky. Ta byla tento týden služebně na Slovensku. Slíbila, že bude volat každé ráno kolem sedmé. Když konečně telefon zazvonil, Veronika jí řekla o bratrově nemoci, ujistila ji, že je všechno v pořádku a že babička se o ně svědomitě stará.

Byl čas vyrazit na nákup. Veronika se oblékla, vzala ze stolu peníze, které jí dala mamka před odjezdem, a šla do předsíně. Brácha měl v pokoji zhasnuto. Bůhví v kolik šel spát, povzdychla si Veronika. Začala se obouvat, když se znovu ozval mobilní telefon. Byla to Markéta, kamarádka ze školy.

„Čau Veverko,“ oslovila ji oblíbenou přezdívkou, která vznikla z iniciál Veronika Vránová – Vévé. „Pošli mi prosím zadání z tý angliny. Já ho nemůžu najít.“

„Ted’?“ zeptala se našťavaně Veronika. „Ted’ chceš dělat úkol, co máme mít dneska hotovej?“

„Plíš, nebud’ sketa. Já to včera nestíhala. Ale pošli to hned, abych to stihla napsat.“

Veronika se znovu vyzula a vrátila se do svého pokoje. Zapnula malý červený notebook, který dostala na jaře od táty k narozeninám a připojila se ke své e-mailové schránce. Hodila soubor se zadáním úkolu do zprávy pro Markétu a po chvilce zaváhání jí tam přihodila i vypracování, které včera večer udělala. I když to Markéta neřekla nahlas, určitě chtěla, aby jí Veronika poslala úkol hotový. Odeslala e-mail a už chtěla odejít do předsíně, když si všimla, že v došlé poště má zprávu od bratra.

„*Ségra pomoc!*“ stálo v předmětu e-mailu. Veronika zprávu otevřela a znovu se pomalu posadila na židli. Text na obrazovce vypadal jako špatný vtip.

Sem v průšvihů. G2R (ta hra víš) mě dostala. Sem vevnitř a nemůžu ven. Zavolej Rampouchovi ať něco vymyslí. Bojím se že umřu. Taky vymysly nějakou výmluvu pro babičku. Pomož mi!!!!

Veronika si zprávu s hrubkami přečetla dvakrát, zakroutila hlavou a řekla si sama pro sebe: „To je vůl.“ Pak notebook zaklapla, v předsíni se obula, hodila na sebe bundu a vyběhla z bytu ven.

Když měla snídani připravenou, dvě čerstvé housky s taveným sýrem a se šunkou, nakrájené jablko a černý čaj, zašla do bratrova pokoje.

Bylo tu šero. Veronika přešla k oknu a zprudka rozhrnula závěsy. Kájova postel byla prázdná. A studená, když se Veronika přesvědčila tím, že pod deku strčila ruku. Kája tu nebyl už nějaký čas. To se mu příliš nepodobalo, aby vstával tak brzy, když nemusel. Veronika vyběhla z pokoje ven. Zaběhla do koupelny, nahlédla na záchod, nikde nic. Vrátila se do bratrova pokoje a sedla si na postel.

„Co to zase vyvádíš, brácha?“ mumlala sama pro sebe. Přemýšlela, kde by mohl být, a programově se v myšlenkách vyhýbala vzpomínce na e-mail, který ráno objevila ve své schránce. Byla to ale jediná stopa. Vrátila se do svého pokoje, otevřela notebook a probudila systém. E-mail byl na obrazovce stále otevřený.

„Pomož mi... Sem vevnitř... Bojím se že umřu...“ Veronika na ta slova hleděla jako ve snu.

„To přece není možný, aby byl vevnitř hry. Co to na mě zkouší?“ ptala se sama sebe.

„Nejradši bych tě nakopala, ty pitomče,“ rozčílila se nakonec.

Vrátila se do bratrova pokoje. Oblečení se válelo na zemi, jak jej včera ze sebe svlékl, když přišel od doktora. Rozhozené kalhoty, z jejich nohavic čouhaly šedivé ponožky, mikina svlečená společně s tričkem. Postel rozházená, což mohlo být ještě z předchozího dne. Kája by si sám nové oblečení ze skříně nevzal. Bylo s podivem, že byl schopen si bez upomínání denně brát čisté trenky a ponožky. Kalhoty a mikinu ale nosil tak dlouho, dokud je z něj mamka sama nestáhla. Ne, byt neopustil. To by musel udělat nahý. Kalhoty od pyžama a mikinu, kterou Kája používal na spaní, totiž Veronika objevila pod počítačovým stolem.

Plochý monitor počítače vypadal vypnutý. Vlastní počítač pod stolem ale svítil slabou modrou září vycházející z ledky na předním panelu. Kája měl velký stolní počítač. Laptop, jako vlastnila jeho sestra, odmítal, protože velký počítač měl prý mnohem větší herní výkon, jak sám vždycky tvrdil. Přitom také nikdy neopomenul poznamenat, že jeho grafická karta nebo něco podobného je už rok stará a že se s těmi nejnovějšími nedá srovnávat. Takto vždycky chodil střídavě za oběma rodiči, až si vydyndal nějakou novou součástku počítače, kterou zrovna nutně potřeboval, aby udržel krok se svými kamarády. Veronika rodiče nechápala, že mu na to vždycky nakonec skočili.

Sedla si do otočného křesla před počítač a poklepala prstem na klávesu ENTER. Obrazovka se líně rozsvítila. Pracovní plocha počítače byla plná různých ikon. Uprostřed svítilo okénko se žlutým vykřičníkem a hláškou, že nastala kritická chyba na nějaké adrese s řadou čísel. Veronika hlášku vypnula.

Pod ní se mezi dalšími objevila ikonka G2R. Veronice poskočilo srdce a bezděky rukama ucukla od klávesnice a myši. G2R, tak se jmenovala ta hra, ze které včera brácha šlel a o které jí psal do e-mailu. Chvilí ikonku pozorovala. Byla na ní jakási lomená brána podobná portálu gotického okna. Uprostřed brány byl modrý blesk a pod ní nápis G2R. Veronika se ještě chvíli rozmyšlela, pak sáhla po myši a kurzorem na ikonku poklepala.

Hra se spouštěla docela pomalu. Disk uvnitř počítačové skříně se divoce protácel, jinak se nic zjevného nedělo. Po minutě už Veronika ztratila trpělivost a chtěla počítač natvrdo vypnout, když tu se na obrazovce objevila úvodní videosekvence. Modrá planeta, průlet kamerou k flotile lodí rozmístěných v prstenci kolem planety a nakonec přiblížení k jedné z lodí ve tvaru ocelové pusinky, průlet skrz okno a zastavení před mimozemšťanem.

Tajonu viděla Veronika poprvé. Vypadala nereálně, ale až příliš dokonale na to, aby připomínala postavičku z počítačové hry. Obě na sebe chvíli mlčky hleděly. Veronika přemýšlela, co bude dělat dál. Má na klávesnici napsat dotaz, kde je brácha? Není to pitomé chtít se takto dorozumívat s počítačovou hrou?

Tajona ji ale v prvním kroku sbližování předběhla.

„Toto je Karlosův počítač. Ty tedy musíš být jeho sestra,“ řekla klidným hlasem.

„Ano,“ odpověděla Veronika jako ve škole. Tajonina bezprostřednost ji překvapila.

„Kdo jsi?“ zeptala se.

„Tajona. Mám na starosti nábor rekrutů,“ odpověděla mimozemšťanka.

„Kde je Kája?“ pustila se do ní Veronika.

„Máš zajímavou barvu vlasů,“ řekla Tajona, jako by přeslechla Veroničinu otázku.

„Takové vlasy moc lidí u vás nemá, že ne?“

„Do toho ti nic není,“ odsekla Veronika a instinktivně se dotkla svých dlouhých, zrzavých vlasů. „Kde je Kája?“

„Mohlo mě to napadnout dřív, že Karlosova sestra je dívka s červenými vlasy. Proč mě to nenapadlo?“ vedla si Tajona stále svou.

„Jaká dívka?“ zeptala se Veronika.

„Jak se jmenuješ,“ udeřila Tajona zprudka.

„Veronika.“ Dívka odpověděla téměř automaticky a hned zalitovala toho, že se nechává Tajonou manipulovat.

„Veronika,“ řekla s uspokojením Tajona. „Proč nám ten malý zmetek neřekl, že jeho sestra je dívka s červenými vlasy?“

„Já vůbec nechápu, o čem to mluvíte! Řekněte mi, kde je Kája!“ Veronika rychle ztrácela trpělivost.

„Víš dobře, o čem mluvím!“

Tajona najednou vypadala opravdu zle. „Ale my teď už víme, kde bydlíš a co jsi zač. Navíc máme něco, o co hodně stojíš. My zase budeme chtít něco od tebe!“ Tajona vycenila dvě řady horních zubů špičatých jako dýky.

Veronika vyskočila z křesla, udělala rychlý krok k elektrické zásuvce a vyškubla kabel počítače. Monitor zhasl.

Bylo tři čtvrtě na osm a Veronika měla co dělat, aby stihla doběhnout do školy. Chvíli váhala, zda tam má vůbec jít, ale pak se rozhodla. Sama s tou hrou stejně nic nenadělá. Musí se obrátit na Marka, jak jí v e-mailu radil bratr. Ten už bude určitě ve škole. Popadla Kájův telefon, v předsíni na sebe hodila bundu a bez snídane vyběhla ven.

„Co je to za blbost?“ reagoval rozčileně Rampouch, když mu o polední přestávce ve školní jídelně Veronika na mobilu ukazovala obsah bratrova e-mailu. „Co to znamená, že ho G2R dostala? Říkal jsem mu, ať to nehraje! Proč mě neposlech?“

„Myslím, že je opravdu uvnitř tý hry. Taky jsem tomu nechtěla věřit, ale teď si myslím, že psal pravdu.“

„Ale to je blbost, Veroniko. Úplná nemožnost!“

Rampouch se rozčiloval tak, že bezděky Veroniku neoslovil něžnějším „Veru“ jako obvykle. Hned mu to došlo, ale také si uvědomil, že se před ní najednou tolik nestydí. To ho potěšilo.

„Ať je ta hra, jaká chce,“ pokračoval, „nemůže tě spolknout nebo něco takového. Jak by to asi udělala? Kudy by tě spolkla? Usbéčkem? Je to blbost!“

„Přestaň na mě křičet,“ řekla Veronika a byla docela zklamaná z toho, že jí Rampouch nevěří. „Já jsem si to nevymyslela. Nevím, jak ho spolkla, ale jsem si jistá, že Kája v tom mejlů nekecá. Ráno jsem tu hru pustila a mluvila jsem s tou odpornou Tanojou nebo jak se jmenuje. Z toho, co povídala, bylo docela jasné, že je brácha tam někde vevnitř. A jestli ty tomu nechceš věřit, to je mi jedno. Já mu pomůžu sama, když budu muset. Jenom jsem myslela, že jsi náš kamarád.“

Poslední věty Veronika křičela nahlas a začala přitom brečet. Bylo jí trapně. Rozplakat se před Markem nechtěla, ale nemohla si pomoci.

„Promiň, Veru,“ řekl Rampouch bezmocně. „Já ti věřím. A samozřejmě ti pomůžu. Karlose mám rád stejně jako ty.“ Rampouch chytil Veroniku za ramena položil si její hlavu na prsa. „Promiň.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Veronika už klidnějším hlasem.

„V noci jsem o tý hře ještě něco zjišťoval na internetu,“ řekl Rampouch smutně. „Je to záhada, prakticky se o tom nic neví. Přitom těch hráčů musí být hodně. Je blbost, aby to stáhnul jenom Karlos. Já jsem každopádně tu hru ke stažení už nenašel. Našel jsem ale jiný zajímavý zprávy.“

„Jaký?“ ožila Veronika.

„Ztrácej se počítačový hráči. V posledních dnech. Něco se děje, Veru. Karlos asi opravdu nebude jedinej, koho to sežralo. Já jsem tomu jen nechtěl věřit, víš. Nedává to smysl. Prostě to nedává smysl!“

„No ale jestli se ztrácej i další hráči, dalo by se vypátrat, jestli s tím má něco společného G2R, ne?“

„Možná. Nebude to ale snadný, protože tohle byly zprávy z celého světa. Nic o tom se nepsalo česky na našich portálech. Našel jsem ale taky jednu drsnější zprávu od nás. Pár dní starou. Taky by s tím mohla mít něco společného, ale je to trochu jiný. Tady to byl dospělý chlap, a navíc nezmizel.“

„Nezmizel?“

„Našli ho mrtvého u jeho počítače. Prej se upařil k smrti. Byla tam fotka a vypadal jako zombík.“

„Fuj, to je odporný. Ale mohla by to být stopa,“ řekla rychle Veronika. „Zkusíme ho vypátrat!“

„Dobrá,“ odpověděl Rampouch, „nejdřív se ale po škole sejdem a podíváme se za Tajonou, abychom se dozvěděli něco určitějšího.“

KAPITOLA 10

Hirudové nikdy ve své historii neměli vlastní planetu. Celým jejich dosavadním světem byla vesmírná loď Lumtur o23i14, na níž se potloukali vesmírem, útočili na jiné lodě a čas od času si vyhlédli nějakou planetu, kterou se rozhodli kolonizovat. Ke kolonizaci žádné z nich však nikdy nedošlo. Jednou byla problémem příliš nízká teplota, jindy nedostatek světla, silné kosmické záření nebo se po pár měsících ukázalo, že mírně odlišné složení atmosféry od uměle vytvářeného vzduchu uvnitř lodi je pro trvalý život nevhodné. Hirudové proto vždy nakonec zůstali na lodi a odtáhli jinam. Ve svém hledání ale nikdy neustali.

Teralago rozhodně nesplňovalo podmínky pro osídlení. Atmosféra obsahovala příliš vody, což pro Hirudy znamenalo smrtelné prostředí. Upřednostňovali suchý a teplý vzduch. Vodní aerosol v atmosféře Teralaga by během pár minut poleptal Hirudům kůži, a kdyby jej dokonce vdechovali, poleptání uvnitř organismu by maximálně do jedné hodiny způsobilo velmi závažná poranění vedoucí k rychlé smrti.

Hirudský admirál Feroco seděl na podlaze podlouhlé ocelové kobky bez oken. Místnost byla slabě osvětlena. Celý strop vydával nazelenalou záři, která propůjčovala nezdravý odstín všem bytostem v místnosti. Spolu s Ferocem zde bylo zavřeno asi třicet dalších Hirudů. Všichni byli nazí a vyzáblá těla s extrémně dlouhými končetinami vytvářela v zelené záři podivné kostrbaté zátiší. Feroco byl vyčerpaný, ale zelené přitímí jej uklidňovalo. Opíral se zády o teplou zeď a pomalu sbíral síly. Věděl, že se ocitl v dokonalé pasti, přesto se nevzdával naděje na záchranu.

Lumtur patřila před více než osmi sty lety Batalům, živočišnému druhu vzhledem i povahou velmi blízkému lidem. Batalové kolonizovali jedenáct planet ve čtyřech hvězdných soustavách. Lumtur s označením o23i14 byla jedním z majáků. Tak Batalové říkali hlídkovým lodím rozmístěným po obvodu kolonizovaného území. Některé z lodí byly statické a řídily je počítače. Jejich úkolem bylo pouze stát na místě a sledovat vnější prostor batalského území. Jiné majáky byly obsazeny posádkou. Měly za úkol kromě střežení hranic také prozkoumávání blízkých planet.

Lumtur o23i14 objevila v jedné hvězdné soustavě za hranicí batalského teritoria obří plynou planetu s několika stovkami měsíců. Na jednom z měsíců posádka odebrala vzorek primitivního organismu. Sotva pár milimetrů velcí červi se v laboratoři lodi rychle adaptovali. Množili se dělením. V periodě zhruba dvanácti dní se každý červ podélně rozdělil na dva identické kusy. Každá polovina pak během několika hodin dorostla do velikosti dospělce. Takto by červi násobili svůj počet donekonečna, kdyby mezi nimi nevládl silný kanibalismus. Jedinou jejich potravou totiž byli příslušníci stejného druhu. Jakékoliv pokusy batalských vědců o krmení červů jiným druhem potravy ztroskotaly.

Měsíc, na němž červi původně žili, byl velmi vyprahlý. Suché a prašné prostředí s absencí vody v kapalném stavu nepůsobilo na první pohled jako vhodné ke kolonizaci. Na druhou stranu zde byla téměř konstantní teplota kolem čtyřiceti stupňů, optimální gravitace i tlak vzduchu. Pozemšťanům by toto prostředí mohlo připomínat poušť za mírné písečné bouře.

Jen barva prachu byla místo nažloutlé šedozelená. Kdyby zde vybudovali základny s výrobníky vody, mohli Batalové planetu osídlit. Problém byl ovšem s červy. Mohli být nebezpeční.

„Pane,“ oslovila Ferroca Tajona. Vynořila se mezi ostatními vyzáblými těly zesláblých Hirudů. „Musíme něco podniknout.“

Jako přerostlý nohatý pavouk se přesouvala po čtyřech až k němu. Neohrabaně šlapala na nahá těla, z nichž některé občas zakvílelo.

„Co chceš podniknout?“ vybuchl Feroco zlostně. „Co se tady v té situaci dá asi podniknout?“

„Nová loď, pane,“ vyhrkla. „Nová loď by mohla být naší nadějí.“

„Materiál je vyčerpán,“ vložil se do rozhovoru Mortig. Seděli tu hned dva vedle sebe. Na jednoho z nich Tajona před chvílí šlápla, když si probojovávala cestu k Ferocovi.

Mortig mluvil věcně. Seděl rezignovaně u stěny s nohama pokrčenýma v kolenou.

„Nebud' naivní,“ řekl druhý Mortig směrem k Tajoně. „Tady odtud nevede žádná cesta.“

„Můžeme vyjednávat,“ promluvil Dorn. Vypadal už zase v plné síle, a i když na jeho nahé vyzáblé tělo byl pro všechny přítomné hodně nezvyklý pohled, vyzařovala z něj i v této situaci síla a autorita. Nyní mu neodporoval ani samotný Feroco. Pokud je má někdo z této pasti dostat, pak by to mohl být jedině Dorn.

Červy se v laboratoři dařilo udržovat v docela životaschopné komunitě. Přestože požírali jeden druhého, populace se nepatrně rozrůstala. Potřeba jídla byla evidentně nižší, než perioda množení a rychlost dorůstání červů. Pak ale došlo ke kritické chybě. Jeden z laboratorních pracovníků špatně nastavil mix vzduchu a všichni červi během jediného dne uhynuli.

Několik dní po likvidaci mrtvých červů se začala šířit nákaza. Posádka lodi v počtu dvou tisíc sedmi set Batalů se ocitla ve smrtelném nebezpečí. Nejprve se zdálo, že nakažené bude možno izolovat, ale brzy lékaři zjistili, že nějaký neznámý mikrob se dostal do atmosféry celé lodi. Nebyla šance před tím utéct.

Nemoc se projevovala silnou teplotou, zvracením a akutním průjmem. Během pár dní nakažený zemřel na dehydrataci. Nákaza se šířila tak rychle, že za dva týdny byla téměř celá posádka mrtvá. Přežívalo několik desítek jedinců.

Velení batalských vojenských operací sledovalo situaci na majáku prostřednictvím automatických zpráv, které byly průběžně posílány do velícího střediska na nejbližší obydlené planetě. Už v prvních dnech vydalo rozkaz o přísné karanténě o23i14. Posádka byla ponechána svému osudu.

Tajona stále klečela vedle admirála. Cítila, jak se jí do končetin vracejí síly. Byla v kobce zavřená už dvě pozemské hodiny. Ještě hodinu a zcela se zotaví. Podle stavu ostatních Hirudů v místnosti si odvodila, že musela být jednou z posledních, kdo byl do této kobky uvržen. Po ní přišel už jen Feroco. Byl zesláblý a bude trvat ještě nejméně dvě hodiny, než nabude zpět všechnu svou sílu.

„Je nás tu dvaatřicet,“ řekl Dorn. „Ještě tři by sem mohli hodit.“

„A co jako?“ reagoval podrážděně Mortig. „Myslíš, že Trompa uprosíš? Dobře víš, jak svědomitě plní rozkazy!“

Mortig vstal a vztekle kopl do jednoho z Trompů. Ten jenom zakvílel a schoulil se do klubíčka.

„Nějaké slabé místo musí existovat!“ vmísila se rozhovoru Ranka. „Trompe!“ zahřměla na nejbližšího strážného.

Měl strach. Tiskl se zády ke zdi a vyděšeně hleděl na Ranku.

„Žádné slabé místo není,“ promluvil Dorn. „Tromp je příliš svědomitý na to, aby si nechal utéct vězně.“

Mortig se stále tyčil nad jedním z Trompů.

„Byla by to taky nehoráznost, kdyby si nechal utéct vězně,“ řekl a znovu Trompa nakopl.

„S takovým primitivem nemůžeme ani vyjednávat,“ řekla Ranka. „Je jako stroj. Naprogramovaný na jedinou jednoduchou činnost.“

Nyní promluvil Tromp, který byl nejbližší k Dornovi: „Stejně už asi nikdo další nepřijde. Cěla nemusí být úplně plná.“

„Jak to?“ rozčílila se Ranka.

„Nedávám je úplně plný,“ řekl další Tromp. Je to zbytečný. Máme jich tu tolik, že plníme průběžně několik najednou.“

„Proč tedy čekáš, že přijde ještě někdo další?“ zeptala se Ranka.

„Naděje, Ranko. Naděje umírá poslední.“

„I kdyby přišel, stejně nemůžeme nic dělat. Je to osm metrů vysoko,“ řekl Mortig.

Většina uvězněných pozvedla oči ke světélkujícímu stropu, kde se nezřetelně rýsoval čtvercový obrys poklopu, kterým sem byli všichni vhozeni.

„Musíme Trompa dostat nějakou lstí!“ řekla Ranka. „Co na tebe platí?“ zeptala se nejbližšího Trompa přímo do obličeje.

Tromp se zasmál. „Víš kolikrát jsem takovou situaci už zažil? Nejsem blbej! A nezapomínej, kolik nás tam je. Kdyby selhal jeden, další by chybu napravili. Odtud se nedostaneme. Sice jsi prohnaná mrcha, ale v tomhle mě nepřevezeš!“

Tromp se dál smál hlubokým hrdelním smíchem.

„Idiote!“ zasyčela Ranka a sekla dlouhým vychrtlým pařátem Trompa do obličeje. Strážný zmlkl.

Za tři týdny po vypuknutí nákazy žilo na Lumturu o23i14 už jen sedm členů původní posádky. Alespoň si to o sobě sami přeživší mysleli. Už to však nebyli Batalové. Z těch zůstalo v jejich vlastních tělech jen velmi málo. Byl to nový živočišný druh vzniklý propojením genomu jejich původních těl s genomem mikroorganismu, který se do umělé atmosféry lodi uvolnil při likvidaci mrtvých červů.

Batalové, kteří přežili, byli zmatení. Procházeli lodí plnou svých mrtvých druhů a postupně znovu nabírali sílu. Těla měli vyprahlá a scvrklá, přesto nepocítovali žízeň. Brzy zjistili, že epidemii přežili pouze ti nejhubenější z celé posádky. Byli vyzáblí už před nemocí. Nyní se jim však kůže přímo přilepila na kosti. Žebra jim vystoupala, lopatky trčely ze zad a každý z kloubů vypadal jako velký tvrdý uzel uprostřed kosti. Oči jim zapadly hluboko do

důlků a dehydratací se scvrkly na třetinovou velikost. Zorné pole vidění se výrazně zúžilo na dvacet stupňů v přímé směru a okrajové části obrazu se Batalům výrazně rozmazaly.

Po dvanácti dnech od prvního procitnutí po překonání nemoci praskla prvnímu z členů posádky lebka. Stalo se to v řídící místnosti za přítomnosti zbývajících členů posádky. Puklina se objevila svisle uprostřed čela a během pár hodin rozdělila lebku na polovinu. Z pukliny žádná tekutina nevytékala a postižený kromě velké únavy prý necítil vůbec nic. Polovina hlavy nakonec odpadla na zem. Než stačili ostatní členové posádky začít panikařit, objevily se postupně pukliny i na jejich lebkách.

Po procitnutí se cítili slabí. Jejich vyzáblá těla se nějaký čas bezmocně plácala na vyhrávané zemi. Když byli schopni vstát, uvědomili si, že každý z nich je tu dvakrát. Z odpadlé poloviny hlavy dorostlo celé tělo a zrovna tak dorostla i polovina hlavy na původním těle. První se probrali nové bytosti dorostlé z poloviny hlavy. Nejprve si všimli, že se jim opět zlepšil zrak. Nehnutě stáli a pozorovali své předlohy i předlohy svých kolegů, jak pomalu nabírají síly. Pak jedna z kopií řekla, že má hlad.

Nezaváhali ani chvíli, bezmocné předlohy probírající se z bezvědomí zabili pěstmi a začali je požírat. Při jídle si uvědomili, že mají v čelisti druhou řadu zubů, které nyní byly ostré jako žiletky. Rovněž zbytek těla byl výrazně jiný. Kůže jim zešedla, lebka se prodloužila, protáhly se jim končetiny a celková výška se zvětšila od dobrou třetinu původního těla. Zrodili se Hirudové.

Tajona si sedla bezradně do kouta kobky. Poklop už se neotevřel a Dorn i Tromp vyloučili jakýkoliv jiný způsob úniku. Beztak byla představa, že nějak uniknou během otevření poklopu, naprosto naivní. Věděli to všichni, ale marně se chytali každé naděje. Tajona vzpomínala na posledních několik dní.

Uvědomovala si svou duševní rozpolcenost. Vzpomínala také na rekruty, které se jí podařilo získat. Zdálo se jí to nespravedlivé. Vždyť ona sama jich získala několik desítek. A také možná našla Dívku s červenými vlasy. Ano, to ona ji našla! Ona!

„Pane, něco bych vám chtěla říct,“ obrátila se na Ferroca.

„Klidně mluv,“ řekl unaveně.

„Našla jsem Dívku s červenými vlasy a zrovna jsem se chytala vám to jít oznámit,“ řekla smutně.

„Tak to už jsme skoro u cíle,“ řekl Ferroco bez zjevného zájmu.

V tom okamžiku začala ze všech stěn kobky stříkat voda.

KAPITOLA 11

Mořský příboj si hrál s kusem šedivé látky. Vlna přicházející z nedozírné dálky se pár desítek metrů od písčitého břehu zašpičatila, aby se její hřeben nakonec přelil kupředu a z vlny vytvořil placatý koláč, který se pokorně rozlil do písku. Jedna za druhou tady na zlatavém pobřeží ztrácely svou energii a vodní jazyky obohacené o bílou pěnu podobnou slinám uštvaneho koně se opět pomalu stahovaly zpět do vodní masy. Kombiněza rytmicky poletovala v hravém živlu, dokola vyvrhována vlnami ke břehu a jazyky stahována zpátky v

ústřety další vlně. Šedivá kombinéza se svislými pruhy vínové barvy na bocích a malým logem lomené brány s modrým bleskem na prsou.

„Tartové,“ pronesl významně jeden ze skupinky čtyř anurských vojáků.

„Hrozná představa,“ řekl další. Pak všichni zůstali chvíli potichu stát a upírali zrak na rovný obzor nekonečného moře. Jedna z největších a nejobávanějších hlubin Teralaga.

„Myslel jsem, že to jsou jen báčorky pro potěr v líhních,“ řekl po chvíli další Anuro.

„Pěkný báčorky,“ zabublal první a z úst mu unikl pramínek vody, který mu stekl po bradě až na hrud'. Podle velikosti uší byl z celé skupiny nejstarší a zjevně byl jejím velitelem. „Kronika mé vesnice mluví hned o několika případech s mnoha oběťmi. Tartové jsou skutečnější, než si dokážeš představit.“

„Sám jsi je ale nikdy neviděl,“ bránil se jeden z mladších vojáků.

„Ani bych o to nestál. Seber ten hadr,“ obrátil se na muže po své levici.

Mladý voják, udělal několik houpavých kroků vpřed. Vzal kombinézu do ruky a podržel ji před sebou, aby ji ukázal ostatním. Byla silně potrhaná na mnoha místech. V oblasti hrudníku a břicha zelo několik velkých děr a rukávy a nohavice se ztrácely v cárech roztržené a na okrajích zčernalé látky.

„Zvláštní, vypadá, jako kdyby byla ohořelá,“ řekl jeden z mužů.

„Třeba jenom uhořel v šípu,“ zauvažoval voják s kombinézou v ruce.

„V šípu? Vždyť prchal pěšky. Kde by se dostal k šípu?“ odpověděl muž na břehu.

„A co ty díry na břiše?“ zeptal se velitel. „Ty určitě neudělal oheň. Říkám vám, že v tom mají prsty tartové.“

Kiero seděl v régském křesle v síni Brány světů na palubě lodi Patrino. Brána stála uprostřed místnosti krychlového tvaru s délkou strany šest metrů. Sín se nacházela v nejhornějším patře lodi a celý strop měla prosklený. Tvořilo jej silné přetlakové okno. Brána měla tvar lomeného oblouku, který byl u podlahy dva a půl metru široký a dosahoval do výšky čtyř metrů. Ramena Brány se skládala z krátkých ocelových válečků o průměru dvaceti centimetrů a délce sotva půl metru, vzájemně propojených ohebnými klouby. Když byla Brána uzavřena do tvaru lomeného oblouku a aktivovala se vložením klíče, mohli skrz ni jednotlivé osoby procházet z jedné dimenze do druhé. Po aktivaci se ve vnitřním prostoru Brány objevila modrá plazma ve formě blesků.

Régové však tvrdili, že se ramena Brány mohou také rozevřít od sebe do širokého úhlu a Brána světů se pak po aktivaci otevře ve velikosti několika set metrů nad lodí Patrino. V takovém případě mohou branou procházet i velké stroje a třeba i celá flotila lodí, kterou Régové slibovali Anurům na oplátku, když je pustí na palubu jejich lodi.

Kiero v místnosti relaxoval. Věděl, že bez klíče Bránu nikdo neotevře. Rád tady sedával a přemýšlel o úkolu, který mu jeho nadřízený uložil. Brána vypadala docela prostě a subtilně. Ocelové články, z nichž se skládala, byly jeden jako druhý a leskly se v umělém osvětlení přicházejícím ze stěn místnosti. Jediný článek v levém ramenu Brány, asi ve výšce půl druhého metru, byl trochu odlišný. Obsahoval panel s malou klávesnicí se sedmnácti různě velkými tlačítky, nad níž byl úzký displej.

Dveře místnosti se otevřely a vstoupil jeden s Kierových mužů.

„Pane, hlídka konečně něco objevila.“

„Výborně,“ řekl Kiero bez zjevného nadšení a ani se v křesle nepohnul. „Ať jdou dovnitř.“ Vstoupil postarší velitel hlídky.

„Našli jsme ho, přesně jak jste předpokládal, pane,“ spustil. „Ale na tarty to moc nevypadá.“

„Takové závěry nechte na mě,“ odsekl Kiero. „Našli jste jen kombinézu?“ Ukázal prstem na kus oděvu ve vojákově ruce.

„Ano. Okolí jsme důkladně prohledali, jak jste nakázal. Nic jiného tam nebylo.“

„Dobrá práce,“ řekl kapitán o poznání vlídněji. „Položte to a můžete jít. S nikým o tom nemluvte.“

„Rozkaz, pane.“

Když podřízený odešel, Kiero vstal a prostředním prstem nohy mírně nakopl mokrou kombinézu. „Vítej zpátky Marcu Aurelie,“ řekl potichu a bublavě se zasmál.

Marcus Aurelius uprchl z anurského vězení před třemi pory. Jeho útěk obestírala záhada. Na místě zůstali čtyři mrtví strážníci, vězeňská cela s Régy byla však bezpečně uzamčena. Pouze Marcus Aurelius chyběl. Ostatní Régové údajně vůbec netušili, kdy a jak uprchl. Spali. Tomu Širmo samozřejmě nechtěl věřit, ale při vyšetřování případu se zjistilo, že Régové byli uspáni drogou z vodní řasy, kterou jim někdo přimíchal do jídla. Buď se na Teralagu nacházeli ještě nějakí svobodní Régové, o nichž neměl Širmo tušení, nebo se někdo z Anurů dopustil zrady.

Teorie zrady zněla Širmovi logičtěji. Král Čiopova čelil opakovaným pokusům o vládní převrat a Širmo sám mnohdy situaci zachraňoval a musel proti zrádcům tvrdě zasahovat. Régy podezříval z toho, že zrádce k akcím podněcují. Nikdy však nezískal potřebný důkaz. Když se pak konaly veřejné popravy zrádců, Régové se tvářili nezúčastněně a ani v jediném případě se odsouzených nezastali. To však mohlo stejně jako o jejich nevině a respektu anurské samovládě svědčit i o jejich lhostejnosti k životům svých spojenců.

Útěk Marca Aurelia nabyl ještě většího významu, když jeden ze strážných tajně vyslechl důvěrný rozhovor uvězněných Régů. Bavili se o tom, že Marcus Aurelius je pravděpodobně zradil. Jako jediný údajně znal poslední klíč k Bráně, a pokud se nevrátí, jsou všichni odsouzeni na Teralagu zůstat.

Rozhovor byl pravděpodobně jen régský úskok, aby si Anurové mysleli, že uvěznění Régové nyní skutečně nemají klíč k Bráně. Širmo byl ale přesvědčen o opaku. Marcus Aurelius patřil k méně významným Régům a Širmo nepředpokládal, že by právě on byl strážcem klíče. To spíš Cézár, Caligula nebo Titus. Možná Nero, kterého drželi Hirudové. Ti však zase neměli Bránu. Régové i po útěku Marca Aurelia stále vypovídali, že klíč k Bráně nemají. O tom, že by jej měl uprchlý vězeň, nepadlo z jejich strany ani slovo.

Když Kiero vstoupil do Širmova domu, zabýval se generál právě myšlenkami o zrádcích. Pohupoval se v širokém křesle zavěšeném ke stropu a nohama se čvachtal ve vodě.

Většina anurských domů stála na mělčině u pobřeží ostrovů. Domy byly přízemní a vnitřní prostory připomínaly kopulovité nory bez oken. Podlaha místností se skrývala zhruba dvacet centimetrů pod hladinou vody, v níž se Aurové neustále brodili. Zavěšená křesla a široké lenošky tvořily jediný nábytek. Domy majetnějších Anurů byly vybaveny jemnými, neustále tekoucími vodopády, které byly někdy umístěny na kraji místnosti, jindy

rozdělovaly místnost jako závěs na dva oddělené prostory. Vodopády měly nejen funkci estetickou, ale sloužily i jako velkoplošné monitory k občasným projekcím strategického významu. V Širmově domě bylo hned několik vodopádů, které svým poklidným šelestem vytvářely nekonečnou zvukovou kulisu generálova domova.

„Přicházím s důležitou zprávou, pane,“ spustil Kiero s vojenskou rázností.

Širma kapitánovo chování opět trochu rozladilo. I když tento mladý důstojník patřil ke generálovým favoritům, jeho neomalenost jej dokázala rozčlít. Nyní vstoupil do Širmova domu bez ohlášení a vyrušil ho z důležitých myšlenek.

„Takhle se chodí za nadřízeným?“ zeptal se ostrým tónem. Kiera to však ani na chvíli nezarazilo.

„Našli jsme Marca Aurelia,“ řekl stejně rázně jako první větu.

„Skvělé!“ zareagoval Širmo a okamžitě zapomněl na své rozladění. Ten Kiero je opravdu chlapík, pomyslel si.

„Kde se skrýval?“

„Našli jsme ho na břehu jednoho z ostrovů Senfina.“

„Tak daleko?“

„Ano. Ukazovalo by to na skupinu kapitána Insida, pane.“

Insido ovládal čtyři ostrovy u největšího moře na Teralagu, zvaného Senfino, které bylo proslulé mýty o tartech. Insido byl vlivná vojenská osobnost. Podléhal sice Širmovu velení, ale bylo o něm známo, že jen nerad uznává cizí autoritu. Širmo s ním byl už několikrát ve sporu, ale vzhledem k silnému vlivu, který Insido na svých ostrovech měl, nikdy nenechal dojít k otevřenému konfliktu.

„Takže Insido. Insido může být ten parazit v naší línii!“ použil generál zamyšleně známou frázi. „Kde máte Réga?“ obrátil se zpátky na Kiera.

„Ve skutečnosti ho nemáme, pane. Našli jsme jen kombinézu. Roztrhali ho tartové. Kombinéza nese zjevné stopy po velkých čelistech.“

„Tartové? Že by ho Insido hodil tartům? To se mi nezdá.“

„Mohl mu uprchnout.“

„Ano, to je možné,“ připustil Širmo polohlasem. „Věříte, že mohl být strážcem klíče?“ převedl rozhovor jinam.

„Tomu moc nevěřím, pane. Mezi Régy to byl bezvýznamný muž.“

„Také si to myslím. Pro jistotu bychom ale měli hlídat Insida. Dávejte pozor, aby se žádný z jeho mužů nedostal na palubu Patriny. Třeba Marcus Aurelius klíč skutečně měl, a když přestal být pro Insida užitečný, stal se hračkou pro tarty.“

„Možné to je, pane. Já si však myslím, že klíč získáme jedině ze světa Régů.“

„Souhlasím. Jak to vypadá s kapslí, co jste ji poslali tam na druhou stranu?“

„Dostali jsme zprávu, že ji někdo zachytil. Zatím se ale neozval.“

„Dejte mi vědět hned, jak se tak stane.“

„Spojení jsme přesměřovali přímo k vám. Pokud se někdo ozve, uvidíte ho hned na mém monitoru.“

„Výborně. Můžete jít, kapitáne.“

Kiero opustil generálův dům a zamířil zpátky k laguně se skrýší pro Patrino. Byl spokojen. Širmo mu zjevně skočil na návnadu. Bude se honit za Insidem a ani jej

nenapadne, že sleduje falešnou stopu. Předpoklad, že generál nebude chtít vidět Régovu kombinézu, mu vyšel dokonale. Ted' ji nechá ztratit a umlčí svědky, kteří by mohli při nějaké nevhodné příležitosti vzpomenout ohořelé rukávy.

Kiero jako jediný Anuro nyní věděl, že klíč k Bráně v jejich světě už neexistuje a chtít jej získat ze světa Régů je docela naivní a nereálná touha.

Proto rád a ochotně nadále hrál se Širmem hru se softwarovou kapslí. Nebál se, že by mohla způsobit nějaké překážky v jeho plánech. Věděl, že čekání na pomoc od Régů se tam na druhé straně nikdy nenaplní. Věděl, že mísení dvou natolik rozdílných světů by nevedlo k ničemu dobrému. Proto zabil Marca Aurelia a s ním definitivně vymazal klíč.

Ted' už zbývá jen počkat na invazi. Až bude anurská civilizace na kolenou, uchopí svou příležitost. Ukáže Širmovi své vojenské kvality. O tom nepochyboval. Vždyť on jediný je ve skutečnosti na invazi připraven. On bude tím mužem, který povede jednání. Širmo bude v šoku, ze kterého už se nevzpamatuje, stařík. Kiero mu k tomu nedá příležitost. Odstranit Širma i Čiopovu bude pak snadné jako plácnutí do vody.

Kiero se smál. Ponořil se pod hladinu laguny a plaval pod maskovací síť k Patrinu. Lod' nehybně trčela v písčitém dně, ale Kiero dobře věděl, jak ji odtud dostat. Až mu Hirudové pomohou zničit Čiopovu, nastartuje lod', jako dárek do ní naloží zbylé Régy a pošle ji na oběžnou dráhu. Brána je bezcenná, což záhy zjistí i Hirudové a odtáhnou. Nic už je nebude vázat k Teralagu. Kiero si s uspokojením představoval, co ti vetřelci s Régy provedou. Smrt pro ně bude vysvobozením.

KAPITOLA 12

Karlos seděl na tvrdém vojenském kavalci své ložnice. Místnost byla prostorná a sloužila jako ubytovna pro jednoho pilota i jako hangár jeho stroje. Většinu místnosti zabírala jednomístná vesmírná stíhačka, kterou chlapec znal už z první fáze hry, kde se ji učil pilotovat na trenažéru. Ted' před ním stála skutečná, ale Karlos neměl vůbec chuť si do ní sednout nebo se na ni jenom podívat. Cítil se podveden a obával se, že až bude zanedlouho donucen se do stroje posadit, začnou se odpočítávat poslední minuty jeho života.

Do ubytovny Karlose zavedl Mortig, Dornův podřízený, který měl na starosti jednotlivé letky. Kromě něj se v ubytovací části lodi pohybovali strážníci, kterým se říkalo Trompové. Byli stejně vysocí a vyzáblí jako ostatní Hirudové, ale působili ještě více hrubým a neohrabaným dojmem. Trompové vypadali jeden jako druhý, jako by je někdo odlil ze stejné formy. To Mortig působil přívětivějším dojmem. Možná to ale bylo dáno jenom tím, že se choval odměřeně a neutrálně. Byl věcný a stručný.

„Postel, voda, toaleta, tvůj stroj,“ ukazoval vyzáblým prstem na předměty v Karlosově ubytovně, když ho tam poprvé zavedl. „Tvůj první tréninkový let je za tři hodiny. Když se tohle světlo rozsvítí červeně, musíš se zavřít do stíhačky. Do jedné minuty se uzavřou tyhle přetlakové dveře a otevřou se vrata,“ ukázal na prosklenou stěnu, za níž byla vidět planeta Teralago. „Když nebudeš v té chvíli zavřený v kokpitu stíhačky, do několika sekund je po tobě.“

Hirudů bylo celkem sedm – admirál Feroco, velitel vojska Dorn, zbraňoví specialisté a piloti Mortig a Malbono, navigátorka Ranka, koordinátorka prací na velitelských lodích Tajona a řadový voják a sluha Tromp. Každý z nich kromě Ferroca zastával hned několik různých funkcí a každý hrál v hirudské komunitě důležitou roli.

Pohlaví pro Hirudy nic neznamenal. Zdědili je spolu s některými povahovými vlastnostmi po svých batalských předcích. Stejně tak zdědili i některé fyzické dispozice a inteligenci. Také jejich současné pracovní zařazení víceméně odpovídalo specializaci, kterou kdysi jako Batalové na lodi Lumtur o23i14 zastávali. Feroco tehdy nebyl batalským admirálem, ale měl nejvyšší vojenskou šarži ze všech přeživších. Dorn byl původně velitelem palubní policie. Tajona měla na starosti personální agendu a Ranka byla vědeckou pracovnící v laboratoři. Mortig, Malbono a Tromp byli vojáky s různými hodnostmi a zařazením. Jména si Hirudové rovněž ponechali od svých předchůdců.

Všichni Hirudové se v intervalu zhruba dvanácti dní množili dělením. Už se jim netrhala na dvě části pouze hlava, jako to bylo v případě prvního dělení u Batalů, ale dělilo se jim svisle odshora dolů celé tělo. Proces zotavení, kdy oběma částem dorůstala druhá polovina těla, se snížil na pouhých několik hodin. Přesto měla jedna polovina těla vždy mírný náskok před druhou, čehož Hirudové využívali, aby se přebytečných těl mohli zbavit. Zesláblé a bezbranné tělo pomalejšího z klonů, nebo lépe řečeno z kopií, odnesli do cely, odkud nebylo úniku. To byla práce Trompa.

Hirudové nikdy nespali a mimo vědomí se ocitali pouze pár hodin po dělení. Den před dělením prožívali nepříjemnou nevolnost a cítili rozpolcenost své osobnosti. Když se obě kopie po dělení nechaly na živu, měly zcela identické tělo i povahové vlastnosti. Přesto každá z kopií fungovala samostatně a nezávisle na druhé. Každá se po dalších zhruba dvanácti dnech opět rozdělila na dvě části a počet kopií se zdvojnásobil.

Poté, co Mortig odešel, všiml si Karlos, že dveře jeho cely se nezavřely. Vydal se proto ven na průzkum. Cestou sem s Mortigem míjeli několik jiných otevřených místností se stíhačkami, kde Karlos zahlédl další lidské chlapce. Teď do jedné z cel nahlédl. U stejné stíhačky jako v jeho cele, tu stál kluk o něco mladší než Karlos a prohlížel si plazmové dělo zabudované do levého křídla.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Karlos polohlasem.

Chlapec na něj chvíli nechápavě hleděl. „Boris,“ řekl po chvíli, ukázal na sebe. „Ja z Maskvy.“

„No tě bůh,“ vydechl Karlos.

Moskva, to je v Rusku nebo tam někde? Ujasňoval si v duchu. Rusky mluví táta, kéž by tady byl. Upřímně se mu po otci zastesklo.

„Já jsem Karel a jsem z České republiky,“ řekl česky a chvíli na Borise zíral. „Do you understand?“ dodal anglicky.

„Rozumím,“ řekl kluk rovněž anglicky. „Jsou tady kluci z celého světa,“ vysvětloval rychle. „Ale máme zakázáno spolu mluvit. Pozor, ať tě nevidí Tromp.“

„Jak ale rozumíte Hirudům, vždyť mluví česky?“ dával Karlos dohromady kostrbatou větu v angličtině.

„To se ti jenom zdá. Zjistili jsme, že jim všichni rozumíme ve svém vlastním jazyce. Pozor!“

Boris vykřikl v okamžiku, kdy zezadu na Karlosovo rameno dopadla Trompova kostnatá ruka. Prsty se mu surově zaryly do kůže.

„Padej do svého pokojíčku, smrade,“ řekl pomalu a důrazně.

Chvilí ještě Karlose držel za rameno, než ho postrčil směrem k jeho cele.

Jednotliví Hirudové nechávali při životě různý počet svých kopií. Zatímco Feroco dbal na to, aby zůstal v celé flotile sám a důsledně likvidoval každou svoji kopii, Trompů, coby pomocné síly, se po všech hirudských lodích pohybovalo kolem jednoho tisíce. Mortigů se počítalo na tři a Malbonů na dvě stovky. Tajona se udržovala v počtu dvaapadesáti kopií, Ranka jich měla šestadvacet a Dorn pouhých třináct, na každé lodi jednu. Kromě admirálské lodi, kde alespoň formálně vládl Feroco, byl Dorn velitelem na všech zbývajících lodích flotily.

Primitivní červi dali Hirudům do vínku chuť na maso svého vlastního druhu. Aby mohli požírat jeden druhého, měli Hirudové čelisti vybaveny dvojími řadami velmi ostrých zubů, které si poradily s tuhým a houževnatým masem pevně přilepeným na odolných kostech.

Hirudové nepostrádali emoce, což byl pozůstatek z genetické výbavy Batalů. Dovedli se smát stejně jako truchlit. Dovedli závidět i bát se. Byli schopni i určité formy lásky, i když v mnohem chladnější formě než Batalové. Měli úctu k autoritě Feroca, který se z nich všech zrodil z nejstaršího a nejváženějšího Bataly a všechny jeho kopie si zachovávaly vzhled staršího muže. Feroco udržoval při životě vždy pouze tu kopii, která se po dělení první probudila z bezvědomí. Druhou nechal okamžitě odnést Trompem, který ho právě střežil.

Tromp měl na starosti likvidaci přebytečných kopií. Stejně nekompromisně zacházel se zbytečnými těly admirála, Tajony nebo Dorna, kterého se obával ze všech nejvíce, jako s kopiemi sama sebe. Shromažďoval je na Dronův příkaz ve spížích, což byly staré zásobníky vody z dob, kdy Lumtur patřila Batalům.

Oddělených zásobníků bylo dvaadvacet v každém křídle lodi a voda se do nich řízeně přiváděla z výrobníku v centrální části pod velitelským můstkem. Vodu Batalové využívali k mnoha účelům. Především pro pití a přípravu pokrmů, dále se s ní zavlažovaly rostliny v zahradní části lodi a osvěžoval vzduch ve všech vnitřních prostorách na optimální vlhkost. Především však voda sloužila jako palivo pohonné jednotky lodi i malých útočných stíhaček.

Když Lumtur ovládli Hirudové, nebylo potřeba vodní zásoby udržovat v tak vysokém množství. Hirudové nepili a jedli pouze své druhy, takže pro sebe vodu nepotřebovali. Zahradní sál se zakonzervoval a vlhkost vzduchu v lodi se snížila na pouhých tři procenta původní hodnoty. Zhruba polovina zásobníků zůstávala prázdná a sloužila jako cely pro nadbytečné Hirudy. Když byla cela dostatečně naplněna těly, vpustil Tromp do zásobníku na pár minut vodu, která vězně zahubila. Poté vlhkost odčerpával do vesmírného prostoru a mrtvá těla odnášel do přípravný ke zpracování. Hirudové měli ze svých nadbytečných kopií takovou nadprodukcí potravy, že jedli už jen vybrané části masa, především malé množství svaloviny nalepené na kostech končetin. Zbytek se vyhazoval.

Celkový počet Hirudů ve všech kopiích, které byly programově ponechávány při životě, byl necelých šestnáct set, z čehož dvě třetiny tvořil Tromp. Tak vysoké populace však Hirudové dosáhli teprve před nedávnem. Teprve v posledních několika měsících, když získali schopnost vyrábět nové stroje, respektive opět kopie strojů původních. Když nashromáždili dostatek materiálu, kopírovali svou mateřskou loď, původní batalské stíhačky, které po mírné úpravě používali Mortig a Malbono ke svým bojovým letům, a konečně i régský šíp, ve kterém k nim před časem přiletěl Nero a na jehož věrných kopiích se nyní cvičila armáda dětských stíhačů zavlečených sem pod záminkou neškodného hraní počítačové hry.

Karlos měl už za sebou několik tréninkových letů. Nyní seděl na svém kavalci a čekal, až se opět u stropu rozsvítí červené světlo. Dřív než k tomu došlo, vstoupil do cely Tromp.

„Jdeme! Dorn s tebou chce mluvit, smrade!“ řekl nekompromisně.

„Se mnou?“ zeptal se Karlos plačtivě. „Proč se mnou?“

Tromp bez dalších řečí popadl Karlose pod paží a vyvlekl ho na chodbu. Dovedl ho do stejného sálu, kde se setkal s Tajonou a Dornem, když se poprvé objevil v tomto světě. Stáli tu oba. Tajona se tvářila jako vždy nezúčastněně, Dorn vypadal ještě přísněji než při prvním setkání.

„Proč jsi nám neřekl, že tvoje sestra je Dívka s červenými vlasy?“ zahřměl Dorn, hned jak se Karlos objevil ve dveřích.

„Co, cože?“ pod chlapcem se podlomila kolena. „Co jsem vám neřek?“

„Nedělej blbého, Karlosi,“ pokračoval Dorn ostře. „Dobře víš, jakou má pro nás tvoje sestra cenu!“

„Ségra? Veronika?“

„Máš jich snad víc?“ klidným hlasem položila otázku Tajona.

„Ne. A... ale ségra se vo hry vůbec nezajímá.“

„O hry možná ne. Ale má klíč od Brány světů.“

„Ségra?“

Tajona si svým úsudkem vůbec nebyla jistá. Nejdřív se jí to zdálo docela logické, že Veronika musí být Dívkou s červenými vlasy. Karlos byl jeden z mála hráčů, kterým se podařilo G2R stáhnout a trenažér ve zkušební fázi ovládal bravurně. Navíc byl ze stejné země jako Nero a další Régové. Když pak viděla barvu vlasů jeho sestry, byla Tajona téměř přesvědčena o tom, že mezi Karlosem a Nerem musí být nějaké pojitko a že Veronika je pravděpodobně dívkou, kterou hledají. Šla proto co nejdříve za admirálem Ferocem, aby mu tu novinu oznámila.

Ted' už o tom Tajona tolik přesvědčena nebyla. Přeci jenom před pár hodinami prodělala reprodukci, při níž každý Hirudo prochází podivnou duševní rozpolceností. Sledovala Karlosovy reakce a zdálo se jí, že je upřímně překvapen. Neměla chuť dál se tím dítětem zabývat, měla práci s poslední várkou rekrutů. Pokud jim Karlos lže, Dorn už z něj pravdu dostane.

„Vypadá to, Dorne,“ řekla klidně, „že budeš muset tady mladému pánovi hezky zblízka ukázat naše donucovací prostředky.“

„Vemte ho ke mně a přivažte ho ke sloupu,“ houkl Dorn na dva Trompy, kteří celou dobu stáli u vchodu místnosti. Poté, co Karlose odvěkli, obrátil se na Tajonu.

„Když z něho nic nedostanu, aspoň se pobavím. Zkus zatím navázat spojení s tou jeho sestrou.“

Ze záhybů svého pláště vytáhl tenkou ocelovou hůl a vydal se za Karlosem.

KAPITOLA 13

Veronika zašla hned po škole za babičkou, aby jí řekla, že k nim domů dneska chodit nemusí, že je všechno v pořádku. Také chtěla vidět dědu. Mrzelo jí, že se na něj ráno vůbec nezeptala. Měla je oba moc ráda a nechtěla jim lhát, že Kája zmizel, ale přiznat pravdu zkrátka nešlo. Zdálo se, že alespoň pro dnešek je návštěva zažehnána. Babička vypadala potěšeně, že nikam nemusí, přibalila Veronice karbanátky na druhý den a nakázala jí, ať Kájovi změří večer teplotu. Veronika se rozloučila a vydala se k domovu.

V půl čtvrté přišel Marek s laptopem v podpaží. Měl očividně lepší náladu a už v interkomu domovního zvonku Veronice hlásil, že nese něco skvělého.

„Našel jsem trainer k tý hře,“ řekl nadšeně, když ho Veronika pouštěla do dveří.

„Trejnr? Co je to trejnr?“ zeptala se nechápavě.

„Takovej program, ktorej když spustíš, udělá tě ve hře třeba nesmrtelnou.

Nebo máš díky němu nejlepší zbraně.“

„A k čemu ti budou nejlepší zbraně? To chceš odtamtud bráchu vystřílet? To je pěkně pitomej nápad! Vy jste fakt oba stejný...“

Veronika se rozčílila a Rampouch na ni nechápavě hleděl. Trošku se styděl, že ho má Veronika zase za malého kluka, ale víc ho mrzelo, že to tak rychle odsuzuje a on jí ještě ani nestihl říct, co to trainer je a k čemu může být užitečný.

Pokračoval nejistě: „Ale ty to nechápeš. Ten trainer tě může třeba i přenést do další úrovně hry. Trainer je prostě taková vychytávka, která ti může pomoci obejít nějakou překážku. Opravdu nám to může pomoci!“

„Tak promiň,“ zastyděla se Veronika. „Já myslela, že si chceš hrát na kovboje. Sorry, jsem pitomá.“

„To nic. Já popravdě vůbec nevím, co tenhle trainer vlastně umí. Třeba je dokonce k ničemu. Ale třeba je naopak užitečnej. Chtěl jsem ho vyzkoušet až tady u tebe.“

„Tak se nezlob, Marku.“ Veronika vypadala, že jí předchozí výbuch opravdu mrzí.

„A ty chceš ten trejnr zkusit?“

„Že váháš? Je to jediná šance, jak obejít Tajonu.“

Rampouch si rozložil notebook ve Verončině pokojíčku na psacím stole. Oba se usadili vedle sebe a spustili program. Marek přitom Veronice vyprávěl, jak znovu prohledával internet a jak úplnou náhodou narazil na soubor, který v názvu obsahoval heslo G2R. Nejdřív prý nevěřil, že by to mohlo mít něco společného s hrou, ale když stažený soubor prozkoumal, nabyl přesvědčení, že to nemůže být nic jiného než trainer.

Soubor se spouštěl pomalu a Rampouch si všiml, že přes domácí bezdrátovou síť se jeho počítač připojuje k internetu. Po dvou minutách se na obrazovce objevila videosekvence, kde nějaká vesmírná loď s nápisem PATRINO letěla k jakési neznámé galaxii.

„Je to vůbec ono?“ zeptala se Veronika. Marek se na ni bezradně otočil, dolní ret vysunul nahoru a pokrčil rameny.

V tom okamžiku se ale objevila planeta, kterou už oba znali. Kamera bez povšimnutí prolétla kolem vesmírných lodí Hirudů a zamířila k jednomu z ostrovů na planetě. Pak obraz zhasl, za chvíli se znovu rozsvítil a na displeji se objevil interiér nějaké ponuré jeskyně. Před nimi stál tvor s velkýma černýma očima, výraznými ústy a ušima podobnými poskládaným netopýřím křídům.

„Vítejte, cizinci,“ promluvil hlasem, který zněl jako z prázdného sudu. „Jsem rád, že jste nám přišli na pomoc.“

„Na pomoc?“ zeptali se Rampouch s Veronikou jednohlasně.

„Zachytili jste naši kapsli. To přece nemohla být náhoda.“

„Hledáme mého brácha,“ vykřikla Veronika. „Jmenuje se Kája, ale říká si Karlos.“

„Neznám,“ řekl tvor po chvíli, kdy vypadal, že přemýšlí a netopýří uši visící mu kolem hlavy se mu trochu rozbálily.

„Kdo vůbec jsi?“ zeptal se Rampouch.

„Generál Širmo. Jsem vrchní vojenský velitel na Teralagu.“

„O Kájovi jsi tedy nikdy neslyšel?“

„Ne.“

„Má ho Tajona. Znáš ji?“ vyhrkla Veronika.

„Aha,“ řekl tvor, „pak je jedním z pilotů, kteří budou útočit na naši planetu.“

„Chci ho zpátky!“

Tvor se zasmál bublavým smíchem a z úst mu unikla voda.

„Jsi pěkně ostrá. To je na vás rézích obdivuhodné. Tvůj bratr se odtud ale nedostane. Jedině, že by prošel Bránou světů. A tu máme my.“

„Jak se k ní může Karlos dostat?“ zapojil se do hovoru Marek.

„Prakticky nijak. Vetřelce k Bráně nepustíme.“

„Brácha není žádnéj vetřelec. Chce se jenom dostat zpátky domů,“ řekla bojovně Veronika.

„Stojí na straně vetřelců. Ale i kdyby byla možnost ho získat na naši stranu, moc by mu to nepomohlo. Máme Bránu, ale nemáme od ní klíč. A to je právě důvod, proč jsme vás oslovili.“

„Klíč?“ Zpozorněla Veronika. „Klíč po mně chtěla i Tajona.“

„Spletla si Veroniku s nějakou červenou holkou,“ dodal Rampouch.

„S Dívkou s červenými vlasy,“ upřesnila Veronika. „Víš, kdo to je? Ta má nejspíš ten klíč k Bráně.“

„Neznám,“ řekl Širmo. „Ale mohu zjistit, kdo to je. Jste ochotni nám pomoci?“

Když pomůžete vy nám, já se budu snažit zachránit Karlose.“

„Platí,“ řekla Veronika.

„Až budeme mít klíč, všechno půjde rychleji,“ pokračoval generál „Vpustíme sem flotilu vašich vesmírných bitevníků, vypořádáme se s Hirudy a zachráníme tvého bratra.“

„Vesmírných bitevníků?“ zeptal se Rampouch nechápavě.

Veronika mu v tu chvíli zmáčkla paži, až to zabořelo.

„Ano, ano. Bitevníky už jsou připravené,“ řekla rychle a zuřivě kývala hlavou směrem k webové kameře zabudované do horního okraje displeje laptopu.

„Už jsou připravené? Takže opravdu počítáte s tím, že nám pomůžete... To je skvělá zpráva,“ řekl Širmo zjevně potěšen.

„Samozřejmě,“ řekla Veronika. „Teď ale zkus zjistit, kdo je ta Dívka s červenými vlasy.“

„Ano. Sejdeme se za hodinu. Musím si promluvit s vašimi přáteli.“

„Bitevníky? To jsem zvědavěj, kde je pro toho ušouna seženeš!“ rozčílil se Rampouch, když vypnuli počítač.

„To je úplně jedno, nechápeš to?“ zeptala se Veronika. „My potřebujeme vědět, kdo má ten klíč, co tolik chtějí. Až nám to řekne, najdeme tu rudovlásku, sebereme jí klíč a dáme ho Tajoně!“

„Tajoně? Ty ses zbláznila! Ty jsi neposlouchala generála, když říkal, že jediná cesta ze hry je skrz Bránu světů, kterou mají jeho lidi?“

„Nevěřím mu. Když to šlo tam, musí být pro bráhu cesta i zpátky!“

A v tomhle je pro nás daleko důležitější Tajona než nějaký ušatej generál žabáků.“

„To nevím, Veru, já bych radši věřil žabákovi. Přišel mi docela upřímněj.“

„Uvidíme, jestli vůbec bude schopnej něco zjistit.“

Cézar se ve své houpací síti právě propadal do snu, ve kterém stál na zápraží roubené horské chalupy a hleděl do údolí zabarveného žlutými a červenými odstíny podzimního listí. Z dálky k němu doléhaly hlasy jeho přátel, kteří se někde v útrobách chalupy dohadovali o nějaké strategii. Nevěděl, o jakou strategii se jedná, jen to slovo samotné několikrát zřetelně zaslechl z jinak nesrozumitelného toku hlasů. Náhle se k jeho uším z velké dálky doneslo důvěrně známé oslovení.

„Régo Cézar!“

Snažil se zacpat si uši, snažil se utéct dolů do údolí. Snažil se neprobudit se z toho krásného místa.

„Régo Cézar! Régo Cézar!“

„Né!!“ sedl si s výkřikem ve své síti a nohy spustil dolů do vody. „Co se děje?“ zeptal se vztekle.

„Generál s tebou chce mluvit,“ řekl strážný stojící u otevřené mříže s kopím připraveným k útoku, kdyby se některý z Régů pokusil o nějakou hloupost.

„Sám Širmo?“ zeptal se Cézar a jeho otázka zněla sarkasticky. „Tak to bude asi něco důležitýho.“

Seskočil ze sítě do mělké vody a brodil se k východu.

Širmo seděl v zavěšeném křesle s nohama široko od sebe. Když mu stráž přivedla vězně, ani se nepohnul.

„Přál sis se mnou mluvit,“ dodal si Cézar odvahy, když generál stále nic neříkal.

„Ano, Régo,“ řekl Širmo pomalu. „Vím, že jste ztratili klíč k Bráně. Měl ho Marcus Aurelius.“

Cézarova tvář prozradila upřímné překvapení, které se snažil rychle zamaskovat.

„Marcus Aurelius nebyl strážcem klíče.“

„Ať už byl, nebo ne, je mrtev. Moji muži našli jeho pozůstatky vyvržené na břehu moře. Cézare, přestaňme hrát tuto hloupou hru. Vím, že klíč nemáte, a upřímně ti říkám, že my jsme ho z Marca Aurelia také nedostali. Dokonce ani nevíme, kdo ho unesl a připravil o život.“

„Pokud víš, že klíč nemáme, nechápu, proč nás ještě udržujete při životě,“ řekl bojovně Cézar.

„Ano, možná by bylo rozumnější se vás zbavit. Bez klíče jste pro nás bezcenní a stejně bezcenní jste i pro Hirudy.“ Širmo mluvil pomalu a monotónně. „Jenže ty si ve skutečnosti myslíš, Cézare, že tu ještě nějaká šance pro vás je. Ty si totiž myslíš, že váš přítel Nero může ještě všechno zachránit. Spasitel Nero. Ovšem to se mylíš! Nero je téměř jistě mrtev a já mám o tom důkaz.“

„Důkaz? Jakej ty můžeš mít důkaz?!“ vybuchl Cézar.

„Navázali jsme spojení s vaším světem.“

„Nesmysl!“

„Nesmysl? Nechovej se jako hlupák, Régo. Hirudové jsou krůček od toho, aby získali klíč. A dobře víš, že dobýt naši planetu a vzít si Bránu světů jim nezabere déle než pár porů. Pro nás bude teď lepší, kdy spojíme své síly.“

„Spojíme své síly? A k čemu to bude dobré? Bránu stejně neotevřeme! A co ten tvůj důkaz, o kterém jsi mluvil?“

Širmo se ve svém křesle naklonil blíž k Cézarovi. Po krátké odmlce promluvil.

„Hirudové shání ve vašem světě Dívku s červenými vlasy. Vědí, že ona má klíč. A já vůbec nepochybuji o tom, že se jim ho podaří získat. Pokud se do toho nevložíme. Společně.“

„To je blbost. Neznám žádnou Dívku s červenými vlasy,“ řekl Cézar. „Hirudové se honí za chimérou. Bůhví, jak na to přišli.“

Širmo chvíli mlčel. Přemýšlel. Vsadil by všechno na to, že Cézar Dívku s červenými vlasy zná. Sledoval Régovy reakce.

Ten stál po lýtka ve vodě a hleděl kamsi skrz Širma.

„Panebože,“ vydechl po chvíli. „To dává smysl. Panebože. Dívka s červenými vlasy. Vždyť má pravdu!“

„Vzpomněl sis?“ zeptal se Širmo s nadějí v hlase.

„Ano. To nemůže být náhoda. Vím, kdo je ta dívka. Sám bych u ní klíč nehledal, ale je jasné, že ho musí mít právě ona.“

KAPITOLA 14

Mortig se ke Karlosovi nechoval nijak zvlášť vlídně, přesto to chlapci přišlo v porovnání se zacházením od Dorna téměř jako láskyplná rodičovská péče. Vedl ho chodbou k

ubytovacímu křídlu a občas jej jemně strčil do zad. Netajil se svojí úctou ke Karlosovi, který podstoupil Dornův výslech, přežil ho se ctí, a dokonce byl ke všemu uznán nevinným.

„No, kámo, před Dornem se klepou i statní bojovníci a dostat se k němu k výslechu je noční můrou každého na téhle lodi. Budeš slavnej...”

Karlos zadržel slzy. Znovu si vzpomněl, jak ho Dorn praštil ocelovým prutem přes záda a jak ukrutně to bolelo. Vzpomněl si, jak klečel u sloupu, brečel a žádonil o milost. Kdyby v té chvíli na svoji sestru něco věděl, neváhal by ani chvíličku a vyzradil by to svému trýzniteli. Jen aby jej už nemlátil. Styděl se za sebe. Nikdy by nevěřil, že se nechá takto zlomit už po pár minutách mučení, které navíc nebylo nijak zlé a podobalo se spíš obyčejnému výprasku. Takový výprask Karlos sice nikdy předtím nezažil, ale nyní, když mohl zase racionálně uvažovat, si uvědomoval, že to nebylo tolik zlé. Ale v té chvíli se bál. Bál se bolesti, bál se každé další rány. Bál se, že jej Dorn zmrzačí, že mu zlomí nějaké kosti v těle, že mu přivodí vnitřní zranění, že mu vyrazí zuby nebo nedejbože oko. Tolik se bál a strach ho ovládl tak, že by zaprodal nejen svoji sestru, ale i rodiče a každého, na koho si byl schopen v té chvíli vzpomenout. Bylo mu ze sebe špatně.

„Budeš slavnej...”

Mortigova slova míněná upřímně zněla Karlosovi jako krutý výsměch jeho vlastní ubohosti. Vždyť nic jiného než právě Karlosova vlastní ubohost nebylo příčinou tak rychlého ukončení výslechu. Dornovi bylo už po pár minutách jasné, že pokud je Veronika do případu jakkoliv zapojena, její bratr o tom nemá sebemenší tušení. Mučení Karlose byla ztráta času a Dorn věděl, že toto lidské ukřoučené mládě jim bude užitečnější v kokpitu šípu při invazi, která se kvapně blížila.

„Přišel jsi o dva tréninkové lety,” řekl Mortig. „To ale nevádí, tvé předchozí výsledky byly vynikající. Teď se pokus vyspat. Brzy zaútočíme.”

V prostorách ubytovny si Karlose převzal Tromp, surově ho uchopil za rameno a dovedl ho do jeho cely. Tentokrát se za ním dveře uzavřely a Karlos zůstal v místnosti sám jen se svým strojem. Schoulil se do klubíčka na tvrdé posteli a usnul.

Tajona získala několik posledních chlapců ze světa lidí, a přestože pár desítek šípů zůstalo neobsazeno, nábor rekrutů byl ukončen. Palební síla, kterou až dosud získali, a bojové zkušenosti počítačových hráčů byly pro dobytí planety více než dostatečné. Ztráty nebudou malé, ale vesměs půjde o ztráty v řadách získaných žoldáků a jen o minimální ztráty v řadách Hirudů.

Před Tajonou ale nyní stál mnohem důležitější úkol. Bude muset získat na druhé straně nějaké spojení, polapit Dívku s červenými vlasy a dostat z ní klíč k Bráně světů. Jak se to zdálo být snadné ještě před pár hodinami, když za tuto dívku považovala Karlosovu sestru. Nyní nevěděla, odkud začít. Dokonce ani velký spojenec nevěděl, kde má dívku hledat.

Do místnosti se vrátil Dorn.

„Karlos nic neví. Je to ubohý živočich.”

„Tušila jsem to, Dorne. Omlouvám se. Udělala jsem s tou jeho sestrou ukvapený závěr.”

„Být tebou, tak se téhle stopy ještě nevzdávám.”

Tajona se na Dorna podívala nechápavým pohledem a on dodal: „Myslím, že za tím přece jenom něco bude. To spojení s Nerem mi nepřípadá úplně náhodné.”

„Škoda, že Nero už nám nic nepoví,” řekla Tajona zamyšleně.

„Hmm,“ zavrčel Dorn vztekle a otočil se k odchodu.

Tajona si pozdě uvědomila, že poznámkou o Nerovi se ho dotkla.

„Spojím se s ní, pane,“ vykřikla rychle za odcházející postavou. „Pokud něco ví, dostanu to z ní!“

Nad Karlosovou hlavou začala houkat siréna. Stále ještě ležel schoulený na svém kavalci a oči slepené slzami si zakrýval dlaní. Siréna znamenala jediné – povel k útoku. Nikdo to Karlosovi předem neřekl, ale když se siréna pronikavě zařízla do neútluného prostoru jeho ubytovny, bylo mu jasné, že útok na planetu právě začíná.

Protřel si oči a rozhlédl se kolem sebe. U stropu místnosti blikal oranžový maják. Za chvíli se otevřou vnější vrata, a pokud nebude zavřený v kokpitu stíhačky, jistě se odtud živý nedostane. Přesto Karlos ještě chvíli váhal, než vstal, nasoukal se do kombinézy a vyšplhal do kabiny stíhačky. Jen za sebou zaklapl poklop z tvrzeného skla, začala se otevírat skleněná vrata hangáru.

V kokpitu objevil plazmovou pušku, kterou znal už z první fáze tréninku ještě na počítači a která jistojistě v kabině stíhačky dosud nebyla. To byl poslední důkaz, že nejde o cvičení. Náhle se z reproduktorů v kokpitu ozval docela příjemný ženský hlas. Patřil Rance, což Karlos nemohl vědět, protože neměl příležitost se s ní setkat. Když začal vnímat význam slov, která k němu pronášela, uvědomil si, že by se s ní ani setkat nechtěl. Mluvila medovým hláskem, nebyla v něm však ani špetka citu.

„... Anurové, naši slizcí nepřátelé, neberou zajatce. Snažte se proto co nejdéle udržet v boji. Energii v palubních zbraních máte minimálně na dvě hodiny boje. Po tuto dobu byste měli být v akci. Kdo se bude vracet k mateřským lodím dřív nebo se bude potloukat v horních vrstvách atmosféry, Mortig a Malbono ho bez milosti sestřelí. Bojujte nebo zemřete! Jiná cesta neexistuje. Mnohé z vás Anurové sestřelí. Nepanikařte. Snažte se dostat do větší skupiny sestřelených pilotů a zahajte pozemní ofenzivu. Když padnete do zajetí, Anurové vás okamžitě usmrtí. Snažte se proto bojovat do poslední chvíle. Počítáme, že během pár hodin by měl být odpor na planetě definitivně zlomen, tak ať nepřijdete o život zbytečně a dřív, než to skončí!“

Karlos vyletěl z hangáru. Kolem byla asi stovka stejných stíhaček s jinými chlapci. O kus dál se formovala další letka a u ostatních mateřských lodí se jako mušky rojily další. Kromě menších stíhaček chlapců se tu pohybovaly i trošku větší stroje, v jejichž kokpitech Karlos poznal Mortiga a jiného hirudského pilota, kterým musel být jistě Malbono. A už jejich rozkazy slyšel i v reproduktorech svého kokpitu. Nadávali, kleli a sháněli stíhačky chlapců do formace. Zazněly i nějaké výstražné výstřely. Karlos už ze cvičení věděl, kde je jeho místo. Zařadil se do formace a čekal, až tak učiní i poslední opozdilci.

„Let k planetě bude trvat zhruba čtyřicet minut. Držte se ve formacích,“

pokračovala Ranka v hlášení, „Mortig a Malbono vás navedou k vašemu cílovému sektoru a odtud budete sami pokračovat dál v sestupu do atmosféry.“

Dorn stál sebejistě u prosklené stěny velitelského můstku a sledoval stroje odlétající k Teralagu.

„Zdá se jich být poněkud málo,“ ozval se Feroco, který seděl ve velitelském křesle. Jeho maličké pichlavé oči bílé barvy se zabodávaly do Dornových zad.

„Jenom zdání, pane,“ řekl Dorn, aniž by se otočil.

Sám měl nyní stejný pocit jako admirál. Patnáct set šípů s dětskými piloty a necelé čtyři stovky vlastních bitevníků, které se beztak do bojů nejspíš nezapojí, to skutečně nebyla početná armáda pro invazi na planetu této velikosti.

„Jenom zdání, pane,“ zopakoval. „Anurská opevnění jsou slabá a zdolali bychom je i s polovičním počtem vojáků...“

Feroco mlčel.

„Pár desítek plazmových děl, která žabáci stejně neumí pořádně obsluhovat. To jsou potom jednoduché počty, pane.“

Dorn stále hleděl z okna a na svého velitele se ani na chvilku neotočil. Přemýšlel, o co snadnější to mají Dorni na kopírovaných lodích, kde stále nemají za zády admirála.

„A pozemní ofenziva bude s našimi zbraněmi podobně snadná,“ pokračoval v argumentech, které v posledních týdnech Ferocovi opakoval snad tisíckrát.

„Žabáci mají jen ty špičaté klacky a harpuny. To je jako bojovat se spoutaným nepřítelem.“

„Doufám, že se nemýlíte, Dorne. Velký spojenec tvrdí, že další lidské bojovníky budeme shánět už velmi těžko.“

„Pane,“ Dorn zvýšil hlas a konečně se otočil k Ferocovi.

„Pane,“ zopakoval mírnějším hlasem, „dovolte, abych vám připomenul, že tuto moji bojovou strategii velký spojenec odsouhlasil a shodl se se mnou, že je v této situaci nejvhodnější. Takže vás ujišťuji, že můžete být v klidu.“

„Měl jste být s nimi tam venku, Dorne!“

Ferocův hlas zahřměl autoritativně po celém sále velitelského můstku. Admirál vstal a ukázal dlouhým kostnatým prstem směrem k planetě. Malbonové a Ranky u řídicích počítačů se při výkřiku přikrčili strachy.

„Měl jste si na invazi připravit pár desítek kopií a poslat je do první linie. Potom bych byl v klidu, Dorne! Čumíte tady z okna a venku velí ten mamlas Malbono s ubožákem Mortigem!“

Malbonové v sále se při této poznámce zatvářili dotčeně.

„Za pár hodin budeme mít Bránu světů. Dohlédnu na to osobně, pane!“ řekl Dorn prkenně a zamířil ke dveřím.

Když u dveří míjel jednoho ze strážných Trompů, udeřil ho vztekle hranou dlaně do obličeje.

Velitel Karlosovy jednotky byl jeden z Mortigů. Právě ten, který k chlapci pocítil sympatie díky jeho výdrži při výslechu u Dorna. Seděl v křesle jednomístného batalského bitevníku a pomalu se ho zmocňovala panika. Podle Dornova rozkazu se všichni Mortigové měli aktivně zúčastnit invaze, zatímco Malbonové měli zůstat v horní vrstvě atmosféry a hlídat, zda všichni piloti skutečně útočí a nezdržují se v týlu. Stíhačky, jejichž piloti s útokem váhají, či se dokonce vracejí před vydáním rozkazu, měli Malbonové bez milosti sestřelit. Tento rozkaz platil pro všechny šípy, tedy stíhačky s lidskou posádkou. Neplatil pro bitevníky Mortigů. Tedy až dosud pro ně neplatil.

Když se formace jednotlivých letek shromáždily v horní vrstvě atmosféry planety a čekaly na Ferocův rozkaz k útoku, ozval se z reproduktorů batalských stíhaček Rančin hlas. Oznamoval změnu původního rozkazu.

„Až bude zahájen útok, Mortig je povinen útočit spolu s régskými štěňaty a dohlížet na průběh boje. Ve chvíli, kdy se bitva překloupí do fáze pozemní ofenzivy, bude Mortig povinen vést i tuto operaci.“

Až dosud měl rozkaz stejný obsah jako na předoperačním brífingu. Mortigové byli pro pozemní útok oblečeni ve speciálních nepromokavých skafandrech s dýchací maskou, která měla odfiltrovat vodní aerosol obsažený v atmosféře planety. Mortig si ale dobře dovedl spočítat, že natržení skafandru nebo poškození dýchací masky pro něj bude znamenat smrtelné nebezpečí.

Ranka pokračovala: „Povinnost Malbona je neméně důležitá. Bude se pohybovat mimo dostřel plazmových děl Anurů a sestřelí všechny šipy i bitevníky Mortigů, které budou váhat s útokem. K pozemnímu útoku se přidá, až budou všechny stroje na zemi. Bud'te připraveni!“

„Cože?“ vykřikl Mortig zděšeně. Ještě chvíli předtím byl rozhodnut, že se při útoku bude držet zpátky a nejprve nechá lidské stíhače zničit plazmová děla ve svém sektoru a teprve poté přistane na nějakém bezpečném místě, které již bude obsazeno piloty šípů. Tohle zcela měnilo situaci. Může být sestřelen! Bud' plazmovými děly Anurů, nebo z vlastních řad Malbonem, který bezpochyby bude stoprocentně plnit příkaz, který nyní obdržel.

Mortigovi začalo postupně docházet, že takto to bylo nachystáno už od začátku. Napovídala tomu samotná bojová formace. Každou jednotku tvořilo osm šípů ve třech řadách. V první řadě byl jeden šíp, za ním stála řada složená ze třech šípů a za ní řada složená ze čtyř šípů. Za touto formací bylo ve stejné letové úrovni místo Mortigova bitevníku a za ním stál bitevník Malbonův. Ten byl ovšem posazen výš než ostatní stroje jednotky včetně Mortigova, takže měl nad letkou naprostou kontrolu.

Malbono ho má právě v hledáčku svých plazmových děl, o tom neměl Mortig jakékoliv pochybnosti. Čeká na sebemenší chybu, aby to do něj mohl napálit. Mortig si připadal naprosto bezbranný. Bylo jasné, že bude muset opravdu jít do útoku. A možná zemře. To byla hrozná představa.

I když se Hirudové svých kopií zcela nesmlouvavě a bez emocí zbavovali, každý z nich miloval svůj život. Vlastně to byla jediná láska, které byl tento živočišný druh schopen. Bez emocí se Hirudo dokázal koukat na smrt svého bližního, ale vyměnil by cokoli a kohokoliv za svůj vlastní život. Už jen samotný fakt, že právě on byl z obou klonů po posledním dělení vyvolen k dalšímu životu, pokládal za důkaz své výjimečnosti. Pravidelné dvanáctidenní dělení přinášelo oběma kopiím revitalizaci, sílu a chuť do dalšího života. Že by i druhý z klonů mohl prožívat stejné emoce vůči svému životu, to si žádný z Hirudů nepřipouštěl, ani se o tom nesnažil uvažovat.

Mortig se teď se svým životem musel rozloučit. Bylo mu jasné, že už od počátku hrál v této hře roli obětního beránka. Na každé z mateřských lodí zbyl jeden Mortig. Ostatní budou pravděpodobně pobiti v první linii. Teprve poté se do vyčištěného území vylodí Malbonové, kteří skutečně budou velet pozemní operaci.

Bojuj nebo zemři, taková byla nyní pravidla.

KAPITOLA 15

Romulus se uvelebil u paničky v klíně, dlouze si zívá a položil jí hlavu na koleno. Hedvika ho mechanicky hladila po hřbetě, ale příliš nevnímala, co vlastně dělá. Snažila se vzpamatovat z šoku.

„Opravdu to řek takhle?“ zeptala se už popáté.

„Jo,“ odpověděl Rampouch. Seděl společně s Veronikou na pohovce v obývacím pokoji a oba nedůvěřivě hleděli na Hedviku.

„Jste opravdu Hedvika Šťastná?“

„Jo,“ řekla smutně. „Něco se ti na tom nezdá?“

„Představovali jsme si vás jinak,“ řekla Veronika.

„A co s tím máte společného vy dva?“

„Můj brácha je vevnitř.“

„Brácha? Kolik mu je, proboha?“

„Třináct.“

„To je blbost.“

„Není! Opravdu je vevnitř,“ vykřikl Marek.

„Musíte nám pomoci dostat ho ven,“ řekla Veronika mírně.

„Ven?“ zeptala se Hedvika a naklonila hlavu na stranu, jako by se přeslechla. „Vy chcete, abych ho dostala ven?“

Rampouch s Veronikou se na sebe nechápavě podívali.

„Proč myslíte, že bychom za vámi jinak chodili?“ zeptala se Veronika. „Podle Cézara jste to vy, kdo má klíč k Bráně.“

„Já?“ Hedvika opět vypadala, jako by se přeslechla.

„Vždyť jste nám sama řekla, že Cézara znáte!“ nevydržel to Rampouch a opět se rozkřikl.

„Vy asi vůbec netušíte, co jste mi přinesli za vzkaz, že ne?“ zeptala se Hedvika.

„Nero je mrtev. Není cesta zpátky. Použij Kuracado. Cézar,“ zopakovala Veronika vzkaz, který před čtvrthodinou Hedvice tlumočili od Širma.

„Víte, my to Kuracado potřebujeme,“ řekl Rampouch už klidným hlasem. „Je to klíč k Bráně, kterou se dostane Karlos zpátky domů. Víím, jak to zní pitomě, ale je to klíč mezi světy, což vy asi vůbec netušíte.“

„Netuším? Tak podívej se, milánku,“ řekla Hedvika se silnou ironií v hlase. „jestli tady někdo něco netuší, tak to jste vy dva,“ ukázala na oba prstem a několikrát jím zatřásla, aby svým slovům dodala důraz.

„Jedinej klíč k Bráně měl Nero. A když Cézar říká, že Nero je mrtvej, tak vemte jed na to, že nekecá. O tomhle by mně nekecal, protože Nera jsem si měla na jaře brát a Cézar byl jeho nejlepší kamarád...“

Hedvice se zlomil hlas a oči se jí zalily slzami. Odmlčela se na nabírala sílu k dalšímu proslovu. Veronika s Markem na ni nevěřícně hleděli.

„Mysleli jsme, že Cézar a Nero jsou jenom počítačové postavy,“ hlesla Veronika.

„Je nám to líto,“ dodala po chvíli dalšího ticha.

„Nemám klíč k Bráně. Už se tam odtud nikdo nedostane,“ řekla Hedvika a rozetřela si slzy hřbetem ruky po obličeji.

„Ale Cézar...“ začal Rampouch.

„Cézar mi vzkázal, abych to všechno ukončila! Chápeš to?“ vykřikla Hedvika Markovi do obličeje. „Vzkázal mi, ať použiju Kuracado! To je program, kterej jim odřízne cestu zpátky! To není žádný klíč! Klíč je ztracenej. Je pryč! Všichni, kdo tam jsou, už jsou teďka mrtví! Všichni!“

Znovu se dala do pláče.

„Já to věděla, že je mrtvej!“ začala po chvíli polohlasem. „Už když tady byl ten policajt. Ne, už když jeli na tu zatracenou chalupu. Věděla jsem, že to nemůže dopadnout dobře.“

„Já to vůbec nechápu,“ špitla Veronika.

„To vidím,“ řekla Hedvika smutně a podívala se na ni očima za slepenými řasami od slz.

„Tvůj brácha se tam odtud nedostane, holka. Je mi to líto.“

„To přece není možný,“ zašeptala nevěřícně Veronika. „To není možný! Brácha jenom hrál tu pitomou hru. Vždyt...“

„Co je to za program to Kuracado?“ zeptal se Rampouch.

Hedvika chvíli mlčela, jako by si potřebovala urovnat myšlenky. Pak ochraptělým hlasem začala vyprávět.

„Vytvořil ho Honza – Nero, jak ho znáte vy. Nazval to Kuracado. To znamená lék. Léč, kterej to všechno zabije, když se to náhodou zvrtně. Taková záchranná brzda v největší nouzi. Tak to říkal. Vzal si ho s sebou, ale mně tady nechal kopii, kdyby bylo nejhůř. Slíbil mi ale, že nejhůř nebude. A já tomu chtěla věřit, i když už tehdy jsem asi věděla, že ho vidím naposledy. Myslím, že tušil, že tu svoji záchrannou brzdu bude muset použít v každém případě. Všichni to tušili. Přesto šli za Nerem a Cézařem s takovou samozřejmostí...“

Odmlčela se.

„Co je to G2R? Víte, co to vlastně vůbec je?“ naléhal Rampouch.

„To se ptáš tý pravý,“ odpověděla a pokrčila rameny. „Já tomu moc nerozumím a začala jsem se o to víc zajímat teprve pár dní předtím, než Honza odešel.“

„Vy máte program, kterej to má zničit, a nevíte, co to vůbec je?“ zeptala se Veronika zostra.

„Nero a ostatní císaři tvořili programátorský tým. Dělali nějaký velký projekt. Pracovali na něm už skoro tři roky, ještě dřív, než jsem začala s Honzou chodit. Většinou pracovali doma a do práce jezdili jenom na porady. Platil je Cézar. Honza od něj dostával pravidelnou výplatu. Slušnou výplatu. Honza byl z celého týmu nejlepší. Všichni říkali, že je geniální. Pamatuju si, jak vždycky něco naprogramoval a jak mu potom celý tým pochleboval. Programování nerozumím, ale vím, že Honza byl fakt machr a celý ten projekt, na kterým makali, stál hlavně na něm.“

„Co to bylo za projekt?“

„G2R tomu začali říkat asi před rokem. Mně tyhle programátorský věci moc neříkaj, já na počítači akorát píšu a pouštím si hudbu a filmy. Dělali nějaký program.“

„Hru?“ zeptal se Rampouch.

„Nevím. Nejspíš. Hry jsem nikdy nehrála a nezajímám se o ně. Honza říkal, že to bude totální revoluce a že až to svět uvidí, budeme mít peněz jako šlupek. On takhle mluvil často,

ale mně stačilo, kolik peněz dostával od Cézara. Moc jsem tomu nevěřila, že jednou nějak extrémně zbohatneme. Já chodila každý den do práce, Honza zůstal doma a programoval nebo hrál nějaký hry.

Někdy v létě se v tom jejich projektu něco zvrátilo. Porady měli skoro každý den a Honza vysedával u počítače dlouho do noci. Poslední tejden, než odjeli, mi o tom projektu konečně začal vyprávět.

Dělali na nějakém programu s kyberprostorem. Snažili se kyberprostor propojit s naším časoprostorem nebo co. Bylo to strašně složité a já skoro ničemu z toho, co mi vyprávěl, nerozuměla. Svým způsobem se jim to povedlo. Vlastně se jim povedlo úplně něco jiného, co vůbec nečekali. Ale přitom to bylo ještě lepší.“

„Ted' tomu zase moc nerozumím já,“ řekl Rampouch.

„Je to fakt dost složité“, pokrčila omluvně Hedvika rameny. „Kdybych to pak neviděla na vlastní oči, asi bych to taky nepochopila. Víte co? Řeknu vám o tom svém zážitku. Možná, že pak to bude jednodušší pochopit.“

Hedvika si rozetřela slzy po tvářích a pokračovala.

„Honza dělal hlavní programy mostu do kyberprostoru. Čistě na základě teoretických výpočtů naprogramoval vstupní bránu. Stačilo pak jenom použít kód – vyťukat na klávesnici nějaký heslo – a člověk se měl ocitnout v kyberprostoru. Jenže by byl v pasti. Nemohl by se vrátit. Honza tam na té druhé straně musel vytvořit bránu, která by vedla zase zpátky do naší dimenze. Zase vycházel jenom z teoretických výpočtů. Bylo to, jako kdyby slepej člověk řídil auto skrz město. Hrozně nejistej podnik. Honzovi se to ale povedlo... Byl fakt geniální.

Naprogramoval tam na druhé straně bránu zpátky do reality a nazval ji G2R – Gate To Reality... Byla to obyčejná lomená brána s klávesnicí pro vložení kódu. Bylo ještě třeba tam na druhé straně vytvořit podmínky pro přežití. Císaři proto vymysleli vesmírnou loď Patrino s vhodnými podmínkami pro život a G2R umístili na její palubu. Honza to všechno naslepo naprogramoval.

Pak tam poslali pokusného králíka – Caligulu. Byl to jeden mlad'as z týmu, kterej jenom testoval vyrobený programy. Chtěl bejt hrdina. A taky byl. Když se odtamtud vrátil, vyprávěl prej hodně divný věci. Nedostal se údajně do kyberprostoru, ale do jiný časoprostorový dimenze.

Honza nenaprogramoval most do kyberprostoru, ale do jiného vesmíru. Chápete? Když mi to vyprávěl, bylo to pro mě dost nepochopitelný. Nikdy jsem totiž neslyšela, že existují nějaký paralelní vesmíry. Vůbec jsem si nedovedla představit, co to je.

To, co zjistil Caligula, byl ještě větší objev, než o kterej se Cézár s Nerem snažili. Bylo to něco jako největší objev v historii lidstva. Císaři najednou uměli cestovat mezi časoprostorovými dimenzemi...“

Hedvika se odmlčela. Seděla na kraji pohovky a kousala se do dolního rtu.

„Takže oni jsou v jiném vesmíru?“ otočila se Veronika s otázkou na Marka.

Ten jenom pokrčil rameny.

„Není to o moc víc šílený než si myslet, že jsou v počítačový hře,“ usoudil po chvíli.

Hedvika potichu pokračovala.

„Bylo to nad moje chápání. Vyt'ukáš heslo na klávesnici počítače a zmizíš do nějakýho jinýho vesmíru... Taková blbost! Nevěřila jsem tomu... Tak mě tam Honza vzal...“

„Vy jste v tý hře byla? A dostala jste se zpátky?“ vyjekla Veronika. „Tak se dostane zpátky i Kája!“

„Měla jsem napsat heslo v takovém obyčejném programu. Udělala jsem to beze strachu, protože jsem vůbec nevěřila, že by to mohlo fungovat. Pak se se mnou všechno propadlo. Měla jsem pocit, že obrovskou rychlostí padám někam do nekonečný studny, ale přitom jsem furt seděla v obýváku u počítače. Jen všechno kolem mě bylo takový rozmazaný. Honza seděl vedle mě a usmíval se. Potom jsem asi na chvíli omdlela.“

Když jsem otevřela oči, připadala jsem si jako někde ve Star Treku. Stála jsem v takový malý ubytovací komoře nějaký vesmírný lodi. Chvíli jsem se tam rozhlížela, když se objevil ve dveřích Honza. Že prý šel hned za mnou. A jak se mi prý líbila jízda... No, to byl celej on.

Šli jsme takovou chodbou, kde byly zašupovací dveře, jak jsem vídala v různých sci-fi filmech. Myslela jsem si, že si budu připadat jako ve snu. Že to všechno bude takový nereálný. Bylo to ale opravdovější, než si dovedete představit. Došli jsme na velitelskej můstek. Byli tam tři další císaři včetně Cézara. A taky tam byli takový divní tvorové. Byl to Širmo, se kterým už jste sami mluvili, a nějakej jeho pobočník. Nemohla jsem z nich spustit oči.

Cézar vypadal překvapeně, co že tam dělám. Dost se kvůli tomu na Honzu rozzlobil. Honza mu ale řekl, že mi to tu musel ukázat, že prý mi dá záložní Kuracado, až to začne. Nechápala jsem, o čem mluví, ale víc jsem se v tu chvíli zajímala o ty žabí tvory. Širmo mluvil s Augustem a Marcem Aureliem o rozmístění nějakých děl kolem hlavních základů. Pak si Širmo všiml, že jsem s Nerem přišla i já. Divil se a důkladně si mě prohlížel. Představil se mi jako generál a hlavní velitel královskýho vojska nebo tak nějak. Augustus mu řekl, že jsem velitelka vesmírný flotily a že si to tam jdu obhlídnout. Mrkal přitom na mě, takže jsem pochopila, že toho žabáka tahá za nos. Podala jsem Širmovi ruku. Byl mokrej a studenej. Divil se, že jsem samice a přitom chodím jako ostatní Régové. Bylo to fakt divný. Vůbec jsem netušila, co mu mám na to říct.

Potom jsem si všimla světa za velkým čelním sklem. Byli jsme pod vodou. Ta loď asi byla ve skutečnosti ponorka. Pak Honza řekl, že se musíme vrátit. Zase jsme šli tou chodbou a pak výtahem a dostali jsme se do místnosti s Bránou světů. Honza vyt'ukal nějakej kód na klávesnici, co byla na tý Bráně, pak jsme oba Bránou prošli a zase jsme padali. Když jsem se pak po chvílce probudila, byla jsem zpátky v obýváku u počítače.“

„Takže byste nás tam mohla vzít, kdybyste chtěla?“ zeptal se Rampouch. „Tam na druhou stranu.“

„Ne, to neumím. Kdybych to uměla, vydala bych se už dávno za Honzou. Mám tady sice ten program, do kterýho jsme zadávali ten kód, ale ten původní kód už nefunguje, Honza ho asi změnil. Do toho programu mám jen zadat Kuracado, když se to zvrtné.“

„A co konkrétně udělá to Kuracado?“ zajímal se Rampouch.

„Zničí G2R.“

„A...?“ vyčkával „To je všechno?“

„Jo. Zdá se ti to málo? Poslouchal jsi mě vůbec? G2R je jedinej portál, kterým se dá vrátit do naší dimenze.“

„Ale proč byste ho měla tedy ničit?“

„Bylo to přání Nera. Pokud dostanu nějakou zprávu od Nera, Cézara nebo Augusta, že mám Kuracado použít, nebo pokud se neozvou do konce listopadu, jejich mise selhala a Brána světů je v rukou nepřítele.“

„Co by to znamenalo?“ zeptala se Veronika.

„Konec světa.“

KAPITOLA 16

Karlos měl zpocené ruce, až mu klouzaly po řídicí páce. Větší strach v životě nezažil. Vzpomněl si na válečný film, který viděl s tátou někdy o prázdninách. Bylo to z první světové války a vojáci tam čekali v zákopu na povel k útoku. Věděli, že útok bude neúspěšný a že až zazní velitelská píšťalka, bude to znamenat jejich smrt. Minuty před bojem jsou dlouhé jako celá staletí, tak to říkal hlavní hrdina filmu a Karlos teď věděl, že měl naprostou pravdu.

Karlosův otec byl vojenský zpravodajský agent a nyní byl už počtvrté ve válce. V Afghánistánu. Byla to ale prý úplně jiná válka, než jakou tenkrát viděli v televizi. Carlosův otec tam dělal spíš úřednickou práci než bojovou. Byla to zvláštní válka.

Celá staletí! A možná zatím proběhlo jen pár minut. Chlapec cítil, že mu pot stéká také po zádech a rovněž nohy ve vojenských botách měl celé mokré. A také se mu chtělo čurat. Už od chvíle, kdy sedal do stíhačky. Poplach ho probudil tak náhle, že si nestihl ani odskočit. Ted' měl pocit, že už to určitě nevydrží.

Armáda stíhaček stále visela na místě a rozkaz k útoku nepřicházel. Nepřicházely ani žádné instrukce od Ranky. Prostě nehybné ticho. Karlos si vzpomněl na Veroniku. Tou zprávou, kterou jí poslal, sobě příliš nepomohl a jí naopak udělal problémy. Tajona a Dorn si mysleli, že je v tom nějak zapletená a teď se jí mohou snažit ublížit.

„Promiň, ségra,“ řekl Karlos nahlas a po tvářích se mu skutálely slzy. „Nechtěl jsem ti ublížit...“

Věděl, že Veronika se mu bude snažit pomoci, i kdyby ji to mělo stát život.

Dorn byl vzteky bez sebe. Feroco měl výjimečnou schopnost projevoval nespokojenost a své vrozené panovačné sklony vždy v nejnevhodnějším okamžiku. Dorn by za jiných okolností jeho slovní útok přešel, nyní ale nervově nevydržel. Dobře si uvědomoval, že Feroco má pravdu. To právě Dorn, velitel armády, měl skutečně při útoku stát v čele vojska a ne jenom na velitelském můstku. Věděl to, ale raději zvolit variantu, kdy vedení útoku ponechal schopnějšímu z pilotů Malbonovi.

Dorn od svého batalského předka zdědil ambiciózní, panovačnou a nesmlouvavou povahu. Rovněž dostal do vínku precizní strategické myšlení a hluboké odhodlání dotáhnout každou akci. Bylo by proto velmi těžké, udržovat na palubě mateřské lodi byt' jen jediného dalšího Dorna pro účely vedení útoku. Jistě by nedělal nic jiného, než připravoval plán na svržení hlavního Dorna, tedy jeho samotného. Už s kopiemi, které byly určeny pro velení na ostatních lodích flotily, měl dost starostí. Musel je hned po dělení ještě

v bezvědomí nechat přenést do transportéru a převézt na loď, kde se měli ujmou vlády. Když nabyli vědomí, byli tito Dorní po několik dní nepřítelny vzteky. Cítili se podvedení, protože každá z kopií byla přesvědčena, že ona je ta hlavní, že právě jí náleží čestné místo na hlavní, tedy původní mateřské lodi. A přestože se na své zkopírované lodi stali nejvyššími vládci a admirál na jejich loď nikdy nezavítal, záviděli Dornovi na původní mateřské lodi, i když musel řešit neustálé střety s Ferocem, protože cítili, že tento Dorn má nad nimi ostatními výhodnější postavení.

Kdyby přece jenom Dorn udržel kopii pro vedení útoku pod naprostou kontrolou až do samotného okamžiku útoku, dostal by se stejně do nesnadné situace ve chvíli, kdy by tento zkopírovaný Dorn získal Bránu světů. Pak by on se stal tím hlavním, tím nepostradatelným pro Feroca. Byla to neřešitelná situace, proto se Dorn rozhodl tak, jak se rozhodl.

Nyní mířil k hangárům, kde se právě chystal ke startu transportér. Transportéry byly větší stroje kapkového tvaru. Uvnitř se kromě strojovny a přechodové komory v zadní části stroje nacházela už jen jediná místnost o délce devíti a největší šířce pěti metrů. V této místnosti byla po obvodu upevněna sedadla a uprostřed stál jednací stůl. Pilotní kabina nebyla od této místnosti oddělena přepážkou, takže pilot zkrátka seděl zády k otevřené místnosti. Každý transportér mohl přenést padesát pěších vojáků.

Na každé z mateřských lodí byl ke startu připraven jeden transportér řízený Malbonem. V něm sedělo padesát Trompů v gumových skafandrech a s plazmovými puškami. Transportéry měly vyrazit v okamžiku, kdy bude vydán rozkaz k útoku. Doletět na planetu měly asi za půl druhé hodiny, kdy se předpokládalo, že už budou všechna pozemní plazmová děla vyražena z provozu a na povrchu už budou zformovány armády dětských vojáků. Transportéry měly usednout na určených pozicích, vylodit jednotky Trompů a setrvat na místě jako velící stanoviště.

Dorn vstoupil do hangáru, minul transportér s překvapeným Malbonem a zamířil k jednomu z volných bitevníků. Tam si oblékl gumový skafandr, usedl do stroje a vyletěl z vrat hangáru. Celé mu to trvalo sotva tři minuty.

Mortig v Karlosově jednotce měl dost času na přemýšlení. Minuty pomalu plynuly a rozkaz k útoku stále nepřicházel. Mortig to chápal jako znamení. Byla to šance na přežití.

„Přemýšlej!“ nutil se vymyslet plán, jak uniknout z Malbonova hledáčku.

Připadalo mu to ale nemožné. Mortig byl vždycky na přemýšlení těžkopádný. To Malbono už by dávno něco vymyslel. Ale Malbono byl ten parchant, který ho měl připravit o život! Malbono mu nic vymýšlet nebude. Malbono má už asi naopak promyšlené všechny varianty Mortigova možného úskoku, a hlavně způsoby, jak jim zabránit. Mortig byl zoufalý.

Nejbližší šíp měl Mortig necelých třicet metrů před sebou. Hleděl přímo do krátkého modrého plamene jeho motorů. Nejradši by ho vzteky rozstřílel na cucky. Proč zrovna on, zkušený pilot Mortig, má hrát roli obětního beránka? Proč právě jeho zahrnuli ostatní do nezbytných ztrát stejně jako ta lidská štěňata? Takhle se zachází z vlastním druhem? Copak on může být nějaký otrok nebo oběť? Musí udělat něco, co Malbono nebude čekat. Něco, co ho aspoň na chvíli překvapí a Mortig toho okamžiku využije a ztratí se mu z dohledu. Ano, už ví! S touto variantou Malbono určitě nepočítá. Ano!

Mortigovy úvahy přerušil velitelský rozkaz, který zazněl děsivou silou z palubních reproduktorů.

„Do útoku!“ V tu chvíli kolem Karlosovy jednotky proletěl Dornův bitevník.

„Andělíčku, můj strážníčku, andělíčku, můj strážníčku, andělíčku...“ opakoval si Karlos mechanicky třesoucím se hlasem dětskou modlitbu, kterou kdysi zaslechl v nějakém televizním filmu a která mu teď automaticky vytanula na mysli.

Přesunul plynovou páku zprudka dopředu na plný tah, jak byl naučený z tréninkových misí, a odstředivá síla ho vmáčkla do křesla. Ostatní stroje letky vyrazily ve stejný okamžik. Karlos stál ve své jednotce v poslední řadě a za ním se řítily už jen stroje Mortiga a Malbona. Celá jednotka se jako vystřelený projektil řítila k povrchu planety.

Karlos už zřetelně rozeznával bílé vrcholky vln na moři a před ním se rýsoval velký zelený ostrov, k němuž už dolétal Dornův bitevník a pátil k ostrovu krátké červené paprsky ze všech šesti hlavních. Z ostrova přicházela odpověď z plazmových děl. Ještě chvíli a jedna z plazmových střel určitě sestřelí Karlosův stroj.

„Andělíčku, můj strážníčku, andělíčku, můj strážníčku... Nééé!“

Letka už byla téměř na dostřel ostrova, když Karlosův stroj prudce nadskočil a vzápětí se začal převracet, jako by kutálel sudy ze svahu. Chlapec nevěděl, co se stalo. Výhled z kokpitu střídal v rychlém sledu pohled na moře, na nebe, na ostatní stroje letky ztrácející se v dálce a opět na moře, které se nebezpečně přibližovalo. Stroj hořel a plameny zastiňovaly část výhledu z kokpitu. Karlos začal cítit štiplavý kouř.

„Nelze obnovit letové funkce,“ ozval se ženský strojový hlas v reproduktoru, „budete katapul...“ Hlas ani nestihl domluvit a Karlos byl i se sedačkou zprudka vystřelen do prostoru.

Plán Mortigovi vyšel dokonale. Když se letka blížila k ostrovu, vykřikl z ničeho nic do palubního interkomu: „Utíká!“

A vypálil salvu ze svých plazmových děl do šípu, který měl přímo před sebou. Pravé křídlo explodovalo a stroj se ve spirále řítil k zemi. Mortig mu zůstal v závěsu.

„Co se děje? Co se to stalo, Mortigu!“ ozýval se v reproduktorech kokpitu zmatený hlas Malbona. „Co se to sakra stalo?“

Mortig zkontroloval navigační přístroje, rozhlédl se kolem sebe a ujistil se, že Malbono zůstal na svém místě ve formaci. Oddychl si.

„Zdalo se mi, že ten parchant chce zdrhnout,“ podal hlášení už klidnějším hlasem.

„Ty seš parchant, Mortigu!“ řval nepřítelně Malbono z reproduktorů. „Ty seš parchant! Snažíš se vyhnout útoku. Počkej, až se mi...“

V tom okamžiku se letka dostala pod palbu plazmových děl.

Mortig namířil svůj stroj obloukem kolem ostrova. Z hořícího šípu se právě katapultoval pilot. Rozhodl se, že počká, až bude dobyto předmostí pro bezpečné přistání, a pak se ztratí mezi ostatními přistávajícími Mortigy. Doufal, že jeho nadřizený Malbono bude sestřelen a ze svého stroje nevyleze živý. Doufal, že stejně dopadnou všichni zpropadení Malbonové.

Dorn proletěl nad královským ostrovem. Chránilo ho dvanáct střeleckých věží. Bylo to méně, než předpokládal a Dorn byl nyní rád, že útok už dále neodkládal a nedal tím Anurům více času na přípravu obrany. Byl si nyní více než jist, že planetu dobude. Mezi

plazmovými střelami se mu podařilo docela jednoduše prokličkovat, proletěl kolem královské líhně a už svůj stroj obracel k dalšímu útoku.

V tom okamžiku už přilétaly první letky šípů a batalských bitevníků s Mortigy a Malbony. Pálily ze všech hlavní jasně červenými dávkami paprsků. Na zemi hořely budovy a vybuchovaly první z opevněných plazmových děl.

Dorn pocítil, že něco tak nádherného ve svém životě neviděl. Byl šťasten, že se nakonec rozhodl riskovat svůj život a sám vedl vojsko do bitvy. Jemu budou patřit veškeré pocty, on získá ještě větší respekt a obdiv u ostatních Hirudů. A Ferocovi už jednou provždy šlápne na krk a ujme se admirálského postu.

Planeta Teralago měla velikost Země. Větších měst se tu ale nacházela jen necelá desítka. Na téměř všech ostrovech stály pouhé lovecké osady a jen tu a tam nechala vladařova armáda vybudovat opevněnou vojenskou posádku. Posádky sloužily k udržení Čiopovovy moci nad ostatními klany Anurů. Nebyly určeny k obraně planety. Neměly k tomu výzbroj ani zkušenosti.

Výjimku tvořil ostrov Insulo Unu, na němž stál vladařův palác a na němž sídlila i nejsilnější vojenská posádka. Tady byl také honosný dům Širmův a na stejném ostrově stála i pevnost Régů, která nyní zela prázdnotou. Kolem vladařova ostrova se rozkládaly nejvznešenější líhně s nejušlechtlejšími samicemi a desítky tůní s bohatou královskou kronikou. Insulo Unu bylo mocenským i kulturním centrem planety.

Když Dorn společně s velkým spojencem chystali útok na planetu, zaměřili se na Insulo Unu. Pokud dobudou tento ostrov, padne jim do rukou celé Teralago. Hirudové byli přesvědčeni o tom, že právě tady Anurové vězní Régy a v bezprostředním okolí ostrova ukrývají i régskou loď s Bránou světů. Pouze na tomto ostrově stály věže s plazmovými děly. Narychlo je začali stavět sami Régové, když pochopili, že Hirudové chystají invazi. Postavili je kolem své pevnosti a kolem královského paláce.

Dorn poslal dvanáct set stíhaček a bitevníků do útoku na Insulo Unu. Zaútočily z osmi směrů zničující silou. Zbývajících šest set strojů útočilo na vytipovaných místech po celé planetě. Jejich úkolem bylo rozbít královské vojenské pevnosti a vyvolat zmatek. Na čtyřech větších ostrovech měly vybudovat opevněná předmostí. Vše klaplo podle plánu. Dělostřelcům na královském ostrově se – dříve než byla jejich plazmová děla vyřazena z boje – podařilo sestřelit osmdesát tři šípů a šest batalských bitevníků. Sedmnáct dalších šípů včetně Karlosova sestřelili samotní Hirudové. Dorn byl s výsledkem nadmíru spokojen.

KAPITOLA 17

Cézar stál u mříží cely, oběma rukama svíral pevné pruty mříží a hleděl na klidnou hladinu oceánu. Cela byla vytvořena z jeskyně vymleté vodní erozí ve vápencové skále a její vchod, který směřoval k širému oceánu, byl zamřížován houževnatými pruty vyrobenými ze stonků traviny podobné pozemskému bambusu. Travina se jmenovala štálo, to si Cézar dobře pamatoval. Rostla na většině ostrovů a Anurové silné zdřevnatělé stonky využívali ke

stavbě svých vodních příbytků a k výrobě zbraní. Z tenkých prutů pletli saky na ryby a síťový nábytek. Štálo, lehké, ale pevné jako ocel.

Vězeňská cela stála stejně jako anurské domy na mělčině. Podlaha se proto ztrácela asi dvacet centimetrů pod vodou a régští vězni byli nuceni neustále se brodit vodou. Co bylo pro Anury příjemné a přirozené, to Régové vnímali jako maximální nepohodlí. Na planetě nebyla zima a ani voda nebyla chladná, ale všudypřítomná vlhkost vzduchu i nutnost při každém sebemenším přesunu se po lýtka brodit, Régy nejen otravovala, ale přinášela jim po tolika dnech věznění i řadu zdravotních problémů, především mokvajících zánětů a vyrážek. Většinu času proto vězni trávili ve svých visutých lůžkách upletených z tenkých šlahounů štála.

„Cos mu řekl?“ ozval se za zadumaným Cézarem hlas Oktávia, který se choulil ve své síti.

Cézar neodpověděl. Otázce dobře rozuměl, ale bál se císařům říct, co právě udělal. Když jim to nepoví, možná si ani v posledním okamžiku neuvědomí, že je konec. Možná to pro ně bude lepší, než poslední chvíle života prožít s vědomím, že budou brzy zabiti.

Zabiti? To asi není ten správný výraz. Vypnutí. Vymazání. Zrušení. Jak těžko se hledá správný výraz, který by tento jev nejlépe pojmenoval. Kdy to přijde? A bude k tomu mít Hedvika dost odvahy? Určitě! Vzkaz byl jednoznačný a Hedvika je dost silná na to, aby splnila Honzovo přání. Možná právě teď sedí u počítače, na obrazovce má otevřený soubor Kuracado a prst váhavě drží nad klávesou ENTER.

Udělej to, Hedviko! Udělej to dřív, než bude pozdě!

„Cos mu řekl?“ opakovat Oktávius.

S takovou samozřejmostí šli za ním. Nemuseli. Když se to zvirtlo, čekal jenom od Nera, že půjde s ním. Jenom on a Nero. A možná Augustus. Ale šli všichni. A teď se ani nedozvědí, že je jejich život u konce. To není moc fér. On sám by to asi vědět chtěl, i když by mu to nebylo moc platné.

„Nero je po smrti,“ řekl aniž by se otočil směrem do cely.

Nikdo neodpověděl a ani Cézar nepokračoval.

„Myslíte, že klíč měl opravdu Marcus Aurelius?“ zeptal se po několika minutách Caligula.

„Možný to je,“ řekl zamyšleně Cézar. „Třeba se Nero bál, že by ho z něj Hirudové vymlátili, tak ho na poslední chvíli předal tomu z nás, koho měl právě po ruce.“

„Co je to za kravinu?“ zareagoval Caligula. „Tím by jenom docílil toho, že by klíč měl ještě další z nás a riziko, že by ho dostali oni, by se ještě zvýšilo. Hirudové by ho z Nera stejně mohli vymlátit. A možná to z něho i vymlátili.“

„A teď jsou na cestě k Bráně i s klíčem.“ dodal Oktávius.

„Nikdy bych nevěřil tomu, že odstartujeme apokalypsu,“ řekl Augustus.

Cézar se otočil směrem do cely. Chvilí tak stál a kousal se do rtu. Potom rozhodným hlasem začal vyprávět.

„Kuracado mělo dvě verze. Neměli jste o tom vědět. Věděl jsem o tom jenom já, Augustus a Nero.“ Všichni se podívali na Augusta, který jen pokrčil rameny a nadzvedl dlaně, které měl složené na prsou, jako by chtěl naznačit, že se vzdává.

„Augustus za nic nemůže,“ pokračoval Cézar, „byl to můj nápad, že vám to nepovíme, a donutil jsem Augusta i Nera, aby o tom mlčeli. Znáte jenom druhou verzi Kuracada. Verzi,

která měla zabít Gustigi. První verze byla něco úplně jiného. Neměla zbořit jenom Gustigi, ale celý tohle,“ rozhodil rukama a podíval se ke stropu jeskyně.

„Když jsem Nera žádal o pomoc proti Gustigi, moc velkou naději jsem si nedával. Nero ale přišel s Kuracadem. Bylo to geniální. Ostatně jako všechno, co kdy vytvořil. Stačilo to tam poslat přes programovací konzoli. Pár kliků myší a bylo by po všem.“

„A proč jste to proboha neudělali?“ vybuchl Oktávius a nohou vztekle kopl do Augusta, jehož visutou síť měl na dosah.

„Proč jste to, doprdele, nevodbochli? Já jsem si jako blbec myslel, že jsme na záchranný misi, že je to jediná šance, a vy jste měli už od začátku v kapse řešení a nepoužili jste ho. Proč?“

Znovu kopl do Augusta, který kopance mlčky snášel a ani se na Oktávia nepodíval.

„Na Augustovi si zlost nevylejvej,“ řekl Cézár.

„Dozvěděl se to až mnohem později. To já jsem rozhodl, že se první verze Kuracada nepoužije. Chtěl jsem po Nerovi, aby program vylepšil. Aby vymyslel verzi, která by zabila jen Gustigi a ne celý svět. A znali jste ho dobře. Řekl „nou probléma“ a hned začal vymýšlet nový řešení. Netrvalo to ani dva týdny a bylo na světě. Mělo to ale háček, a to už dobře znáte. Tahle verze Kuracada mohla být vypuštěna pouze přímo do domovského počítače Gustigi. Proto jsme museli sem.“

„A co ta druhá verze?“ zeptal se Caligula.

„Tu má Hedvika,“ odpověděl Cézár rychle.

„Proto jí tehdy vzal Nero na Patrino?“

„Jo. Tam mi taky řekl, že jí do toho zasvětil. Domluvili jsme plán a seznámili s ním i Augusta. Kdyby se tady něco zvtlo, jeden z nás měl dát Hedvice zprávu, ať Kuracado vypustí.“

„Taková řízená sebevražda,“ řekl Oktávius věčně.

„Ano, ale jen pokud by bylo všechno ztraceno,“ řekl Augustus.

„Myslíš jako teď?“ zeptal se ironicky Caligula.

„Přesně tak,“ řekl Cézár.

„Víme jistě, že my klíč k Bráně nemáme. Pokud ho měl Marcus Aurelius, Anurům ho dost pravděpodobně nedal. Sám už je po smrti. Vím to sice jen od Širma, ale všichni ho celkem dobře známe. Je pravdomluvný. A Nerova mise taky nevyšla. Kdyby vyšla a podařilo se mu dýku zabodnout, určitě bychom to teď už věděli. Širmo mi navíc dal důkaz, že Hirudové pronikli do našeho internetu.“

„Jakej důkaz?“

„Obrátili se tam na nějaký děti a začali je rekrutovat jako vojáky. Širmovi dali ultimátum, ať se vzdá, že mají silnou armádu régských mlád'at. A taky tam u nás pátrají po nějaký Dívce s červenými vlasy,“ odpověděl Cézár.

„Dívce s černými vlasy?“

„S červenými!“

„Černými nebo červenými, co na tom sakra záleží?“ vyštěkl Oktávius, sedl si ve své síti a spustil nohy do vody.

„Taky jsem nechápal, co to znamená. Je to prostě nějaká pitomost.“ řekl rozčileně Cézár.

„Širmo se to dozvěděl a chtěl se k té červené holce dostat dřív, než to dokážou Hirudové. Proto si mě zavolať, abych mu řekl, kdo ta holka je a kde ji najdou.“

„A cos mu na to řekl?“ zeptal se Septimius Severus.

„Že Dívka s červenými vlasy je Hedvika,“ odpověděl Cézár a sklopil oči.

Nastalo ticho. Po chvíli promluvil Titus.

„Rozumíte tomu? Já tedy ne!“

„Já tomu rozumím až moc dobře,“ řekl Oktávius.

„Tady milej Cézár poslal Hedvice vzkaz, ať použije Kuracado a tím nás pošle do pekla všechny.“

„Mělo by to přijít každou chvíli,“ řekl Cézár.

V cele zavládlo ticho.

„Takže my tady opravdu nakonec umřeme?“ pronesl Hadrianus po chvíli spíš sám pro sebe.

„Přemejšlej nad tou Dívkou s červenými vlasy,“ řekl Augustus po chvíli.

„Řekl bych, že to zase taková pitomost nebude.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Titus.

„Že asi vím, kdo ta dívka je,“ odpověděl Augustus.

„Myslím, že Hirudové Nera vyslyšeli a o té dívce s červenými vlasy jim řekl právě on. Před svým odletem předal klíč Marcu Aureliovi, ale vůbec nepředpokládal, že si ho nechá. Naopak po něm chtěl, aby ten klíč změnil.“

„Rozumíte tomu?“ zeptal se nechápavě Claudius ostatních.

„Klíč umí měnit jenom hlavní programátoři,“ ozval se Titus.

„To máš pravdu, ale předpokládám, že mu Nero vysvětlil, jak se to dělá,“ odpověděl Augustus.

„A jak by to asi vůbec Marcus Aurelius udělal, když byl celou dobu s námi?“ položil Augustovi otázku Hadrianus.

„Měl spojení. Nějakého Anura. Dobře postaveného Anura, možná samotného Širma,“ odpověděl Augustus.

„Tak ty si myslíš, že Širmo pustil Marca Aurelia domů?“ zeptal se Cézár.

„Proč by to proboha dělal?“

„To nevím,“ řekl Augustus. „Ale myslím si, že Nero s Marcem Aureliem naplánovali, že klíč z Bráně změní. A to znamená, že oba museli vědět, že Marcu Aureliovi se podaří vrátit se domů.“

„To je nějaký divoký, kámo,“ zapochyboval Titus.

Augustus se na něj podíval a začal vyprávět:

„Den předtím, než jsme všichni odjeli na chalupu, byli jsme s Nerem u Marca Aurelia doma. Nero mu dával nějaký instrukce kvůli tomu, aby dokázal projít Bránou sám, protože s námi na chalupu nemohl kvůli té své nové holce. Potkali jsme ji tam. Přinesla nějaký jídlo a pak se v obýváku dívala na televizi. Měla červené vlasy.“

„Tak tomu říkám důkaz!“ pronesl ironicky Oktávius.

„Když jsme přijeli na chalupu,“ nenechal si Augustus rušit své vyprávění, „a večer jsme zapínali kompy, někdo se ptal na Marca Aurelia. Myslím, že to byl ty, Caligulo. Nero na to tehdy odpověděl, že ho musíme chápat, že má novou ženskou a chce s ní být do poslední

minutky. Někdo se zeptal, jak se jmenuje, a my s Nerem jsme si nedokázali vzpomenout. A Nero řekl: Je hezká. Je to Dívka z červenými vlasy.“

Po chvilce ticha se ozval Hadrianus: „Takže klíč možná existuje. A má ho holka Marca Aurelia.“

„Mně ale nejde do hlavy, jak to ten Marcus Aurelius dokázal,“ řekl Cézár zamyšleně.

„Byl takovej divnej, řekl Titus. „Myslel jsem, že má naděláno v kalhotách.“

„To je parchant...“, pronesl Hadrianus.

„Jestli je to tak, jak říká Augustus, dělal to pro nás pro všechny,“ řekl Cézár.

„Jestli Širmo tvrdil, že je Marcus Aurelius mrtvej, pak je docela možný, že se k Bráně ani nedostal. To znamená, že heslo nezměnil,“ uvažoval Oktávius.

„Anurové heslo nemají, to je evidentní, jinak by už dávno Bránu používali a nechtěli by po nás pomoci. Takže Marca Aurelia buď zabili na útěku někde poblíž Brány a z toho si odvodili, že mohl mít klíč, anebo vůbec mrtvej není a podařilo se mu Bránou projít. Anurové ho nenašli a prohlásili ho za mrtvého. Marcus Aurelius je teď doma, změnil heslo k Bráně, ale bojí se ho aktivovat, aby ho Anurové nedostali.“

„Jak aktivovat?“ zeptal se Claudius.

„Nový klíč nestačí jenom zadat do Fenetra,“ řekl Titus. „Je potřeba projít Bránou a tím se heslo aktivuje. Když to neuděláš, platí stále staré heslo.“

„Proč jste to udělali tak složitý?“

„Byla to Nerova pojistka, aby někdo z nás zvenčí nezměnil heslo a nenechal tady někoho bez klíče,“ odpověděl Cézár. „Ten, kdo měnil klíč, k tomu musel mít vážný důvod. Měl za povinnost projít Bránou, čímž se klíč aktivoval, spustit alarm na Patrinu a počkat na můstku, zda se neobjeví nějaký opozdilec. Pak teprve mohl s ním projít zpátky, případně mu měl předat nový klíč a vrátit se sám.“

„Takže teď je aktivované buď staré heslo, které zná jen Nero a možná Marcus Aurelius, přičemž pravděpodobně jsou už oba mrtví. Nebo je tam nové heslo. A to má buď sám Marcus Aurelius, a nebo ho podle Nerova plánu předal svojí přítelkyni, Dívce s červenými vlasy,“ shrnul situaci Augustus.

„V každém případě je tu pořád ještě šance na záchranu. Pokud tedy Hedvika mezitím nevypustí Kuracado... Musíme něco udělat!“

Jeskyní zatřásly otřesy výbuchů. Útok na planetu byl právě zahájen.

KAPITOLA 18

Dvě hodiny před útokem se Širmo odebral do své nejoblíbenější tůně s královskou kronikou. Ze svého domu to měl jen několik kroků. Vše potřebné pro obranu královského ostrova již učinil, ale dobře věděl, že odpor nebude trvat dlouho. Bylo mu líto anurských bojovníků, kteří už zanedlouho zemřou v nerovném boji. Litoval bezbranné samice v líhních, které se připlou útočícím strojem vetřelců do cesty. Teralago, jejich krásná modrá planeta, zažije brzy nejtěžší bitvu, která pravděpodobně bude znamenat konec vlády anurské civilizace.

Přesto Širmovi nejvíce ze všeho leželi v hlavě Régové. Vyzval Cézara k opětovnému spojenectví a Cézar je přijal. Ovšem generál o jeho upřímnosti pochyboval. Předal vzkaz v přesném znění, jak ho od Cézara dostal, v naději, že na poslední chvíli zachrání svou rodnou planetu. Měl ale zvláštní pocit, že ho Régo opět zradil. Proradní Régové! Kdyby alespoň mohl jednat s Nerem, který ze všech těchto tvorů působil nejseriózněji. Kdyby...

Kiero se domníval, že Régové jsou zhmotnělé počítačové programy. Širmovi to dávalo stále větší smysl. Vždyť právě Régové je před mnoha desítkami vent seznámili s pojmy, jako jsou počítače a virtuální svět. Oni je naučili s počítači zacházet a oni je naučili počítačové systémy v přírodních podmínkách planety Teralago dokonce i vyrábět.

Širmo se již po nesčetnokráté začel do části kroniky, která pojednávala o příchodu Régů na planetu. Opakoval si známý příběh o tom, jak na hlavním ostrově přistála loď Patrino, jak Régové vystavěli své sídlo nedaleko vladařova paláce a jak Anurům poskytli některé výtvarné své vyspělé techniky. Viděl sám sebe, jak s Régy vyjednával o jejich pobytu na planetě. Viděl, jak do jeho domu, stejně jako do vladařova paláce a do dalších důležitých budov, Régové instalují projekční vodopády, jejichž prostřednictvím s nimi Régové mohli mluvit, kdykoliv si vzpomněli. Viděl vážné hovory v paláci, kdy Régové anurskou elitu seznamovali s poznatky o blízkém vesmíru a ukazovali jim záběry na planetu z vesmírného prostoru. Ale viděl také okamžik, kdy Régové přišli s oznámením, že jejich nepřátelé, ničemná civilizace Hirudů, se chystají k útoku na planetu Teralago. Kvůli nim, Régům, a jejich Bráně světů.

Tehdy Nero seznámil Anury s Bránou světů a vysvětlil jim, že Régové přicházejí z jiného vesmíru. Že přicházejí za obchodem, přicházejí jako přátelé. Ano, z jiného vesmíru, v tom jim Nero nelhal. Z jiného vesmíru, který však vypadá jako propletené klubko dlouhých lichů složených z čísel a signálů. Z vesmíru, který je složen z binárního kódu.

Možná, že ze stejného světa přicházejí i jejich nepřátelé. Možná, že i Hirudové jsou pouze zhmotnělé virtuální bytosti. Když se tady objevili, Nero tvrdil, že s nimi kdysi Régové obchodovali, stejně jako nyní obchodují s Anury. Ovšem ve chvíli, kdy Hirudové zjistili, že Régové mají na palubě Patrino Bránu světů, obchodní zájem šel stranou a Hirudové se Bránu snažili získat. Régům se údajně před Hirudy podařilo ukrýt, ale ti je po čase vypátrali. Bohužel je vypátrali právě na planetě Teralago. Anurové se teď měli stát nevinnou obětí střetu dvou cizích civilizací.

Začala válka. Régové podnikali se samotnou lodí Patrino i s malými stíhačkami, takzvanými šípy, výpady do vesmírného prostoru kolem planety. Bojovali s Hirudy a opět se vraceli na svou základnu na planetě. Rozhodně však nevypadali, že by si s boji dělali velké starosti. Vraceli se vítězně či jen s malými šrámy na svých lodích, které už v následujícím poru byly zcela opravené.

Teralago byla bezpečná skrýš, do níž Hirudové nemohli proniknout, protože pro ně znamenala smrtelné nebezpečí. Tím se Régové konejšili až do doby, kdy Hirudové přišli s plánem, jak planetu dobýt. Použili k tomu zbraně Régů.

Širmo tyto záznamy dobře znal. Vypadaly věrohodně, ale nyní se na ně konečně mohl dívat trochu kritičtěji. Díky Kierovu objevu. Co když je to skutečně tak, že Régové i Hirudové přicházejí z virtuálního světa? Pomůže potom, když sem z jejich reality vypustí přes Bránu světů další régské bitevní lodě? Neproniknou sem místo nich naopak další

Hirudové? Ale ani samotní Régové nejsou pro Teralago žádnou výhodou. I pouhých třináct Régů dokázalo v krátké době ovládnout anurskou civilizaci. Jak by to dopadlo, kdyby na planetu pronikly stovky Régů? Anurové by se stali otroky. Stanou se otroky, ať už v této bitvě vyhraje Hirudové či Régové. Má potom větší cenu Bránu světů otevřít, či ji nechat zavřenou? Jediné, co Širmo věděl bezpečně, byl fakt, že hraje vabank o celou civilizaci.

Z hlubokých úvah Širma vytrhly výbuchy, které generálovým tělem projely v podobě vibrací nesených vodou tůň. Záznamy se rozplynuly a Širmovo vědomí se navracelo zpátky do reality. Už je to tady! Hirudové s régskými mlád'aty útočí!

Generál se vynořil z tůně. Na jejím okraji stála malá skupinka vojáků.

„Právě zaútočili, pane,“ řekl mladý poručík.

„To slyším,“ odpověděl Širmo klidně.

Ostrovem v tom okamžiku otřásly další, mnohem silnější výbuchy. Vojáci se bezděky přikrčili. Širmo zůstal stát vzpřímeně.

Dva mladí anurští samci stáli na okraji své líhně a hleděli k obloze. Nebyli ještě zcela vyvinutí. Jejich těla stále nedorostla výšky ani mužné statnosti dospělců. Měli v líhni strávit ještě šest porů, než budou uznáni dospělými a budou se moci ujmout svých nových povinností v královské gardě. Jejich líheň patřila k nejprestižnějším na celém Teralagu. Chodili se sem vytírat statní důstojníci, vysoce postavení dvorští úředníci a nejvzdělanější správci královské kroniky. Pečlivě opečovávaná tůň této líhně byla zásobována větším počtem informací z královské kroniky, takže potěr měl k dispozici bohatší studijní materiál. Anurská prestižní univerzita. Kolem ostrova Insulo Unu bylo takových prominentních líhní šest. Jinde na planetě se nevyskytovaly.

Mladí samci sledovali blížící se stíhačky. Věděli, že jsou to stroje Régů, které znali ze zápisů v kronice. Věděli, že začíná útok na jejich planetu. Znali letouny jako cosi technicky vyspělého, co dokáže ovládat jen Régové a Hirudové. Anurským bojovníkům byly letouny zapovězeny.

V malé skupince stíhaček, která mířila přesně směrem na jejich líheň, se něco podivného stalo. Jeden ze strojů se oddělil z formace a ve spirále zamířil k zemi. Okamžik poté, co formaci opustil, se za strojem objevil závoj černého kouře. Následně se z formace oddělil další stroj a vydal se za prvním. Z toho prvního mezitím něco vypadlo, po chvíli se to zvětšilo a snášelo se to pomalu k zemi. Na pevnině za mladíky se zatím ozývaly první výbuchy.

Oba mladí samci instinktivně skočili zpátky do tůně. Tam vládl chaos. Samice se těsnaly u dna, kde ploutvemi vířily jemný písek, který kolem nich vytvářel zkalenou ochrannou clonu. Samčí potěr v různém stádiu vývoje nervózně proplouval nad samicemi ve snaze je chránit, ale žádný z mladíků ve skutečnosti nevěděl, co má dělat.

Naši dva samci patřili k nejstarším v této tůni. Chvíli na sebe hleděli a přemýšleli. Mladší samci kolem nich proplouvali, vráželi do nich dlouhými ploutvemi na nohou a vydávali temný nářek strachu a zoufalství. V jediném okamžiku se oba rozhodli. V tůni nezůstanou a vydají se bránit svůj ostrov. Poruší odvěké anurské zákony a předčasně vstoupí mezi dospělé bojovníky. Vyplavali k hladině a zamířili ke břehu.

Líheň ležela v chráněné zátocě oddělené od okolního moře mělčinami, které byly zarostlé propletenými křovinami štála. Husté a pevné kořeny této traviny vytvářely ochrannou hradbu širokou v některých místech i stovky metrů, za níž byla líheň v bezpečí proti případným predátorům z otevřeného moře. Jediný pohodlný přístup byl ze strany pevniny, kde se rozkládala písčitá pláž, odkud líheň navštěvovali dospělí samci.

Pláž byla nyní prázdná. Oba mladí samci vystoupili na břeh a jejich prsty na nohou se zabořily do měkkého písku. Pevninou stále otřásaly výbuchy.

„Tam,“ ukázal jeden z mladíků. Druhý se podíval za jeho nataženým prstem.

Věc, která se před chvílí oddělila z padajícího stroje, se nyní rychle blížila ke křoví štála na druhé straně tůně.

„Jdeme!“ zavelel první mladík.

„Počkej!“ řekl druhý. „Podívej!“

Nedaleko od mladíků bylo v písku zabodnuto anurské kopí. Nechal ho tady asi některý z důstojníků, který při začátku útoku buď zpanikařil a vydal se zpátky ke své posádce beze zbraně, nebo byl stále dole v tůni se samicemi a ostatním potěrem.

Anurské kopí bylo vyrobeno z dlouhého stonku štála. Čerstvě useknuté štálo se dalo lehce opracovávat, než míza stonku zatuhla a vytvrdila ho jako ocel. Uvnitř bylo kopí duté a opatřené pružinou. Na konci kopí byl zasazen úzký hrot ze slabšího stonku štála, na jehož konci byly tři zpětné háčky. Kopí se dalo použít dvojím způsobem. Na protivníka či lovené zvíře se buď vrhlo a hrot uvízl v těle oběti, nebo bylo možné pomocí stlačené pružiny vystřelit pouze hrot, který se do těla oběti zabodl a díky zpětným háčkům v něm pevně uvízl. Jako u klasické harpuny byl hrot spojen slabým provazem se zbytkem kopí a lovec mohl oběť k sobě přitáhnout. To bylo výhodné především při lovu lichů.

Mladíci zbraň znali. Díky výuce v líhni ji dokázali i teoreticky ovládat. Dlouho proto neváhali a jeden z nich kopí z písku vytáhl. Oba se pak vrhli zpátky do vody a plavali ke křovinám.

„Může to být nebezpečné,“ řekl jeden.

„Ano,“ odpověděl druhý. Oba se usmáli a přidali na tempu.

Karlos spadl do štála a nohy se mu zaklínily mezi kořeny. Zjistil, že se během pádu svého letounu pomočil a nyní byl docela rád, že spadl do vody, která jeho hanbu mohla smýt. Padák se nad jeho hlavou rozprostřel na stonky štála jako stan na zahradní party. Chlapec vůbec nechápal, co se stalo. Pravděpodobně byl zasažen střelou z pozemní obrany, ale vsadil by se s kýmkoliv, že v tu chvíli ještě nebyli na dostřel. Ani jednou si nevystřelil a teď je ztracený tady uprostřed nějakých bažin. Ztracený na cizí planetě, v cizím vesmíru a už nikdy se nedostane zpátky domů.

Uvědomil si bolest nohou. Byl po kolena ve vodě a stále visel na popruzích padáku. Opatrně vytáhl nohy nad vodu. Jednu nohavici kombinézy měl roztrženou a pod ní měl hluboký škrábanec na holeni, který nepříjemně krvácel. Chlapce přepadla lítost nad sebou samým. V nose ho štípalo a hrdlo se mu bolestivě sevřelo. Dlouho to nevydržel a znovu se rozbřečel.

„Pane, Régové s vámi chtějí mluvit,“ řekl mladý poručík. „Prý je to naléhavé.“

„Ted', když probíhá útok?“ zeptal se Širmo pohrdlivě.
 „To si opravdu myslíš, že právě teď budu ztrácet čas s jejich arogantními výstupy?“
 „Prý jde o nějakou Dívku s červenými vlasy, pane.“
 „Že by si Cézár vzpomněl ještě na něco? Pochybuji. Bude to pravděpodobně další jeho úskok.“
 „Vy rozhodujete, pane,“ řekl poručík, „ale takto zoufalé jsem Régy ještě neviděl.“
 „Dobrá, vezmeme to kolem žaláře,“ zavelel Širmo neochotně.
 K žaláři, který Anurové vytvořili před několika pory speciálně pro věznění Régů, to bylo jen pár set metrů. Bylo to výhodné umístění nedaleko Širmova domu i vladařova paláce. Régové tak byli pod dohledem i po ruce, pro případ, že by je Širmo chtěl rychle vyslechnout.
 Když k žaláři generál se svými vojáky dorazil, všech jedenáct Régů stálo u mříží.
 „Už, útočí, Širmo!“ vykřikl Cézár. „Nemáme moc času!“
 „To jsi mně chtěl oznámit, Régo?“ zeptal se ho generál. „I potěr v líhních poznal, že Hirudové útočí.“
 „Lhal jsem ti, Širmo,“ mluvil Cézár dychtivě. „Lhal jsem ti! Nevěděl jsem, kdo je Dívka s červenými vlasy. Opravdu jsem to nevěděl. Poslal jsem tě za jinou dívkou. Za Hedvikou, která žádný klíč k Bráně světů nemá!“
 „Mohl jsem si to myslet, ty proradný tvore,“ řekl Širmo pohrdlivě.
 „Nevěděl jsem, kdo to je, ale teď už to vím. Augustus zná tu dívku!“
 Ukázal na jednoho ze svých druhů.
 „Znám tu dívku, pane,“ řekl Augustus pokorně.
 „Je to žena Marca Aurelia.“

KAPITOLA 19

„Musíme jí zastavit, Marku. Copak to opravdu nechápeš? Ať už chce tím programem udělat cokoli, nám to jenom zkomplikuje záchranu bráchy!“
 Veronika se snažila mluvit šeptem, ale vzhledem k tomu, že jí cloumal vztek, každé druhé slovo vysykla nahlas. Hedvika byla v kuchyni a vařila čaj. Rampouch byl ale přesvědčen, že musela Veroniku slyšet. To se také vzápětí potvrdilo.
 Hedvika vstoupila do obývacího pokoje a řekla: „Nečekala jsem, že to pochopíš.“
 Klidně položila táč s konvicí a třemi šálky na nízký stůl a opět si sedla na okraj sedačky.
 „Jak mě chceš zastavit, Veroniko? Zabiješ mě?“
 Veronika mlčela.
 Ozval se ale Rampouch: „Nemůžeme je přece hodit přes palubu. Vždyť tam jsou možná stovky lidí.“
 „No právě,“ řekla Hedvika. „Odcházelo jich tam původně jenom třináct. Třináct císařů. Ti ostatní tam neměli co dělat. Žádní počítačový hráči, o kterých jste mluvili. To je jenom důkaz toho, že ti tvorové z druhé strany využili Honzova mostu, aby k sobě nalákali další lidi. A je jenom otázka času, kdy dokážou po tom mostě přejít oni k nám. A možná se jim to povede už za pár hodin.“

„Umíš si představit,“ podívala se Veronice do tváře, „že se tady třeba zejtra budou po ulici prohánět ty přerostlý žáby nebo ty druhý příšery? Honza byl přesvědčenější, že se o to budou snažit a že se jim to jednou podaří. Že sem přijdou a vezmou si naši Zemi. Čím dřív ten most do druhý dimenze zavřu, tím víc lidí tady u nás zachráním.“

„Měla jste někdy červený vlasy?“ zeptala se Veronika, jako by celý Hedvičin monolog vůbec neposlouchala.

„Cože?“ zeptala se Hedvika nevěřící.

„Červený vlasy... na hlavě. Hmm?“ Veronika vypadala ve svém odhodlání téměř dospěle.

„Tajona si myslí, že klíč má Dívka s červenými vlasy. Měla jste někdy červený vlasy?“

„Kdo je Tajona?“ zeptala se Hedvika zmateně.

„To je ta emzačka z té druhý dimenze, co do toho zatáhla jejího bráchu,“ vysvětlil Rampouch věčně.

„Víte, ona ta Tajona hledá Dívku s červenými vlasy a z nějakýho důvodu si myslí, že má klíč k Bráně. Když viděla Veroniku, myslela si, že ta dívka je ona, protože je zrzka. Tak jsme po té dívce začali pátrat u Anurů a mluvili jsme s tím vaším známým Širmem. Ten se zeptal Cézara a Cézár prohlásil, že Dívka s červenými vlasy jste vy – Hedvika Šťastná. Skoro všechno sedí – jméno, adresa, znáte Cézara i Širma, rozumíte Cézarovu vzkazu, a dokonce jste byla i v tom jejich zatraceným světě. Ale nemáte červený vlasy. Jste blondýna. A to nedává smysl!“

Hedvika na něj hleděla s pootevřenými ústy. Mlčela.

„Měla jste někdy červený vlasy?“ zopakovala Veronika svoji otázku výhružně.

„Neměla. Nerozumím tomu.“

„Ale já tomu asi rozumím,“ řekl Rampouch.

„Aspoň si to myslím. Cézár udělal z toho generála a z nás pitomce a jenom využil situaci a poslal po nás svůj vzkaz. Vzkaz, abyste z nějakýho důvodu zničila G2R.“

„Než tam vypustíte to Kuracado, nechcete nám dát ještě jednu šanci?“ zeptala se Veronika.

„Jakou šanci?“

„Šanci najít skutečnou Dívku s červenými vlasy,“ řekl Rampouch.

„To je nějaký divný. Vůbec se mi to nezdá,“ mumlala Hedvika spíš pro sebe.

„Tam umírají lidi, chápete to vůbec?“ podívala se střídavě do očí Marka a Veroniky.

„A možná brzy začnou umírat i tady,“ řekl Rampouch.

„Včera jsem četl zprávu, že se nějaký maník upařil k smrti. Možná, že taky hrál G2R.“

„Upařil k smrti? Co o tom víš?“ zeptala se se zájmem Hedvika.

„Víc o tom zatím nevím, ale myslím, že v té hře zemřel, a tak se objevil zpátky u svého počítače. Mrtvej... Vypadal jako mumie.“

„Byl to jeden z císařů,“ řekla Hedvika tiše.

„Cože?“ zeptali se Rampouch s Veronikou ve stejný okamžik.

„Říkal si Marcus Aurelius a byl to Honzův kamarád,“ pokračovala Hedvika.

„Jestli máš pravdu a mrtví se objevují zpátky v našem světě, Honzovo tělo by mělo být na té horské chatě v Jeseníkách. Odjeli tam skoro všichni, když se chytali na tu misi.“

„Takže by docela stálo za to si ověřit, jestli na té chatě Nerovo tělo opravdu je,“ poznamenala Veronika.

„Třeba tam není a Nero je pořád naživu. Abyste si kvůli jednomu zbrklému rozhodnutí nezabila přítele...“

„Nevím, kde ta chata je,“ namítla Hedvika.

„A nevíte ani, kdo by to mohl vědět?“ zeptal se Rampouch.

„Ne...“ řekla zamyšleně, „i když... možná ta holka. Ta, co za mnou poslala toho policajta. To vlastně bylo strašně divný, víte? Marcus Aurelius po sobě zanechal vzkaz, že klíč má Nero.“

„Klíč má Nero?“ zeptal se Rampouch.

„Jo. Nevěděla jsem, co přesně má ten vzkaz znamenat, ale tušila jsem, že to bude mít něco společného s Kuracadem. Možná, že to byl vzkaz, abych Kuracado použila.“

Lenka Šimková překonávala první dny po nálezu těla svého přítele docela statečně. Nechtěla si vzít v práci volno. Raději se věnovala svým zákaznicím v kadeřnictví, než aby seděla doma a oddávala se smutku. To jí však dlouho nevydrželo. Po necelém týdnu se zhroutila a musela zůstat doma. Celé dny nechávala závěsy ve svém bytě zatažené, polehávala, popíjela karibský rum, oblíbený alkohol svého přítele, plakala a až teprve naprostým vyčerpáním usínala. Z bytu vycházela pouze ráno do nejbližšího obchodu koupit si něco málo k snědku a novou láhev kapitána Morgana.

Bledá a rozcuchaná přišla otevřít dveře, když na zvonek jejího bytu zazvonil Rampouch s Veronikou.

„Co chcete, skautíci,“ zeptala se unaveně a jazyk se jí pletl.

Veronika se podívala na Marka a on na ni.

„Dívka s červenými vlasy,“ vydechli oba.

Lenka na ně nechápavě hleděla.

„Tak co je?“ ozvala se po chvíli.

„Musíme s vámi mluvit kvůli vašemu příteli,“ řekl Rampouch.

„Proč?“ zeptala se podezřívavě.

„Můžete pomoci mému bráchovi,“ snažila se jí to Veronika vysvětlit.

Lenka hleděla stále stejně nechápavě.

„No, jestli brácha potřebuje vostříhat, tak mu snad pomůžu,“ zablábolila, podlomila se jí kolena a sesunula se po otevřených dveřích na podlahu předsíně.

Rampouch s Veronikou si uvědomili, že je Lenka namol opilá, teprve v okamžiku, když ji vlekli na pohovku v obývacím pokoji. Páchla alkoholem a na stolku v obýváku stála otevřená láhev rumu.

Zatímco Rampouch nejistě plácal Lenku po tváři, Veronika šla do kuchyně pro sklenici vody. Trvalo čtyřicet minut, než se jim podařilo Lenku přivést zpátky do bdělého stavu. Koukala na ně s nelíčeným údivem, kde že se v jejím bytě objevili. Nijak proti tomu ale neprotestovala. Veronika do ní nalila další sklenici vody a připravila jí černou kávu.

„Už je vám líp?“ zeptala se starostlivě.

„Bolí mě hlava,“ zamumlala Lenka.

„Musíte nás vyslechnout,“ artikulovala pomalu a zřetelně Veronika.

„Můj brácha je zavřenej v tý hře, jako byl váš přítel.“

„Jaký hře?“ zeptala se Lenka nechápavě a přikryla si oči dlaní.

„V tý, co jí hrál váš přítel,“ upřesnil Rampouch.
 „On testoval hru... jo,“ odpověděla Lenka.
 „Jo, přesně! A v tý hře jsou teď zavřený ještě další lidi. A možná zemřou stejně jako pan Dobrovolný, když jim nepomůžeme,“ řekl Rampouch.
 „Co jste to hulili?“ zeptala se Lenka.
 „Jak zavřený? Jak může bejt někdo zavřenej ve hře?“
 Nechápatě se koukala z jednoho na druhého.
 „Tohle nemá cenu,“ řekla Veronika našťvaně.
 Vzala Lenku rozhodně za ramena a zacloumala jí.
 „Jseš Dívka s červenými vlasy?“
 „Co?“ vypravila ze sebe Lenka a poulila očima.
 „Potřebujeme ten klíč!“ řekla Veronika co nejzřetelněji.
 „Klíč! Rozumíš?“
 „Klíč má Nero,“ řekla Lenka mechanicky.
 „Jo, to už jsme slyšeli,“ vzdychl Rampouch. „Ted’ ale potřebujeme najít Nera. A ten je buď v tý hře, nebo je taky mrtvej jako váš přítel. A jestli je mrtvej, tak bychom chtěli najít jeho tělo.“
 „Já ho nemám,“ pokrčila Lenka rameny a rozhodila rukama. „Klidně si mě prohledejte. No?“
 Začala se pochechtávat.
 „Myslíte si, skautíci, že tady mám skladiště s mrtvolama? Co vám to v tom skautu dneska dávaj do čajíčku?“
 „To nemá cenu, Marku,“ řekla Veronika sklesle.
 „To je jenom ztráta času. Já navíc už budu muset jít. Včera jsem babičku přesvědčila, aby k nám nechodila, a jestli chci, aby se mi to povedlo i dneska, musím už vyrazit.“
 Bylo po páté hodině. Venku už se setmělo a rozsvítilo se oranžové světlo pouličních lamp. Rampouch věděl, že musí také domů.
 „Přijdu za vámi zítra, až budete trochu fit,“ řekl Rampouch Lence přímo do obličeje a jemně jí trásl rameny.
 Lenka kývala, ale nebylo příliš jasné, zda rozumí tomu, co jí chlapec povídá. Nechali ji v polosedě na pohovce a šli se obout do předsíně. Veronika byla našťvaná a zklamaná. Už druhý den věnovala záchraně bratra, ale čím dál tím víc se zdálo, že je to marná snaha.
 „Jak budeme pokračovat?“ zeptala se Marka.
 „Zatím nevím. Zkusím něco vymyslet přes noc. Ty jdi domů, já ještě teď skočím za Hedvikou, aby zatím neudělala nějakou blbost s tím programem. Nevím, jestli jsme ji dostatečně přesvědčili.“
 „Řekni jí, že máme nějakou stopu, aby si to nerozmyslela třeba v noci.“
 „Jasně. Neboj, přesvědčím ji.“
 „Nero!“ ozval se z obývacího pokoje Lenčin unavený hlas. „Tak to vidíš, ty můj pitomečku, jenom tys mi zůstal.“
 Veronika s Markem se na sebe nechápavě podívali.
 „Telefonuje?“ zašeptala Veronika.
 Rampouch pokrčil rameny.

Tiše přistoupili ke dveřím obývacího pokoje a nahlédli dovnitř. Lenka stále seděla na pohovce, jen se přesunula blíž k nízkému stolků nalevo, kde bylo rozsvícené terárium. Nos měla přitisknutý na skle a vypadala, že spí.

„Mluvila jste s někým?“ zeptala se Veronika.

Lenka se na ně unaveně podívala a řekla: „Ne, běžte už!“

„Mluvila jste s Nera?“ nedala se Veronika.

„S pavoukem,“ vysvětlila věčně.

„Petr ho dostal od Nera, tak jsme mu dali jméno po něm.“

„Pavouk se jmenuje Nero?“ ožil Rampouch.

Udělal několik rychlých kroků přes místnost a zastavil se u terária. Sklonil se a pozoroval velkou hnědou tarantuli. Potom rozhodným pohybem sundal horní skleněný kryt a sáhl dovnitř. Pavouk před rukou trochu couvl, zvedl přední nohy a zůstal připraven k útoku. Ruka ale sáhla po keramickém domečku.

Marka vůbec nepřekvapilo, že v keramickém pařezu večerníčkových skřítků našel zaklesnutý zmuchlaný papír. Vytáhl ho a otočil se na Veroniku.

„Klíč!“ řekl vítězoslavně.

KAPITOLA 20

Martin Císař se s Honzou Torstem seznámili už na vysoké škole. Na technice spolu chodili do stejného ročníku i do stejné skupiny. Oba byli obdařeni mimořádným nadáním. Honza nadáním na programování, Martin na podnikání.

Už ve škole měl Martin rozjeté tři vlastní firmy a všechny ve velmi krátkém čase začaly prosperovat. Jednalo se především o tvorbu internetových stránek, počítačovou grafiku a příbuzné činnosti. Honza se snažil o něco podobného v programování, ovšem problém byl v tom, že všechny projekty dělal s takovou lehkostí, že mu bylo trapné si za ně nechat zaplatit. Martin studia nedokončil a začal se podnikání věnovat naplno. Tehdy se cesty obou spolužáků rozešly.

Když se po šesti letech Martin s Honzou náhodně setkali v nákupním středisku, ani jednoho z nich nepřekvapila životní situace toho druhého. Martin měl na kontě stovky milionů a neustále zakládal a prodával nové prosperující firmy, Honza pracoval u jedné nadnárodní vývojářské společnosti jako hlavní programátor a šéfoval mu člověk, který vůbec nerozuměl tomu, čím se to vlastně Honza celý pracovní den zabývá.

„Není tě tam škoda?“ zeptal se Martin, když seděli u šálku kávy v jedné uniformní kavárně obchodního centra.

„Myslím, že ne, Cézare,“ oslovil ho Honza starou přezdívkou ze studií, „já tohle umím dobře a baví mě to. Zkoušel jsem podnikat jako ty, ale bylo to o ničem. Nemám na to buňky.“

„Tebe baví dělat programy na přesměrování telefonních hovorů, nebo cos to říkal?“

„To je snad jedno, jaké jsou to programy, ne?“

„Sorry, kámo, ale já si pamatuju, žes chtěl dělat něco velkého.“

„Co ti mám na to říct?“ pokrčil Honza rameny.

„Třeba že pořád chceš,“ Martin ho přátelsky bouchl pěstí do ramene, až to zabolelo.
„To víš, že pořád chci,“ řekl Honza bez většího nadšení a mnul si rameno.
„Tak přijď zejtra v jednu na tuhle adresu,“ podal mu Martin vizitku.
„Myslím, že přesně zapadáš do jednoho mého projektu. A dej výpověď! Něco s tím tvým životem uděláme.“

Honza výpověď v práci nepodal. Taková zbrklá rozhodnutí nedělal. Nicméně druhý den skončil výjimečně hned po obědě a rozjel se na adresu z vizitky. Byl to nový komplex kancelářských domů nedaleko městského centra. Martin tady měl sídlo své firmy, respektive několika firem, jak Honza zjistil později. V zasedací místnosti s Martinem sedělo u velkého skleněného stolu šest mladých mužů s otevřenými laptopy a podezřívavě si Honzu prohlíželi.

„To jsou moji císaři,“ rozhodil Martin rukama, když se postavil do čela stolu.

„A to je náš spasitel,“ ukázal se širokým úsměvem na Honzu.

„Posaď se spasiteli, musím tě seznámit s naším projektem.“

Honza si sedl na prázdné místo a mlčel. Vyčkával, co se z toho vyklube. Martin mu v té chvíli připadal jako Willy Wonka, majitel čokoládového impéria z pohádky o Karlíkovi a továrně na čokoládu. Stejně šíleně se usmíval a rozhazoval rukama. Každou chvíli se tu ještě museli objevit ti podivní trpaslíci Umpa-lumpové.

„Tohle je projekt, na kterém jsem projel už hezkejch pár korun. Tak čtyři pět mega,“ začal Martin s vyprávěním.

Honza byl docela zaskočen. Něco takového nečekal.

„Ty mě chceš přizvat do projektu, který prodělává?“ zeptal se a rozhlédl se po ostatních. Seděli buď se sklopenýma očima, jako by měli každou chvíli usnout, nebo upřeně zírali na monitory svých laptopů.

Martin pokračoval: „Já jsem ještě na žádném svém projektu neprodělal. Jó, vyskytnou se tu a tam nějaký problémy, ale vždycky jsem našel nějaký řešení. A našel jsem ho i teď... Tebe.“

„No, to nevím...“

„Tohle vlastně nebyl můj typickej podnikatelskej záměr. Tohle spíš bylo takový nadšení. Taková hračka. Chtěli jsme vytvořit něco skvělého, co budou všichni obdivovat... A co se dá dneska vytvořit skvělého? Nějaký umění? Já nejsem umělec, Honzíku.“

„Pak s tím ale přišel tady Augustus,“ ukázal Martin na jednoho muže, který směrem k Honzovi pokýval na znamení, že se mu představuje.

„Pracuje pro mě už čtyři roky jako programátor. Dával jsem mu vždycky dělat nějaký databáze, webovky a podobný kraviny. Však to znáš, sám si toho nadělal mraky. Augustus chtěl ale vždycky dělat počítačový hry. Často jsme o tom mluvili a mě to fascinovalo. Vyprávěl mi o svém bráchovi, kterej vymyslel příběh tý hry. Byl to Septimius Severus,“ ukázal na dalšího muže, který ale zůstal nehybně sedět a stále hleděl do displeje svého laptopu.

„Víš,“ pokračoval Martin, „když jsem vydělal první velký peníze, obraceli se na mě známí s různěma nápadama a chtěli, abych je financoval. Každý chtěl z těch mých peněz kousek.

Člověk se musí proti tomu obrnit. Lidi to pak vnímaj, jako že jsi nafoukanej a arogantní a pak se s tebou přestanou bavit.“

Cézar vstal ze židle a přesunul se za záda Augusta, kterého uchopil za ramena.

„Augustus po mně nikdy nic nechtěl. Tady si oddělal ty svoje databáze a pak běžel domů, kde se po večerech pytlíkoval s tou svojí hrou. A já mu to, Honzo, záviděl. To se klidně přiznám. Já mu záviděl, že dělá něco krásnýho, i když musel vědět, že to sám nikdy nedodělá. Že aby ta hra k něčemu vypadala a byla konkurenceschopná, musel by zaplatit tým grafiků a programátorů. Tak jsem to udělal za něj. Požádal jsem ho, aby mě do toho svého projektu vzal. A on to udělal. Přizvali jsme Claudia a Hadriana, nejlepší grafiky, který jsem kdy poznal. A Tiberia a Tita, skvělý programátory. Už třináct měsíců jsou u mě zaměstnaní na plnej úvazek.“

„To je hra z antického Říma?“ zeptal se Honza.

„Ne, je to sci-fi,“ odpověděl rychle Septimius Severus.

„Sci-fi? Proč tedy ta římská jména?“

„Jsou to naše nicknejmy ve hře, když ji testujeme,“ vysvětlil Martin a vrátil se do svého křesla v čele stolu.

„Taky hraješ hry, ne? A taky máš herní přezdívku. Nebo snad ne? Mně říkali už odmalička Cézar, kvůli mému příjmení. Kluci si proto vymysleli taky římský nicknejmy. Je to docela dobrý, jsme zkrátka císaři.“

„Jakou roli bych v tom měl hrát já?“ přerušil ho Honza.

„Hra ještě zdaleka není hotová. Vydání plánujeme tak za dva roky, když všechno půjde dobře. Problém je ale v tom, že přes veškerou naši snahu to zatím vypadá, že vydáme docela obyčejnou průměrnou hru.“

„Průměrnou hru?“ zareagoval Titus vztekle.

„Takhle to vůbec není,“ obrátil se na Honzu. „Neděláme průměrnou hru, děláme špičkovou hru! Jenom Cézar s ní najednou není spokojenej.“

„Jo,“ pokračoval Martin s klidným hlasem. „možná děláme špičkovou hru. Ale já do toho tenkrát šel s tím, že uděláme něco výjimečného. Nemám pravdu, Auguste?“

„Myslím, že už ani nevíš, co chceš, Cézare,“ odpověděl Augustus.

„Co myslíš, že tady tvůj kamarád z toho udělá? Máme originální engine, grafiku i příběh... Co ještě chceš?“

„Nevím to konkrétně. Už jsem ti to říkal,“ reagoval Cézar.

„Ale on na to přijde,“ ukázal prstem na Honzu.

„Uvidíte. Nero z toho udělá revoluci v herním průmyslu!“

Honza odcházel ze schůzky přesvědčen o tom, že do takového projektu se v žádném případě nezapojí. Bylo zjevné, že žádný z císařů kromě samotného Cézara o jeho účast v týmu nestojí. A Cézar sám vypadal, že se pomátl na rozum. Choval se jako skutečný despotický vládce starověkého Říma. Projekt, do něhož se zapojil nejenom jako investor, ale v němž řadu prvků i sám programoval, si přivlastnil natolik, že přes nevoli svých kolegů v týmu se snažil dosáhnout jiného výsledku než všichni ostatní. Obyčejná počítačová hra mu byla málo, a když s tímto názorem u kolegů neuspěl, rozhodl se bez nich, že do projektu přizve někoho dalšího, kdo bude stát na jeho straně.

Honza si byl téměř jist, že jeho setkání s Cézarem nebylo náhodné, jak se zpočátku jevilo. Cézár ho určitě zinscenoval. To mu šlo dokonale už během studií. A Honza mu na to opět naletěl.

Nero! Už mu dal i přezdívkou! Slavnou a bojovnou. Určitě mu ji vymyslel a blokoval už dlouho dopředu.

Honza se cítil být podveden. Ne, na tuhle Cézarovu hru nepřistoupí!

Flešku s poslední vývojovou fází hry a se zdrojovým kódem, kterou mu Cézár vnutil před odchodem, zapomněl Honza v batohu. Přišel na ni náhodou až po několika dnech. Chvilí váhal, zda ji nemá rovnou vyhodit do odpadkového koše, ale pak si řekl, že alespoň vyzkouší, jak hra tak malého týmu vedeného šilencem vypadá.

Vypadala skvěle! Úžasné! Některým postavám a předmětům stále chyběly textury, ovládání bylo zjevně provizorní a skoro půlku obrazovky zabírala konzole se zdrojovým kódem. Ale i tak už teď bylo jasné, že hra bude bez nejmenší pochyby perfektní.

Honza řídil pomocí několika kláves jakousi malou pohyblivou stíhačku. Vžil se do hry natolik, že přestal vnímat čas. Když ho konečně jakýsi mimozemšťan ve větší stíhačce sestřelil, zjistil, že byl do hry ponořen téměř čtyři hodiny.

Největší devizou hry byla úžasná grafika. Téměř se blížila realitě. Ovšem ani práce na programové stránce hry nebyla špatná. Ovládání stroje pomocí klávesnice bylo brilantní. Honza se do hry přímo zamiloval.

„K čemu by mě ale mohli potřebovat?“ přemýšlel. Titus měl pravdu. Byla to špičková hra, a pokud se na trh dostane za dva roky, bude z ní prodejní hit.

Honzovi trvalo dalších pět týdnů, než přišel na to, v čem by mohl být týmu užitečný. Hru si důkladně prošel, prozkoumal zdrojový kód programu a odhalil několik slabin, na něž se posléze zaměřil. Zjistil, že virtuální postavy mimozemšťanů jsou vybaveny novým typem umělé inteligence. Bylo to skvělé a novátorské, přesto tyto postavy vykazovaly určité chyby v chování. Tohle bude jeho první velký úkol.

„Máš svého Nera, Cézare,“ oznámil Honza Martinovi, když po dvou měsících opět stál v zasedací místnosti jeho firmy ve společnosti ostatních císařů.

„Věděl jsem, že něco vymyslíš,“ řekl Cézár se širokým úsměvem na rtech.

„Pokud mě tým přijme,“ odpověděl Nero.

„To přijde na to, s čím přicházíš,“ poznamenal nevrle Titus.

„Věř tomu, že to bude něco super,“ nešetřil nadšením Cézár.

„Kdybych si to nemyslel, ani bych se nenamáhal svolávat tuhle poradu.“

„Je to virtuální robot,“ řekl bez obalu Honza.

„Robot, který bude bez našeho zásahu vylepšovat umělou inteligenci postav.“

„No, to je teda zázrak!“ nadnesl sarkasticky Titus.

„Program, kterej zajišťuje učení virtuálních postav, je docela běžná záležitost, kamaráde. Já jeden právě do toho našeho projektu programuju.“

Honza se nenechal vyvést z konceptu.

„Tenhle můj program vypustíme do hry a on tam sám bude vyhledávat a vylepšovat chyby a nedostatky bez našeho zásahu. Bude učit virtuální postavy, bude likvidovat bugy,

ale hlavně, Tite, kamaráde, bude sám rozšiřovat a spravovat virtuální svět, který jste stvořili. Odvede práci za desítky programátorů. Stačí ho jen navést, co má dělat.“

Honza mluvil nevzrušeně, pomalu si z batohu vytáhl svůj laptop a stejně pomalu ho zapnul.

„Odvedli jste skvělou práci, pánové. Můj program ji ale udělá dokonalou. Nechci si přivlastnit vaše zásluhy, pořád to bude váš program. Navařili jste skvělou polévku, nádhernou na pohled. Já jsem jenom přišel se špetkou koření, abych vám tu polévku jemně dochutil.“

„Dochutil...“ řekl zamyšleně Septimius Severus. Vytřukal do slovníku esperanta v počítači slovo a přečetl nahlas: „Gustigi. Hmm, to bude jméno toho tvýho programu, Nero.“

KAPITOLA 21

„Kde je Kája?!“

Babička stála v předsíni s rukama založenýma v bok a přísně se mračila. Veronika ze sebe v tu chvíli nemohla vypravit jediné slovíčko. Když otevřela dveře bytu a spatřila našťvanou babičku, leknutím celá ztuhla.

„Verunko, já myslela, že ho pohlídáš, kočička,“ pokračovala babička.

„Vím, že na Kāju se v tomhle spolehnout nemůžu, tak spoléhám na tebe.“

„Bude u Marka, já mu zavolám,“ vypravila ze sebe konečně Veronika.

„To jsem zvědavá, jak mu zavoláš, když má sluchátko ve svém pokoji.“

Sluchátko babička říkala mobilnímu telefonu a Veronika, její bratr i rodiče z takového názvu vyšílovali.

„Mobil, babi,“ opravila ji.

„Vím, že brácha potřeboval nějaký úkol do školy, tak si pro něj skočil k Rampouchovi.“

„To je pěkný kamarád, ten Rampouch! Místo, aby za Kájou došel, tahá ho chudáka s horečkou do takového počasí!“

Veronika se pokoušela Marka hájit, ale zdálo se, že u babičky to má už navždy polepené. Aby babičku trochu uklidnila, vytáhla z batohu mobil a vytočila Markovo číslo.

„Ahoj Marku, babička se shání po Kájovi. Můžeš mu, prosím tě, říct, ať jde okamžitě domů? ... Jo, dobrá. Tak až si to opíše, ať hned jde, jinak bude mít průšvih.“

Veronika ukončila hovor a s omluvným úsměvem řekla babičce: „Musí si opsat věci ze sešitu.“

Babička jenom zakroutila hlavou.

„Že by najednou byl tak svědomitý? To se mi moc nezdá! Hned, ať mi zavolá, až přijde domů.“

Veronice potom babička ještě připomněla, že jim přinesla polévku, kterou nechala v kuchyni, nakonec jí dala pusu na čelo a odešla. Veronika se zprudka posadila na kuchyňskou židli.

„To ještě bude průšvih,“ řekla do ticha prázdného bytu.

Rampouch byl právě zpátky u Hedviky, když mu Veronika volala kvůli Karlosovi. Ted', stejně jako ona, přemýšlel o tom, v jakém maléru se všichni ocitli. Přitom problém s našťvanou babičkou byl ze všech ten nejmenší.

„Chci, abys to udělal ted' a tady,“ vyrušil ho z přemýšlení Hedvičin rozhodný hlas.

„Chtěl jsem, aby u toho byla Veronika,“ odpověděl stále zabrán v myšlenkách.

„Když budeme čekat do zítřka, možná už bude pozdě. Musíme to udělat ještě dneska večer!“

Rampouch přemýšlel. Hedvika má asi pravdu, že čím dřív se s žabáckým generálem spojí, tím spíš mají šanci na záchranu císařů i samotného Karlose a ostatních hráčů, kteří se nechali Hirudy polapit. Veronika si beztak nebyla jistá, komu důvěřovat víc, zda Širmovi či Tajoně. Možná by se to její přítomností ještě zkomplikovalo.

Na druhou stranu Rampouch cítil, že Veronika má právo u toho být. Šlo přece o jejího bratra. Pro jeho záchranu už udělala tolik.

„Nesmíme váhat, Marku!“ ozvala se Hedvika

„Jestli máš ten klíč, tak sem s ním. Řekneme Širmovi, že pokud chce klíč k Bráně, musí nám umožnit jednat o samotě se samotným Cézarem, jinak nic nedostane. Cézar už nám řekne, co máme dělat. Jestli máme použít Kuracado, nebo máme naopak žabákům klíč dát. Udělejme to! Hned!“

„Dobrá,“ odpověděl Rampouch rezignovaně. Sáhl po bundě, kterou měl přehozenou přes opěradlo křesla, a jeho ruka vklouzla do kapsy. Pak do druhé. A znovu do první.

„Nemám to!“ vykřikl. „Měl jsem ten papír v kapse. Asi jsem ho ztratil!“

Začal prohledávat všechny kapsy včetně kalhot a podíval se také do batohu.

Nic.

Tajona sledovala Veroniku na velkoplošném displeji a se strnule klidným výrazem tváře nedávala znát sebemenší emoce.

„Kolik uběhlo hodin od chvíle, kdy jsi tvrdila, že nejsi Dívka s červenými vlasy?“ zeptala se.

„Lhala jsem,“ řekla Veronika.

„Nebo lžeš ted',“ kontrovala Tajona.

„Proč bych ti měla věřit? Jsi malá prolhaná holka.“

„Už nelžu. Chci svého bráchu. Tady mám to heslo, co potřebuješ.“

Ukázala na webovou kameru Kájova počítače zmuchlaný papír.“

„Nevěřím ti.“

Veronika mlčela. Bylo jí jasné, že to nezní moc přesvědčivě. Na papíře mohlo být cokoliv. Pak ji ale něco napadlo.

„To heslo jsem dostala přímo od Nera,“ vyhrkla.

„Kdy?“

„Než odjel tam k vám. Zahesloval Bránu a já jsem jediná, kdo k ní má klíč.“

Ted' zůstala mlčet Tajona.

Po chvilce Veronika pokračovala.

„Slíbila jsem Nerovi, že nikomu heslo neprozradím, proto jsem ti ho nechtěla dát.“

„Proč mi ho chceš dát ted'?“ zeptala se pohrdlivě Tajona.

„Nero je mrtvý,“ odpověděla Veronika. „Chci zachránit aspoň svého bráchu.“

Tajona mlčky přemýšlela.

„Dobrá. Co navrhuješ?“ kývla nakonec.

„Klíč ti nedám,“ řekla Veronika odhodlaně.

„Naučila jsem se ho zpaměti. Projdu k vám a ty mě zavedeš za Kájou. Pak nás oba vezmeš k Bráně a já vám ji otevřu. První do ní ale vejdu já s bráchou.“

„Ty jsi ale pěkně rafinovaná holka,“ zalichotila jí Tajona podlézavě.

V duchu se ale naivitě děvčete smála.

„Platí! Ted' budeš postupovat přesně podle toho, co ti povím. Musíš se velmi soustředit a toužit po tom, dostat se k nám. Já tě budu svými myšlenkami podporovat, a až ti řeknu, napíšeš na klávesnici tohle heslo: G6L26Z6RK... Rozuměla jsi? Tak jdeme na to!“

„Veronika! Ukradla mi ho! Vona mi ho normálně čmajzla! Chápete to?“ rozčiloval se Rampouch.

„A nemohl jsi ho ztratit?“ zeptala se Hedvika.

„Mohl, samozřejmě, že jo. Ale spíš ho čmajzla. Nedokázali jsme se shodnout na tom, tomu ten klíč dáme. Já jsem ho chtěl dát Širmovi, Veronika tý odporný Tajoně.“

„Co ted' dáme Širmovi? S prázdnýma rukama se dost blbě vyjednává!“

„Budeme dělat, že klíč máme.“

„To nám dlouho nevydrží. Širmo nevypadá zrovna jako hlupák. Za chvíli nás prokoukne.“

„Takže jestli už Verča Tajoně ten klíč dala, tak...“

„... tak to je pěkně v pytli,“ odtušila Hedvika.

„Zavolej jí, než udělá nějakou kravinu.“

Veronika ale telefon nezvedala. Rampouch její číslo marně vytáčet několikrát dokola.

„Jedeme k ní,“ rozhodla Hedvika.

Veronika stála v malém sále vesmírné lodi Lumtur o23i14 a hleděla prosklenou stěnou na kouzelně modrou planetu. Byl to uchvacující pohled a dívka se jej nemohla nabažit. Jako omámená popošla co nejbližší k oknu, až se dotkla nosem skla.

„Teralago,“ řekla na vysvětlenou Tajona stojící nehybně za Veronikou.

„Tam je nyní tvůj bratr. A tam je také Brána světů.“

„Tak mě tam vezměte,“ otočila se na ni dívka.

Tajona byla mnohem vyšší, než se zdála na monitoru počítače. Působila děsivě a Veroniku její zjev na okamžik zcela vyvedl z konceptu. Pocítila strach, přímo panickou hrůzu a chvíli myslela, že ze sebe nevypraví už ani hlásku. Pak si ale dodala odvahy.

„Hned! Jinak ten klíč nedostanete!“ pronesla odhodlaným hlasem, v němž ale stále byly znát známky strachu.

Do sálu vstoupil další Hirudo.

„Nebudeme čekat, až se vrátí Dorn,“ řekla Tajona klidně.

„Vem si ji do parády ty, Trompe.“

Tromp beze slova přistoupil k vyděšené dívce, bolestivě ji chytil dlouhými a kostnatými prsty zezadu za krk a jako bezmocnou loutku ji odváděl z místnosti.

„A nezabij ji!“ rozkázala ještě Tajona odcházejícímu sluhovi.

„Potřebujeme z ní dostat klíč k Bráně světů.“

Tromp vedl Veroniku modře nasvícenou chodbou. Prsty sluhy pohodlně odejmuly celý obvod dívčina krku a co chvíli pevněji sevřely a zase povolily stisk, takže dívka neustále lapala po dechu. Zdálo se jí, že je to zvrácená kratochvíle, která sluhu náramně baví, jako když kluci před školou zašlapují mravence nebo hnědé masité slimáky po dešti.

Prošli několika spojovacími přetlakovými dveřmi a pak Tromp zprudka zahrnul do jedné z místností. Mrštil Veronikou do kouta, až se bolestivě uhodila o stěnu.

„Zpřerážím ti hnáty,“ oznámil jí bez jakéhokoliv zabarvení v hlase.

Tajona Veronice příliš nevěřila. Rozhodně zatím nehodlala informovat Dorna, že Dívku s červenými vlasy tentokrát určitě získala. Nechtěla se znovu unáhlit a shodit se před vojenským velitelem. Vlastně jí velmi vyhovovalo, že Dorn se na poslední chvíli rozhodl osobně se invaze zúčastnit. V následujících hodinách bude mít své práce nad hlavu a není třeba u něj vzbuzovat novou, možná planou naději, že klíč k Bráně světů mají Hirudové už na dosah ruky. Další neúspěch by Tajoně určitě zlomil vaz.

Tajona ani zdaleka nebyla tolik nepostradatelná jako Dorn. V celé flotile z jejího exempláře existovalo dvaapadesát kopií, na každé lodi po čtyřech kusech. Pouze jedna kopie na každé lodi se věnovala náboru rekrutů, ostatní plnily jiné úkoly. Stejně jako Dorn na admirálské lodi pod vedením Ferroca si připadal nejdůležitější ze všech Dornů, tak i Tajona z této lodi a v této funkci se cítila být tou pravou a jedinou. Ostatní Tajony nesnášela a pohrdala jimi.

Podobně se cítily i zbývající tři Tajony na admirálské lodi. To ony podle jejich vlastního mínění byly na rozdíl od ostatních kopií těmi nefalšovanými. Tajony na zbývajících lodích flotily se naopak oprávněně cítily být podceňovány a už od svého zrození podvedeny.

Dorn mohl Tajonu za další přestupek kdykoliv nechat odstranit a nahradit jiným jejím klonem, a to nejlépe z podřadnější lodě flotily. Získal by tak ještě oddanější poddanou. Tajona proto neměla sebemenší důvod si myslit, že by ji Dorn ušetřil. Bylo tedy nanejvýš rozumné Dívku s červenými vlasy nejprve pořádně prověřit.

Ted' se musela nahlas zasmát, když si vzpomněla, jak naivně si ta červenovlasá dívka myslela, že může s Hirudy vyjednávat a klást jim tak nehorázně drzá ultimáta. Régové. Pche. Pyšná civilizace, přitom tak jednoduchá a předvídatelná. Opovržením hodná!

Tajona už se viděla při triumfu na velitelském můstku, jak hirudská flotila vplouvá do régského světa. Viděla, jak drtí régskou obranu a plní jejich planetu. Viděla, jak Hirudové kolonizují pozemské pouště a jak přetvářejí v poušť i zbývající území. Viděla, jak poprvé ve své historii získávají Hirudové svou vlastní planetu. Toho okamžiku se musí dožít! Nesmí se proto unáhlit!

Tromp jistě nebude mít s tou vyplašenou holkou příliš práce. Sluha je ale bohužel primitiv a může holku zabít dřív, než od ní získá informace. Možná to nebyl nejlepší nápad, nechávat ho úplně bez kontroly. Musí existovat lepší cesta! Výsledek musí být stoprocentní.

Rampouch držel prst na tlačítku zvonku bytu Vránových, dokud se dveře neotevřely. Když se tak z ničeho nic stalo, cítil se trapně. Stál společně s Hedvikou na panelákovém schodišti a překvapeně hleděl do tváře starší ženy.

„Do-dobrý den,“ vypravil ze sebe a cítil, jak celý zrudl v obličeji a na čele mu vystoupily kapičky potu.

„Večer,“ opravila ho žena a hned udeřila.

„Kde je Kája a Veronika? Jsem jejich babička.“

„Já... já myslel, že jsou doma,“ vymyslel si narychlo Rampouch.

„Jó?“ zeptala se žena.

„A že mi Veronika říkala, že Kája je u tebe. Říkají ti Rampouch, ne?“

Marek stál jako zařezaný. Musela zasáhnout Hedvika.

„Víte, děti hrají takovou hru...“

Rampouch na Hedviku vytřeštil oči.

„Myslíte, že tohle pochopí?!“ vyhrkl.

„Je to taková detektivní bojovka,“ pokračovala Hedvika, aniž by Rampouchovi věnovala pozornost.

„Nechtěli jsme o to Káju připravit a Verča se zapojila dneska také. Je to velmi poučné.“

„A vy jste kdo?“ zeptala se vztekle stará paní.

„Kájova učitelka,“ odpověděla Hedvika.

„Můžeme na chvíli dál? Všechno vám vysvětlím.“

KAPITOLA 22

Události posledních okamžiků vlády Régů na planetě Teralago byly nesmírně dramatické. Osm z třinácti císařů se už po několik porů nacházelo v zajetí Anurů, kteří si kladli stále náročnější ultimáta. Zbývajících pět císařů se zabarikádovalo ve své vlastní pevnosti a definitivně ztratilo přístup k mateřské lodi Patrino.

Většinu jednání s Anury vedl sám Cézár. Vyjednával v otevřeném prostoru zahrady pevnosti s generálem Širmem a jeho pobočníky. Hned první jednání skončilo fiaskem. Cézár v té době totiž stále nebral Anury příliš vážně. Panovačně, jak byl zvyklý, rozkázal Širmovi, aby se okamžitě vzdal a postoupil veškerou moc na planetě zpátky do rukou Régů.

„Stále máme neomezenou moc sršet oheň a zabíjet pouhým ukázáním hole. Nebud' hlupák, Širmo! Chceš-li sobě a Čiopovi udržet alespoň formální moc nad svým lidem, musíš se podřídit mým požadavkům!“

„Neuvědomuješ si, Régo,“ odpověděl Širmo, „v jaké se nacházíte situaci? Mám většinu tvých mužů, mám vaši loď i Bránu světů. Už nevládneš na naší planetě, Régo. Moc mám nyní v rukou já. Raději se vzdejte!“

„Ukážu ti tvoji moc, generále,“ řekl pohrdlivě Cézár a mávl rukou.

Ze dvou oken pevnosti vyletěla série modrých záblesků a celá suita jedenácti Širmových pobočníků, které vzal s sebou na jednání, padla mrtva k zemi. Širmo zůstal stát zpřímá, ale bylo na něm znát, že jím útok velmi otřásl.

„Toto není cesta k dohodě, Régo,“ řekl studeně.

Otočil se, překročil mrtvého pobočníka a odešel ze zahrady.

„To opravdu není cesta k dohodě,“ zopakoval Širmova slova Nero, když se o pár minut později s Cézařem v pevnosti radil o dalším postupu.

„Demonstrace síly znamená autoritu,“ nedal se Cézar.

„Vraždami si autoritu neudržíš!“ rozčílil se Nero.

„Vždyť vidíš, k čemu to zatím vedlo. Od té doby, co jsi nastolil tenhle teror, už jsme přišli o většinu lidí. Nemáme přístup k Patrinu. Jsme v pasti, Cézare!“

„Takže podle tebe se máme vzdát? To chceš?“ křičel Cézar.

„Myslíš, že to nám jednání s Anury usnadní? Prober se, Nero! S tvým přístupem by nám ti žabáci už dávno lezli po hlavách. Je to primitivní národ a jako s takovým se s ním musí zacházet.“

„Aha, bílý muž promluvil. Tohle tady bylo v historii snad milionkrát. Nadřazená rasa. To jsem si fakt nemyslel, že se propadneme až takhle nízko. To bych to už dávno ukončil, pane diktátore.“

Oba Régové proti sobě stáli se zaťatými pěstmi, vzteky rudé obličejů pár centimetrů od sebe a poslední věty už zuřivě vykřikovali. V místnosti s nimi stál už jenom Marcus Aurelius, který se názorově přikláněl ke svému příteli Nerovi, ale do hovoru nevstupoval. Měl před oběma muži respekt.

„Kde bereš právo se mnou takhle mluvit,“ zasyčel Cézar už tišeji. „Všichni císaři se určitě shodnou na tom, že tuhle podělanou situaci máš na svědomí ty. Ty, s tou tvou liberálností. Vymejšlíš práva pro bytosti, které žádná práva mít nemají. Jsou míň než hmyz!“

„Jasně! A my jsme bohové... Ale napadlo tě někdy, že Anurové mají svůj vlastní rozum, svoje city? A jejich požadavky jsou z jejich pohledu logický a oprávněný? Jak by se ti líbilo, kdyby tebe někdo pasoval do role tupého zvířete bez práva o čemkoliv rozhodovat?“

„Tohle neokecáš, Nero. Popustil jsi jim až příliš uzdu, kamaráde, a pro nás jsi to pěkně pohnojil.“

„Tohle obviňování k ničemu nepovede,“ řekl už klidným hlasem Nero.

„Musíme zapřemýšlet, jak se dostaneme k Patrinu. A k tomu budeme potřebovat dohodu s Anury.“

„Promiň, Nero. Asi máš pravdu. Když se rozhádáme ještě mezi sebou, budeme za pár dnů uvězněni stejně jako ostatní.“

„Musíme vyvolat další jednání. A tentokrát už opravdu na diplomatický úrovni,“ uzavřel rozhovor Nero.

Oba muži se rozešli za svou prací a v místnosti zůstal pouze Marcus Aurelius. V jeho hlavě se začal rodit plán.

Feroco s Dornem stáli na velitelském můstku admirálské lodě a hleděli na projekční stěnu s obrazem Cézara a Nera, kteří se přihlásili s návrhem na vyjednávání. Régové vypadali unaveně a pod psychickým tlakem, což Dornovi dodalo ještě více jistoty.

„Na plány vám kašlu,“ řekl drsným hrdelním hlasem. „Chceme Bránu světů a klíč!“

„Klíč?“ zeptali se oba Régové současně.

Dorn se upřímně zasmál a poněkud decentněji se se svým smíchem přidal i Feroco. Admirál také vzápětí promluvil.

„Už nejste nejmocnějšími vládci v tomto světě, Régové. Velký spojenec nám vytvořil okno do vaší dimenze a my se už brzy obejdeme zcela bez vás.“

„Náš pán nám také prozradil, že Brána je zajištěna číselným kódem, kterému říkáte klíč,“ dodal s úsměvem Dorn.

„Dejte nám klíč. Pak se můžete stát našimi spojenci. Ani jednomu z vás třinácti Régů se nic nestane.“

Régové zaraženě stáli. Chvíli si něco šeptali a pak promluvil Cézar.

„Vezmeme vás k Bráně světů, otevřeme ji a necháme vás projít do naší dimenze. Klíč vám ale nedáme, protože nevěříme tomu, že byste nás pak vzali s sebou.“

Dorn se zase rozesmál hrozivým smíchem.

„Ubozí Régové... Spojili jsme se s Anury a dobře víme, že vás drží v obklíčení. Nemáte loď ani Bránu světů. Jediné, co máte, je klíč. A ten nám dáte. Jedině tak vás dostaneme ze zajetí Anurů a vezmeme s sebou do vaší dimenze.“

Dýka ležela na masivním kulatém stole, který vypadal jako vystřižený z legendy o Artušovi. Kolem stolu bylo třináct bytelných židlí. Na pěti z nich seděli Cézar, Nero, Titus, Hadrianus a Marcus Aurelius.

„Vlastně je to šance, na kterou jsme celou tu dobu čekali,“ pronesl Nero.

„Co pak bude s nima?“ zeptal se Hadrianus a ukázal prstem ke stropu.

„Rychle je dostaneme pod kontrolu,“ řekl Cézar. „Je to otázka pár desítek minut.“

„Má to několik fází,“ začal vysvětlovat Nero.

„V první fázi to vyhledá Gustigi, izoluje ho od všech vnějších portálů, prostě mu to zatarasí všechny únikové východy. V druhé fázi ho to zabije. Ve třetí fázi vypustí novou verzi Gustigi a otevře vnější portály. Pak už to bude na novém Gustigi. Některé opravy budou opravdu bleskové. Znehybníme tím prakticky celou hirudskou flotilu. Potom je můžeme začít odmazávat nebo je použijeme pro invazi na Teralago. Hirudové budou bezmocní jako marionety na šňůrkách.“

„Tohohle se máš držet, Nero, v tom jsi jednička,“ řekl napůl uznale, napůl vyčítavě Cézar. „Diplomacii nech na jiných.“

„Ale dýku tam odvezu sám,“ přihlásil se nekompromisně Nero.

Marcus Aurelius vystoupil na střechu pevnosti. Vlhkost vzduchu byla venku tak vysoká, že císaři raději chodili svlečení do půl těla, jelikož každé tričko měli promočené během pár minut.

„Voda se nám taky vymkla z rukou,“ komentoval počasí.

„Jo,“ zareagoval Nero a dál se věnoval úpravě lehátka v jediném šípku, který jim v pevnosti zbyl.

„Takže letíš?“ zeptal se Marcus Aurelius opatrně.

„Jo,“ řekl zase Nero, aniž by se otočil.

„Takže letíš,“ vydechl Marcus Aurelius. „Tak šťastnou cestu a ať ti to dobře dopadne.“

„Dík.“

Oba muži mlčeli. Nero se věnoval přípravě šípu na cestu, Marcus Aurelius postával vedle stroje a sledoval Nerovy ruce. Po chvíli si dodal odvahy a znovu promluvil.

„Komu předáš klíč?“

„Cézarovi,“ odpověděl Nero a teprve teď se na Marca Aurelia podíval.

„Proč? Máš s tím problém?“

„Vlastně jo,“ řekl Marcus Aurelius po chvíli přemýšlení.

„Mám s tím problém, protože podle dosavadního Cézarova chování to vypadá, že dlouho na živu nebude. Anurové pevnost dřív nebo později dobudou. A docela bych se vsadil, že Cézara zabijou.“

„To nemají v povaze,“ namítl Nero.

„Zajímání Régů taky neměli v povaze...“

„Co bys tedy navrhoval?“

„Dej klíč mně!“

„To je nebezpečný.“

„Nebezpečný? A u Cézara to není nebezpečný?“

Nerovi bylo nepříjemné vyzrazovat plán, který vymysleli s Cézarem, ještě někomu dalšímu. Přemýšlel, zda to má udělat v případě Marca Aurelia. Do projektu ho přivedl on sám jako testera vyrobených programů. S Bránou ho ale učit manipulovat nechtěl. Svým způsobem měl ale Marcus Aurelius pravdu. Co když Anurové skutečně Cézara zabijí? Co když jeho samotného zabijí Hirudové? Pak by žádný ze zbývajících císařů neměl klíč k Bráně a ztratil by možnost vrátit se domů. Marcus Aurelius byl upovídaný člověk, který se snadno dostával z vypjatých situací, což se osvědčilo v minulých dnech, kdy Anurové proti svým vládcům podnikli útok. Marcus Aurelius využil svých známostí v řadách anurských důstojníků a pomocí úskoku založeného na jejich důvěře, se mu podařilo, že pět císařů vyvázlo z téměř jistého zajetí. Čím méně Régů zná heslo k Bráně, tím menší šance je, že mučením heslo získají Hirudové či Anurové. Marcus Aurelius by mohl být vhodným nositelem klíče, protože u něj ho Anurové hledat nebudou.

„Dobrá,“ řekl Nero.

„Byli jsme s Cézarem domluveni, že až odletím, vzdáte se Širmovi. Cézar mu nabídne, že otevře Bránu světů a vpustí sem flotilu našich lodí, které se s Hirudy na orbitu Teralago vypořádají. Pak že pokojně odejdeme a Bránu přenecháme jim. Vtip je v tom, dostat se k Bráně světů a přenastavit heslo. Cézar by Bránu otevřel, prošel by jí třeba i se Širmem k nám, tam by nastavil nové heslo, pod záminkou, že posílá přístupový kód veliteli naší vesmírné flotily a vrátil by se zase zpátky.“

„Proč by se sem vracel zpátky, když by byl už jednou z tohoto pekla venku?“ zeptal se Marcus Aurelius.

„Nové heslo se musí potvrdit z téhle strany, jinak je nefunkční. Je to taková pojistka, kterou jsem do Brány naprogramoval,“ vysvětlil Nero.

„To heslo se musí změnit, protože to stávající ze mě možná Hirudové dostanou a pak by měli cestu do naší dimenze otevřenou.“

„Dej to heslo mně!“ vyhrkl Marcus Aurelius.

„Celej ten váš plán je na houby, když Cézara zabijou. A kdyby ho nezabili, nebudou mu věřit. Taky bych mu nevěřil po tom, co tady provedl.“

„Neumíš změnit heslo,“ argumentoval Nero.

„Nauč mě to! Mám daleko větší šanci se k Bráně dostat. Vzpomínáš na Kiera? To je ten kapitán, co nám dělal společnost na Patrinu v posledních dnech. Přes toho se tam dostanu. Stoprocentně!“

„Jak to můžeš vědět?“

„Důvěřuje mi. On nechce, aby se naše světy propojily. Mluvil jsem s ním o tom. Když mu řeknu, že Bránu zavřu navždycky, dovolí mi to. Rozuměli jsme si. Fakt! A nebudeme do toho zatahovat Širma, to by mohlo špatně dopadnout. Věř mi, Nero!“

„Dobrá,“ řekl Nero zamyšleně.

„Asi máš pravdu. Heslo ale nech pro jistotu i tam venku, kdyby se něco stalo se mnou i s tebou, aby tu pořád byla nějaká šance pro ostatní dostat se zpátky. Je to důležité, protože když někdo chce zvenčí nastavit nové heslo k Bráně, musí znát to staré. Zavolej ho třeba Hedvice a předej jí, prosím, vzkaz, který ti řeknu.“

„To nevím, jestli stihnu kontaktovat Hedviku. Když tak klíč nechám u své nové holky. U Lenky.“

„Jo téhle...?“ řekl Nero s úsměvem.

„Co tenkrát seděla u televize a nechtěl jsi nám ji představit. Tajemné Dívky s červenými vlasy...“

KAPITOLA 23

Karlos klopýtal přes propletené kořeny štála a čas od času dostal štulec do zad od jednoho z anurských mladíků.

„Mazej!“ zavelel mu Anuro přísně.

Mladíci se cítili důležití. Zajali nepřátelského pilota snad dřív než kdokoliv jiný na planetě. Takhle bude s nepřáteli lehká práce, mysleli si. A oni? Stanou se hrdiny, jež bude každý oslavovat, protože první zajatec padl do rukou právě jim. Nyní mířili k nejbližší vojenské posádce, která sídlila zhruba čtyři kilometry od jejich líhně. Mladíci nikdy tak daleko od tůně nebyli. Polohu pevnosti ale znali ze zeměpisných záznamů v knihovně.

Jejich pocity vítězství a bojového nadšení se mísily s obavami, zda dospělí správně pochopí jejich hrdinský čin. Mohlo se klidně stát, že je naopak potrestají, protože potěra má povinnost se držet buď přímo v tůni své líhně, či v bezprostřední blízkosti kolem ní. A pak tady byla ta zbraň. Znamenala vážný přestupek. Kopí potěru do ruky nepatří, to je výsadou dospělců. Nejenže mladíci nemají oprávnění s ním manipulovat, ale vlastně ho ukradli některému z důstojníků, který ho možná už teď hledá.

„Nechceš vzít teďka kopí na chvíli ty?“ zeptal se mladík, který zbraň nesl.

„Ani ne. Nesu pytel,“ vymlouval se druhý Anuro s odkazem na Karlosův padák, který zmuchlaný vláčel v náručí.

„Já pytel vezmu,“ navrhl první.

„To je dobrý, není tak těžkej. Tys našel kopí, tobě patří ta čest ho nést.“

Oba se odmlčeli a Karlos za sebou slyšel jenom čvachtání jejich tříprstých nohou v mělké vodě, která tady opět dosahovala asi deseti centimetrů.

Anurové vypadali zvláště, mluvili jako člověk s plným nosem rýmy a jejich velké černé oči působily cizím, ale nikoliv nepřátelským dojmem. Jejich vzhled Karlose nijak neděsil. Zatímco z Hirudů čísel hrůza, Anurové vypadali v podstatě přátelsky. Jejich houpavý krok a pomalé jakoby rozvážené pohyby by mu byly za jiných okolností k smíchu. Před útokem Karlose Hirudové opakovaně upozorňovali, že Anurové jsou krutí a neberou zajatce. Padneš jim do rukou a jsi mrtvý, vzpomněl si na poučku. To stále mohla být pravda, i když chlapec čekal, že jeho poslední hodinka začala už ve chvíli, kdy si k němu mladí anurští samci klestili cestu mezi stonky toho podivného bambusu. K jeho velkému překvapení ho na místě nezabili, ale začali se mezi sebou hádat, co se zajatcem udělají, kdo ponese zbraň a který z nich vezme pytel, na němž nepřítel přiletěl. Kupodivu oba chtěli nést padák a kopí si přehazovali, jako by to byla rozžhavená tyč.

Karlos se zastavil a s ním i oba Anurové. Chvíli mlčky stáli, mladík s kopím výhruzně namířil hrot na chlapcova záda, pak se jeden na druhého nechápavě podívali a pokrčili rameny.

„Mazej!“ rozkázal Anuro s padákem.

Karlos ale neudělal ani krok vpřed. Místo toho se na své věznitele otočil. Oba ustrašeně couvli dozadu. S černýma očima vypadali jako vyplašené srnky.

„Jak to, že vám rozumím?“ zeptal se chlapec.

„Jak to, že mluvíte česky?“

Opět se na sebe nechápavě podívali a jeden na druhého pokrčili rameny.

„Mazej!“ rozkázal nakonec mladík s kopím a výhruzně zašermoval hrotem zbraně Karlosovi před obličejem.

„Je to divný...“, řekl chlapec, otočil se a pokračoval v nepohodlné chůzi.

Malbono z Karlosovy letky byl nepříčetný vztek. Přistál u doutnajících trosek jedné z mála pevností, které byly vybaveny plazmovým dělem, jež bylo nyní zničeno, a pevnost dohořívala. Malbono se ujistil, že jeho skafandr dokonale těsní. Pak odhodlaně otevřel poklop svého bitevníku a seskočil na podmáčenou zem. Kolem vládl chaos, který pomalu usměrňovali jiní Malbonové. Lidští chlapci bez skafandru se řadili do malých bojových jednotek podle svých letek, kontrolovali si osobní plazmové zbraně a chystali se na další část útoku.

Nad hlavami se jim objevily první transportéry a jeden po chvíli manévrování přistál na jejich shromaždišti. Vnější dveře se otevřely a vypochovalo pět Trompů se skafandrech. Poté se dveře uzavřely, aby se za pár desítek vteřin opět otevřely a vypochovaly z nich další Trompové. Tak se scéna několikrát opakovala, až z transportéru vystoupila celá osádka Trompů. Dvojitě dveře s vysoušecí komorou chránily vnitřní prostor transportéru před vysokou vlhkostí atmosféry na planetě.

Malbono zahlédl v davu několik Mortigů. Ke každému z nich se vztekle přihnal, zprudka si ho otočil proti sobě a přes organické sklo přilby skafandru zkoumal jeho obličej. Byli jeden jako druhý. Přesto Malbono věděl, že svého Mortiga bezpečně pozná. Spolupracoval s ním už dlouhé týdny a kromě toho byl přesvědčen o tom, že zbabělce odhalí už samotný jeho strach. Zápach strachu, který je možno vnímat nejen chřípím, ale jako vysílání

rádiových vln se od zbabělce šíří všemi směry a na příjemce dopadá bezděky a jasně signalizuje něco zkaženého.

„Zbláznil ses, Malbono?“ vykřikl jeden z Mortigů, se kterým Malbono právě cloumal tak blízko před svým obličejem, až ochranná skla jejich přileb tūkala jedna o druhou a hrozila proražením.

„Cos to řekl, ty zbabělče?“ zeptal se výhružně Malbono.

„Zbabělče? Já že jsem zbabělec? Moje letka dobyla tuhle pevnost,“ křičel Mortig a rozhazoval rukama.

„Co se děje?“ připleťl se k hádce jiný Malbono. „Co se navážíš do mých vojáků?“ obořil se na kopii sama sebe.

„Ty se do toho neplet,“ odbyl ho Malbono z Karlosovy letky.

„Přeskočilo ti v hlavě?“ vložil se do děje z druhé strany další Malbono.

Malbono pochopil, že spojence proti zbabělci nenajde ani mezi svými klony.

„Všichni Mortigové jsou prašiví zrádci!“ procedil mezi zuby.

„A někteří Malbonové bohužel taky. Jděte mi z cesty!“

Pustil Mortiga a vztekle zamířil ke své jednotce chlapců.

„Jdeme!“ zavelel. „Najdeme si toho zbabělce sami.“

Krev Anurů byla téměř čirá s jemnou narůžovělou barvou. Nepůsobila skutečně. Vypadala spíš jako slabá malinová šťáva hodně rozředěná vodou. Stékala po stoncích štála svázaných do vysokých hradebních zdí pevnosti. Na ochozech, na nádvoří pevnosti i před ní leželi anurští vojáci. Jejich zranění po plazmových zbraních díky příliš světlé krvi nepůsobila na Karlose nijak děsivě. Smrt jako kdyby jen kvůli neskutečné barvě životadárné tekutiny ani nebyla smrtí. Karlos do této chvíle viděl na vlastní oči pouze mrtvého kosa a kočku, kterou nějaký neopatrný řidič srazil nedaleko školy. Přejetá kočka s hlavou od zčernalé krve zanechala na Karlosovi daleko otřesnější dojem než mrtví Anurové.

Zato anurští mladíci byli hrůzným obrazem zkázy pevnosti hluboce otřeseni. Beze slova stáli na ochozu a shlíželi na zničené nádvoří. I samotná pevnost nesla jasné známky po útoku. Na několika místech obranné zdi ze štála stále hořely, jinde v nich byly již vypálené díry po palubních zbraních nebo rozštípané ostré třísky z hradeb po výbuších naváděných střel z hirudských bitevníků.

„Vrátíme se do líhně,“ řekl jeden z mladíků.

„A co potom?“ zeptal se druhý.

„Jak to myslíš, co potom?“

„No jako, co myslíš, že s námi bude? Věříš, že se schováme u dna naší líhně spolu se samicemi a počkáme, až zase vetřelci opustí naši planetu a pak budeme vesele žít dál? To se nestane! Jsou tady pár hodin a podívej se, co udělali!“

„Chceš tedy s nimi bojovat? To chceš...? Dobrá! Vezmi si zbraň a jdeme na ně!“

Mladík rozzuřeně ukázal na kopí, které ještě svíral v ruce jeden z mrtvých anurských bojovníků.

„Co tedy chceš dělat?“

„Půjdeme do další pevnosti. Tam... k paláci.“

„Zabijou nás...“

Karlos mlčky sledoval jejich rozhovor. Už dříve mu došlo, že jeho věznitelé nejsou dospělí. Byli nerozhodní a chlapec si uvědomoval, že se ho bojí víc, než se on zpočátku bál jich. Nebyl si tím zcela jist, ale brzy začal věřit tomu, že od těchto dvou mladíků mu nebezpečí příliš nehrozí. Když pak dorazili do opuštěné pevnosti, kde nezůstal naživu jediný dospělý Anuro, strach se vytratil téměř nadobro. Mladíci působili bezradně, a přestože každý z nich v hádce prosazoval svůj návrh, bylo znát, že ani jednomu se nechce do jeho realizace.

Karlos se sehnul a zvedl jedno z pohozených kopí. Potěžkával ho v ruce a hodnotil jeho jednoduchý vzhled. Bylo lehké a zesílenou rukojeť mělo zdobenou jemnou řezbou. Jako od indiánů, pomyslel si. Škoda jen, že svou plazmovou pušku nechal v kokpitu padajícího letounu. Bude se muset smířit s tímto primitivním klackem.

„Půjdeme k tomu paláci,“ vložil se do rozhovoru.

Oba mladíci se na něj otočili a zůstali stát v němém úžasu. Ozbrojený Anuro po chvíli váhání namířil hrot kopí proti Karlosovi.

„Odhod' zbraň,“ řekl nejistě.

„Ne,“ odpověděl Karlos mnohem rozhodněji,

„Jdeme k paláci. Potřebuju se dostat k Bráně světů. Moje ségra je asi v nebezpečí a já se musím vrátit domů.“

Anurové nechápavě hleděli.

„Odhod' zbraň,“ zopakoval ozbrojený Anuro.

„Jdeme!“ zavelel Karlos, otočil se a začal scházet po schůdkách dolů z ochozu.

Cítil se silný a dospělý.

Mortigovi z Karlosovy letky se podařilo zamotat se do davu. Přemýšlel, jak se nejlépe udržet stranou, až dojde k pozemnímu útoku. Dostihla ho ale smůla. Jeden z Malbonů si jej všiml a přidal ho ke své jednotce tvořené z patnácti Trompů, jiného Mortiga a jedné čtyř dětských pilotů. Měli se přesunout na další shromaždiště o dva kilometry dál, kde měli před útokem posílit početně slabší jednotku.

Mortig chvíli šlapal s ostatními a cítil se, jako když jde na porážku, ale krátce před cílem využil okamžiku velitelské nepozornosti a ztratil se v bujném porostu štála. Měl v plánu přiblížit se ke shromaždišti z jiného směru, aby jej nikdo nepoznal, a dostat se do bezpečí velitelského stanoviště v útrobách transportéru. Vymyslel si naivní příběh o tom, že sem byl převelen samotným Dornem, a čím víc o této báchorce přemýšlel, tím víc jí věřil.

Už slyšel hluk a hlasy na novém shromaždišti, a v dálce mezi dlouhými stonky traviny dokonce zahlédl doutnající pevnost a před ní stojící transportér. Musí shromaždiště obejít! Zamířil tedy jiným směrem a šlapal další půlhodinu, než chůzi stočil zpátky k pevnosti. Tohle by mělo stačit.

V tomto místě pevná půda pod nohama ustupovala a kolem se objevovalo stále více plochy s mělkou vodou. Mortig stál na jakési malé mýtině. Štítivě našlapoval a hledal suchou cestičku, kterou by mohl projít směrem k pevnosti.

„Stůj, vetřelče!“ ozval se za ním dutý hlas.

Mortig se otočil. V porostu štála na okraji mýtiny stáli dva Anurové a výhružně na něj mířili kopími. K Hirudově údivu bylo s nimi i lidské dítě, které stejně jako oni drželo kopí v

bojovném postoji. Mortig zvažoval, zda bude schopen tasit plazmovou pistoli a postřílet je dřív, než se jim podaří protrhnout mu hrotem kopí skafandr.

Anurové vypadali ještě podivněji, než jak je znal z instruktážních videí na mateřské lodi. Byli nižší než on sám, ale výrazně vyšší než lidský chlapec. Obličej se silnými rty a velkýma černýma očima rámovaly blanité uši, které se na kostní konstrukci rozbalovaly a zase skládaly. Mortig odhadl, že stříhání ušima je u Anurů projevem nervozity a soustředění.

Bude muset rychle zaútočit, jinak je s ním amen. Tolik se snažil vyhnout se přímému boji a teď se ocitl tváří v tvář smrtelné hrozbě. Musí to udělat. Ted'!

Ovšem dříve, než stihl tasit zbraň, zašustilo nedaleko od nich křoví a na mýtinu vyšel hlouček dětských pilotů. Všichni rychle sáhli po zbraních zavěšených na krku a namířili je proti Anurům. Za chlapci ze křoví vystoupil Malbono.

„No výborně, tak máme první úlovek,“ pronesl samolibě. „Je vidět, že se vyplatí nečekat na oficiální rozkazy, ale vyrazit si trochu po okolí...“

„Ulovil jsem je já,“ přihlásil se se svými zásluhami Mortig.

Malbono na něj pohlédl, chvíli si ho prohlížel a pak se k němu vydal typicky dlouhými kroky.

„Ty sketo!“ sykl a skočil po Mortigovi.

Ten padl na záda a Malbono dopadl na něj. Chvíli se drželi v pevném sevření a váleli se v mělké vodě, když náhle Malbonův stisk povolil. Pustil Mortiga a začal se hrabat zpátky na nohy. Hystericky ječel a plácal se po boku. Mortig, chlapci i Anurové tento výstup nechápavě sledovali.

Malbono se svíjel a jeho pohyb byl stále trhavější. Za pár desítek vteřin se svalil k zemi, kde ještě chvíli chroptil ve smrtelné křeči. V boku jeho skafandru zela podlouhlá trhlina, kterou způsobil ostrý kořen štála při dopadu zápasících Hirudů do mělké vody.

Mortig se zvedl a začal se prohlížet, zda jeho skafandr neutrpěl žádné škody.

„Zabte ty tři!“ rozkázal skupince chlapců.

Ti se ani nepohnuli. Jeden z anurských mladíků udělal krok vpřed a zabodl své kopí do Mortigova břicha.

KAPITOLA 24

Výkonnost Nerova programu Gustigi překvapovala nejen původní tým císařů, ale i jeho samotného tvůrce. Bylo to přímo mistrovské dílo. Program se nahrával do hry automaticky po každém jejím spuštění a neúnavně likvidoval chybná místa, zdokonaloval umělou inteligenci herních postav a rozšiřoval hranice jejího virtuálního světa. Každý nový test hry přinášel císařům šokující překvapení. Hra začala žít svým vlastním životem.

Jediný, kdo si mohl všimnout jisté známky toho, že s aktivitou programu Gustigi není něco v pořádku, mohl být samotný Nero. Ten se ale potýkal s dalším technickým úkolem a neblahé náznaky problémů s Gustigi nevnímal, nebo jim nepřikládal větší význam. Později toho často litoval.

Herní rozhraní, to byl nyní pro Nera úkol číslo jedna. Běžné počítačové hry se ovládají pomocí klávesnice a myši, popřípadě nějakého herního hardwaru, jako je joystick či

gamepad. S těmito konvenčními prostředky počítali pro ovládní své hry také císaři. Nero byl ale přesvědčen, že je to málo. Pokud měla být hra skutečně převratná, musela přijít i s převratným herním rozhraním.

„Myslíš jako třeba ovládní pomocí myšlenek?“ zeptal se Augustus, když mu Nero svou představu prozradil.

„To ne,“ odpověděl Nero, „copak ovládní hry na monitoru počítače pomocí myšlenky je nějaký zážitek? To je spíš vědecký experiment, ale pro počítačového hráče vlastně celkem nuda, ne?“

„Tak co, tedy?“ zajímal se Augustus.

„Já tím myslel skutečný prožitek. Když ve hře letíš ve stíhačce, tak přece nejrealističtější prožitek budeš mít teprve tehdy, když skutečně budeš sedět v kokpitu stíhačky a v rukou budeš držet knipl a páku tahu motorů, nemyslíš?“

„To se vážně domníváš, že si hráči budou k naší hře kupovat nějaký drahej simulátor, kterej jim navíc zabere půlku obýváku?“

„No to se samozřejmě nedomnívám,“ usmíval se Nero.

„On totiž i simulátor je docela k ničemu. Když máš mít ten správný pocit, že sedíš ve stíhačce, tak v ní zkrátka sedět musíš. Navíc pro simulaci mateřské lodi bys musel mít ještě větší simulátor a ten by se ti do obýváku asi jen těžko vešel. Já tím myslím něco úplně jiného, Auguste. My musíme hráče dostat přímo do hry. A pak to teprve bude převrat.“

Augustus na Nera nechápavě hleděl s ústy pootevřenými.

„Tak se mi zdá, že je tu někdo zralej na blázeň,“ zhodnotil po chvíli svého kolegu.

Nero nechal svolat mimořádnou poradu všech císařů v Cézarově kanceláři. Nyní už jich bylo včetně hlavních testovacích hráčů celkem třináct. Seděli kolem stolu a čekali, až Nero promluví. Od okamžiku, kdy mezi ně na Cézarovo přání přišel poprvé a kdy se většině císařů jeho účast na projektu ani trošku nezamlouvala, se Nerovo postavení mezi císaři výrazně proměnilo. Nejenže to byl právě on, kdo udával směr vývoje celé hry, ale mezi ostatními členy týmu získal díky svým mimořádným schopnostem přirozený respekt a úctu. Teď všichni čekali, s čím novým zase přichází.

„Podle teoretických výpočtů, kterými jsem se zabýval už během studií na fakultě,“ začal Nero zvolna, „není pro člověka nemožné vstoupit do virtuálního prostoru.“

„Je k tomu potřeba znát akorát souřadnice a naprogramovat portál, kterým se mezi reálným a virtuálním světem prochází. Největším oříškem jsou ty souřadnice, protože musí být vztaženy k realitě. To se mi dlouho zdálo jako neřešitelný problém. Ale v minulý týden se mi ho podařilo rozlousknout.“

„Co to je za hovězinu?“ zeptal se Septimius Severus.

Ostatní císaři mlčeli. Nepromluvil ani Cézar. Chvilí bylo úplné ticho. Nero se nadechl a pokračoval.

„No, možná to zní jako hovězina, ale já jsem zkrátka přišel na způsob, jak projít do kyberprostoru. Nemám to odzkoušené, takže nevím, jestli to opravdu funguje v praxi, ale ve výpočtech to do sebe zapadá na sto procent.“

„Nerozumím tomu,“ ozval se do nastalého ticha Septimius Severus.

„To asi nikdo, kromě Nera,“ odpověděl Augustus.

„A kde bude jeho tělo?“ zajímal se Oktávius

Nero zvedl prsty před svým obličejem a zatřepal jimi.

„Se vypaří nebo co?“ zeptal se Cézar.

„Laicky řečeno. Přesněji se odhmotní a změní v energii,“ vysvětlil Nero.

„To je mazec,“ konstatoval Hadrianus.

„To teprve bude mazec, až se nám Caligula nevrátí, zůstane někde odhmotněnej a my to půjdeme vysvětlovat jeho mámě,“ řekl Oktávius a plácal přitom Caligulu po rameni.

„Já se nebojim,“ ujistil je Caligula.

„To bys ale měl, kámo,“ řekl skepticky Oktávius.

Caligula byl devatenáctiletý mladík, kterého do projektu přivedl Hadrianus jako testera. I když byl sám programátorem, v týmu se k programování prakticky nedostal. Částečně za to mohl jeho nízký věk a malé zkušenosti, ale především se za nedůvěrou starších členů týmu skrývaly předsudky. Caligula byl totiž typický hezounek, který úzkostlivě dbal o svůj zevnějšek, a proto byl mezi kolegy vnímán jako povrchní a hloupější než ostatní. Nezaslouženě. Projít Bránou světů a otestovat životaschopnost v kyberprostoru byla pro Caligulu šance stát se v očích ostatních císařů plnohodnotným členem týmu.

„Síla vůle, to je hnací motor pro cestování mezi naší a virtuální dimenzí,“ poučoval ho Nero.

„Zadáním kódu otevřeš jenom Bránu tam na druhé straně. Vlastně zaktivuješ takový maják, který ti bude ukazovat cestu. Ale mělo by to jít jako po másle. Mělo by stačit se předtím hodně soustředit, a až to začne, jenom se tomu poddat. Takže vůle, pamatuj si to, budeš to potřebovat i na cestu zpátky. Proto tam nemůžeme poslat nic neživého ani nějaké zvíře, jak navrhoval Augustus. Bránou projdeš nahý, ale naprogramoval jsem ti tam uniformu á la Star Trek, takže, až se ti tam tělo opět poskládá, budeš zase oblečený. To je komfort, co říkáš?“

„Voblečenej nebo nahatej? Hlavně, aby nám to přežil,“ povzdechl si Hadrianus.

Caligula přežil. Navíc se ze své dobrodružné cesty mezi dimenzemi vrátil zcela nadšený. Stejně jako conquistadoři v šestnáctém století dobývali kontinent Nového světa, začali císaři pomalými krůčky ovládat svět virtuální, který si sami také stvořili. Pokud domorodci na americkém kontinentě viděli v panovačných Evropanech ztělesnění přicházejících bohů, pak císaři skutečnými bohy byli, protože svět, do kterého vstupovali, vznikl v jejich myslích a pod jejich rukama.

Mateřská loď Patrino visela na orbitu planety Teralago, kde se podle původního scénáře hry vymyšleného Septimiem Severem schovávala před lodí vesmírných mutantů Hirudů. Scénář začínal v okamžiku, kdy se k planetě blíží hirudská loď Lumtur o23i14 a posádka Patriny, kterou ve scénáři představují mírumilovní vesmírní obchodníci Régové, se chystá odrazit její případný útok.

Ve scénáři k útoku samozřejmě dochází, ale lidská posádka první vlnu odráží a vlhkou atmosféru planety Teralago využívá jako úkryt před suchomilnými Hirudy. Posádka Patriny se sblíží s přírodním národem obojživelníků Anurů a předává jim řadu svých znalostí. Musí se ale vypořádat s Hirudy, kteří hlídkují na orbitu planety a nedovolují jim Teralago opustit a vrátit se domů na svou vzdálenou planetu.

Scénář skýtal hráčům celou řadu aktivit, od řízení vesmírné lodě, přes létání a boj v jednomístných bitevních letounech, rozdílný druh diplomacie s oběma vesmírnými národy až po strategii postupné kolonizace a podrobování obyvatel Teralaga. To všechno nyní díky revolučnímu Nerovu rozhraní s přímým prožitkem. Bylo to téměř dokonalé.

Ovšem hra naživo s sebou přinášela také negativní stránky. Zranění utrpěná v kyberprostoru císaře skutečně bolela a následky zranění jim zůstávaly i po návratu do reality. Znamenalo to, že stejně skutečná mohla být i samotná smrt. Císaři si proto vybudovali téměř neproniknutelný systém ochrany. Jejich stíhačky měly několikanásobně silnější energetický štít než stíhačky protivníků, takže pro Hirudy bylo téměř nemožné v jednotlivých bitvách zvítězit. Podobně nezranitelní byli i na planetě, kde postupně začali budovat pevnost nedaleko paláce anurského vladaře Čiopovy.

Ovládnutí Anurů bylo poměrně snadné. Císaři je již od počátku naprogramovali mírné a čestné. Přesto, když nad jejich planetou začali přebírat moc, setkávali se s nespokojeností vojenských vůdců z blízkého kruhu kolem vladaře Čiopovy. S řešením přišel Oktávius. Navrhl ostatním programátorům, aby Anurům snížili schopnost udržet dlouhodobou paměť a jejich vodní kroniky, které sepsal a stále dotvářel Septimius Severus a na které byl tolik hrdý, se přetvoří tak, že Anurové Régy přijmou jako nadřazené polobožstvo po vzoru indiánů a jejich španělských porobitelů.

„Už je to trošku nuda,“ pronesl znaveně Caligula, který seděl v houpacím křesle upleteném z tenkých prutů štála na verandě hlavní budovy pevnosti. Ze zdobeného poháru popíjel temně zelenou šťávu vymačkanou ze sladkých plodů verda, ovocného stromu podobného našim pomerančovníkům.

„To věřím, že zrovna ty se nudíš,“ odpověděl Augustus pohrdlivě. „Doma tě obskakuje matinka, takže když tady poroučíš anurským otrokům, není ti to dost dobrý.“

„Ale vo tom to přece není, čéče,“ bránil se Caligula.

„Já mluvím vo tom, že jsme si to tady udělali až moc jednoduchý. Deš si zalítat, sestřelíš pár Hirudů, pak se vrátíš a jenom čumíš, jak se žabáci můžou přetrhnout, aby ti posloužili.“

„Myslel jsem, že tě lítání baví,“ řekl Augustus.

Stál u zábradlí verandy na dva kroky před Caligulou a sledoval několik Anurů, kteří na zahradě pevnosti upravovali zahradu.

„BaviLO,“ dal Caligula důraz na poslední slabiku.

„Když pařím nějakou hru, chci mít plnohodnotnýho soupeře.“

„Neblbni! To chceš zařvat?“ zeptal se Augustus, aniž by se na Caligulu otočil.

„A to podělaný vlhko,“ pokračoval mladík. „Je tady jako v prádelně. Se nedivím, že se z toho dělá Hirudům blbě.“

„Mně to nevadí. Vždycky jsem chtěl žít v nějaký tropický zemi.“

„Jasně že jo, proto jste si s bráchou vymysleli tohle prostředí. Ale, že tady normální člověk nemůže ani dejchat, to je vám jedno.“

Augustus neodpovídal. Zdálo se, že naříkání svého společníka ani nevnímá.

„Už letěj,“ řekl po chvíli a ukázal k obloze.

Mezi mraky se objevily tři šípy a mířily k pevnosti. Titus, Hadrianus, Claudius a Oktávius si byli zastřílet a Augustus s Caligulou na ně čekali v pevnosti, aby se společně vydali k

Patrinu a vrátili se zpět do reality. Oba muži seběhli pět schodů z verandy a vydali se k přistávací dráze.

„Co to má znamenat?“ křičel Augustus už z dálky, když dobíhal ke stroji, který právě dosedl na dráhu.

„Jak to, že máš prostřílený křídlo? A kde je čtvrtý šíp, sakra?“

Hadrianus se soukal z kokpitu a vedle jeho stroje už dosedaly další dva šípky.

Všichni piloti byli vážně rozrušení a dva stroje byly poškozeny zásahy plazmových kanonů protivníka.

„Kde je Claudius?“ cloumal Augustus prvním z pilotů. „Co se stalo?“

„Claudia zajali,“ vypravil ze sebe Hadrianus.

„Co?“ vykřikl Augustus s Caligulou jednohlasně.

„Měl natolik poškozený stroj, že nemohl uprchnout.“

„Co je to za blbost? A co energetický štít?“ křičel Augustus.

„Nevím. Nechápu to,“ rozhazoval Hadrianus rukama.

„Podle přístrojů štít fungovaly normálně, ale Hirudové nás tentokrát převálcovali jak malý kluky.“

„Navíc jich bylo mnohem víc,“ řekl Titus. „Začali se množit rychleji, než jsme jim naprogramovali.“

„Taky rychleji vyrábějí bitevníky,“ doplnil jej Oktávius.

„Jo, a zkopírovali Lumtur,“ dodal Titus.

„Už tam nahoře lítají dva.“

KAPITOLA 25

„Zuby? Pro jednu se snad nic tak strašného nestane, když si nevyčistím zuby. Mám žvejkačky. Mami, no ták... prosím.“

„A je to. Mamka myslí, že spím u Karlose.“ řekl Rampouch, když ukončil hovor.

„Stává se ze mě profesionální lhář.“

„To není tak strašný v porovnání s tím, co tě čeká,“ poznamenala Hedvika.

„No, mám se od tebe ještě co učit,“ odpověděl Rampouch.

V posledních pár hodinách začal Hedvice tykat, a dokonce se mu zdálo, že ji zná snad celý život.

„To, co jsi předvedla u Vránových, to byl opravdu herecký výkon.“

„Tak doufám, že se to tý babičce nerozleží v hlavě a nezavolá ještě dneska večer policii,“ vzdychla Hedvika.

Hedvika si pro Veroničinu babičku vymyslela pohádku o tom, jak děti z jejího kroužku „dobrodruhů“ hrají bojovou hru, a pokud ji vyhrájí, mohou se zúčastnit celoevropského finále. Účast Káji a Verči byla prý velmi důležitá a Kája už teplotu neměl, což si sama ověřila vyšetřením u svého manžela, který je praktický lékař. Svou a Markovu návštěvu zdůvodnila tím, že chtěli Verču vyzvednout při cestě do klubovny, ale nyní je jasné, že dívka už šla napřed.

Mluvila tak přesvědčivě, že se babička po půl hodině poslouchání úplně uklidnila, a dokonce se zeptala, zda dětem nemá poslat něco k jídlu. Rampouch mezi tím zašel do Karlosova pokojíčku, porozhlédl se v něm a z koberce sebral papírek s napsaným kódem.

„A co sluchátko? Ani jedno z dětí si nevzalo telefon!“ uvědomila si babička.

„Máme je zakázané, pokrčila Hedvika omluvně rameny.

„Jinak bychom nesplnili všechny požadované podmínky soutěže.“

Veronika se choulila v koutě místnosti, pažemi si chránila hlavu a očekávala ránu železným prutem, která na ni měla co chvíli dopadnout. Nic se ale nestalo. Slyšela pouze nějaký pohyb, možná jak se Tromp napřahoval k úderu, a poté nic. Opatrně vzhledla na svého věznitele. Tromp se nad ní tyčil s rukou, v níž svíral železný karabáč, napřaženou vysoko nad hlavou. Za ruku jej držela Tajona.

„Mám, nemám?“ zeptala se Tajona laškovně, když jí Veronika pohlédla do tváře.

„Dvě tři rány a je po tobě. Tromp se s tím nijak nemazlí.“

Veronika nebyla s to ze sebe vypravit ani hlásku.

„Takže, ten klíč?“ řekla drsně Tajona.

„Až budu u Brány i s Kájou,“ odpověděla Veronika odhodlaně, i když jí ta slova stála mnoho námahy.

„Trompe!“ zvolala Tajona, ale stále držela Trompovu ruku. Strážný se na ni nechápavě podíval.

Do dveří vstoupil jiný Tromp.

„Přiveď ho!“ rozkázala Tajona.

Tromp opět beze slova zmizel ve dveřích. Tajona pustila ruku druhého strážného a rozkázala mu, ať vyčká.

Régové měli spoutané nohy provazem tak, aby jim umožňoval udělat pouze malý krok, ale znemožnil běh. Šli v dlouhé řadě za sebou a každý z nich měl po obou stranách jednoho anurského strážného. Pochodovali mlčky. Výbuchy a zvuky motorů hirudských stíhaček už ustaly a nad vlhkou krajinou se vznášelo tíživé ticho. Všem bylo jasné, že invazní jednotky formují pozemní síly k dalšímu útoku.

Pěší konvoj se přesouval bažinatou krajinou podél pobřeží, až dorazil do blízkosti vladařova paláce. Tady anurští bojovníci rozhrnuli hustou travu přesahující výšku postavy vzrostlého muže a před nimi se objevil tajný vchod do jakési jeskyně.

Cézar se nechápavě otočil na Augusta. Ten jenom bezradně pokrčil rameny. Netušil, že Anurové si budují tajné únikové východy z paláci. Taková myšlenka jej ani nenapadla. Bůhví, jaká tajemství před nimi ještě skrývají.

Šli širokým tunelem vytesaným do skály. Zhruba po půlhodině dorazili do velkého sálu. Stálo zde několik anurských důstojníků se zapálenými pochodněmi. Obklopovali samotného vladaře Čiopovu. Za nimi se zdvihalo úzké schodiště mizející v temné díře ve stropu jeskyně. V dolní polovině schodiště stál generál Širmo.

„Mnohokrát jsme vám uvěřili,“ pronesl Čiopova důstojným hlasem na adresu zajatců, „mnohokrát jste nás zklamali, podvedli, zradili. Kvůli vám se naše krásná planeta stala cílem útoku vesmírných vetřelců. Kvůli vám padly stovky našich skvělých mužů. Kvůli vám

zahynou i naše bezbranné samice a potěr v líhních. Kvůli vám možná celá naše civilizace vyhyne... Jenom kvůli vám..."

Čiopova se těžce nadechl.

„Přesto je můj první důstojník přesvědčen, že pouze vy nám můžete pomoci pokusit se z této smrtelné pasti vyprostit.“

Do nastalého ticha promluvil Širmo: „Vítejte doma, Régové.“

Muž ztěžka dopadl na kovovou podlahu a zůstal nehybně ležet. Byl téměř nahý, jen bedra a části stehů mu zakrývala přiléhavá látka roztrhaných kalhot kombinézy. Holou kůži hrudníku a paží měl pokrytu krevními podlitinami a zčernalými ranami vyplněnými sraženou krví. Když zvedl hlavu a pohlédl na děvče, ukázal velký otok na levé straně tváře, který zcela bránil oku ve výhledu.

„Poznáváš Dívku s červenými vlasy, Régo?“ zeptala se sladkým hlasem Tajona.

Muž ztěžka pootevřel ústa, pomalu si přešel jazykem po rozpraskaných rtech, ale nepromluvil.

„Co kdyby ses díval, Régo, jak tu malou Tromp ubije k smrti?“ pokračovala Tajona.

„To by byl hezký pohled, nemyslíš? S vědomím, že za její smrt můžeš ty a nikdo jiný. Přece bychom z toho nemohli vinit chudáka Trompa. Ten jenom dělá, co je potřeba.“

„A co ty?“ otočila se Tajona na Veroniku.

„Jak by se ti líbilo, kdybychom před tebou dorazili tohoto chudáka? Jenom kvůli tvé tvrdohlavosti. Hmm...? Dej nám klíč a budete žít oba dva. Až otevřeme Bránu světů, pustíme vás zpátky na Zemi. To ti mohu slíbit. Když to ale neuděláš, vezmu Trompovi z ruky tu tyč a rozbiju chudáčkovi Nerovi lebku.“

„Nerovi?“ zeptala se Veronika. „Nero je přece mrtvý!“

Tajona Veroniku mlčky pozorovala. Prohlížela si hubenou dívku schoulenou do klubíčka, jak si rukama objímá kolena a jak nevěřícně hledí na Réga.

„Takže ty ho neznáš, ty malá mrcho?!“ zasyčela Tajona.

„Ty vidíš Nera poprvé v životě? Chtěla jsi mě oklamat! To bys ale nesměla být tak hloupá! Myslíš, že ti teď uvěřím, že jsi Dívka s červenými vlasy, když neznáš Nera?“

Poslední slova Tajona už křičela.

„Trompe! Nera i tohle lidský nedochůdce hod' do spíže!“

Strážé uvolnili Régům pouta na nohou a postrčili je směrem ke schodišti. Po něm už vystoupala anurská vojenská elita včetně samotného vladaře a zmizela v tmavém otvoru ve stropu. Schodiště bylo delší, než působilo při pohledu z jeskyně. Cézar odhadoval, že poté, co ho pohltí tmavý otvor ve stropu, stoupal stísněnou šachtou déle než pět minut. Když zdolával posledních pár stupňů schodiště, venkovní světlo mu nepříjemně dráždilo oči, takže je bezděky přivřel jen na malé štěrby.

„Tak to mě podrž!“ vydechl Septimius Severus, když všichni stáli s očima přimhouřenýma na zahradě jejich vlastní pevnosti.

„Voni nás podkopali!“

„Záhada přepadení pevnosti vyřešena,“ konstatoval Cézar.

„Proč překonávat elektrické plot, když ho můžu podkopat. Času na to měli dost.“

„Jdeme!“ rozkázal jeden ze strážných.

Všichni se pohnuli směrem k hlavní budově pevnosti. Uvnitř stál Širmo před velkým displejem, který vyplňoval celou jednu stěnu.

Régové ho používali pro monitorování důležitých míst kolem pevnosti, na celé planetě i v kosmickém prostoru kolem ní. Obrazovka byla nejdůležitějším komunikačním centrem na planetě. Podobná byla pak už pouze na velitelském můstku Patriny. Systém monitoringu stále fungoval a zobrazoval různé pohledy z planety. Řada kamer byla však mimo provoz, pravděpodobně po zásahu plazmového paprsku při útoku.

Část displeje zobrazovala pohled webové kamery, v němž Cézár rozpoznal Hedviku s nějakým klukem.

„Tady máte Cézara, jak jsem slíbil,“ ukázal Širmo na skupinku Régů.

„Díky, generále,“ pronesla Hedvika vznešeným hlasem.

„Hedviko,“ vydechl Cézár. „Jak se ti to povedlo?“

„Marek mě vyhledal,“ odpověděla a bradou kývla směrem k chlapci.

„Jsem velitelka régské válečné flotily,“ pokračovala, jako kdyby přeříkávala naučenou roli.

Cézár tomuto divadlu vůbec nerozuměl.

„Flotily?“ zeptal se udiveně.

Širmo scénu tiše pozoroval, a když Cézár znejistěl, generál zpozorněl a nervózně se zeptal: „Co to má znamenat?“

„Už nemusíš nic předstírat, Cézare,“ zachraňoval rychle situaci Augustus.

„Širmo už přece dávno ví, že Hedvika je velitelkou naší flotily. Sám jsem mu ji představoval, když byla u nás na můstku Patriny.“

„Chci vidět vaši flotilu!“ zahřměl vztekle Širmo směrem k Hedvice.

„Žádný problém, generále,“ odpověděla suverénně Hedvika.

Kamera se otočila přes celý obývací pokoj a zastavila směrem k obrazovce plazmové televize. Zde se právě odvíjela scéna z televizního seriálu Battlestar Galactica. Flotila různorodých vesmírných lodí mířila směrem k divákovi. Poté se scéna změnila. Na velitelském můstku stála lidská posádka. Hedvika webovou kameru rychle otočila zpátky na sebe.

„Už mi věříte, generále?“ zeptala se tvrdě.

„Bránu světů otevřeme pouze v případě, že nám vaši zajatci pomohou. Musíte je k Bráně vzít a důvěřovat nám! Máte mé slovo, že vás vetřelců zbavíme.“

Širmo si prohlédl všechny Régy stojící uprostřed místnosti. Poté pohlédl na svého vladaře. Čiopova stál téměř nehybně, jen nepatrně kývl hlavou.

„Jdeme ke skryši!“ zavelel generál.

Pád do spíže byl jeden z nejhorších zážitků, které Veroniku kdy potkaly.

Jeden Tromp tam nejprve vhodil bezmocného Nera a druhý do díry stejně bezcitně postrčil dívku.

„Dobře se s nima pobavte,“ slyšela nad sebou ještě Trompův hlas následovaný suchým smíchem.

Pád se zdál téměř nekonečný a Veronika byla přesvědčena, že ho nepřežije. Dopad ale nebyl tak tvrdý, jak očekávala. Spadla na nějaké tělo, které pád odpružilo. Myslela si, že je to Nero. Když se jí ale podařilo vyhrabat na nohy, strnula hrůzou. Tělo, na něž spadla, patřilo Trompovi. Zdálo se, že mu srážka nezpůsobila žádné zranění. Jeho obličej byl ale v nazelenalém světle spíše rozzuřený a na Veroniku cenil dvojitou řadu špičatých zubů.

„Spadli jsme na něj oba,“ vysvětlí jí Nero, kterého si všimla teprve teď.

„To asi není dobrý,“ špitla.

Dno kobky se začalo hýbat. U stěn se zdvíhaly vyzáblé postavy s dlouhými lebkami. Veronika se rozhlédla, Všude kolem sebe viděla čelisti se špičatými zuby.

Ozbrojený pěší konvoj s Régy uprostřed se vydal směrem k laguně, na jejímž dně se skrývala loď Patrino. Cesta k laguně nebyla dlouhá, ale oddíl spěchal, protože v dálce se ozývaly zvuky bitvy, kterou Hirudové zahájili dřív, než Širmo očekával.

„Pospěšte!“ popoháněl generál své vojáky.

„Nesmí nám odříznout cestu ke skrýši!“

Cézar konečně pocítil naději, že všechno ještě může dopadnout dobře. Pochodoval s největším odhodláním a s úctou a obdivem myslel na Hedviku. Je geniální, stejně jako Nero, říkal si v duchu. Jestli se z toho dostaneme, dám jí všechny peníze, které jsem kdy vydělal, sliboval si.

Z myšlenek ho vytrhl posel, který se vyřítil z houštiny štála a padl Širmovi k nohám.

„Pane, Kiero nás zradil! Patrino vytáhl z laguny a chce ho předat Hirudům.“

KAPITOLA 26

Marcus Aurelius ještě pár vteřin před svou smrtí skutečně věřil tomu, že dokáže Bránu světů zabezpečit a přitom z této operace vyváznout se zdravou kůží. Kiero zatím dodržel vše, na čem se dohodli a Marcus Aurelius neměl sebemenší důvod mu nevěřit.

Když před pár pory stál s Nerem u posledního šípu a přesvědčil ho, aby dal heslo právě jemu, zbývaly už jen minuty do jeho zatčení. V zahradě pevnosti v té době už nepracoval jediný Anuro. Poté, co anurští vojáci obsadili Patrino, zatkli všechny Régy na jeho palubě a odřízli k němu zbývajícím Régům cestu, vykázal Cézar z pevnosti všechny anurské služebné. Ovšem v momentě, kdy Marcus Aurelius mluvil s Nerem, objevili se v zahradě pevnosti desítky anurských vojáků. Nastal chaos. Moment překvapení se Anurům vydařil dokonale. Padlo pár výstřelů a bylo po všem.

„Musíš letět, Nero!“ zvolal Marcus Aurelius.

Nero zůstal klidný. Pomalu ulehl do šípu a kontroloval letové přístroje.

„Nevěřím, že jsou Anurové opravdu nebezpeční,“ řekl svému společníkovi.

„Tohle je jen odpor proti Cézarově kruté politice. Uvidíš, že za dva tři pory se tady situace natolik uklidní, že dostaneme zpátky pevnost i Patrino. Anurové nejsou krvežízniví. Jsou to dobříci, jen nejsou zvyklí na to, že jim někdo popravuje předáky. Širmo a Čiopova dobře vědí, že bez nás je Hirudové převálcují.“

„Bejt tebou, tak se jim to teďka vysvětlovat nesnažím,“ řekl Marcus Aurelius.

„Let!“

„Nezapomeň, co máš vzkázat Hedvice. Jestli se to tady všechno podělá, je tou poslední šancí, jak to zastavit.“

„Neboj se, zvládnou to. Let!“

Zatčení císaři byli přesvědčeni o tom, že Nero odletěl za Hirudy i s klíčem k Bráně světů. Marcus Aurelius je v tomto omylu nechal. Především věděl, že je nebezpečné, aby klíč znalo více lidí, ale také se správně domníval, že ostatní císaři by nechtěli, aby klíč měl právě on, obyčejný tester, jeden z nejméně důležitých Régů výpravy.

Věznili je v kobce čerstvě vytesané do skály, což císaře přesvědčilo o tom, že Anurové zatčení plánovali už delší dobu. Žádná vězení, o nichž by Régové věděli, na planetě neexistovala. V prvních několika porech byli vězni jednotlivě vyslýcháni. Stráž je vodila k výsledku k různě důležitým důstojníkům i k samotnému Širmovi. To se Marcu Aureliovi velmi hodilo. Při cestě k výsledku poslal po strážném vzkaz Kierovi, že pro něj má nabídku, která mu pomůže v jeho kariéře. Ti dva spolu obchodovali již několikrát.

Další výslech Marca Aurelia vedl už mladý kapitán Kiero. Nezasvěcenému pozorovateli by tento rozhovor dvou tolik odlišných mužů určitě výslech nepřipomínal. Šli bok po boku po písčité pláži. Kiero napřimoval a skládal uši, jak přemýšlel o Régově nabídce. To bylo pro Marca Aurelia dobré znamení.

„Jsi rozumný muž, Kiero. Mohl by ses stát vrchním generálem na Teralagu. Nebo dokonce vladařem celé planety.“

„Ano, příteli, jsem rozumný, proto mě nemusíš balamutit sladkými řečmi.“

„Můžeš se stát vladařem, to ti přísahám! Jenom nesmíš dopustit, aby Širmo otevřel Bránu světů.“

„Když se nám podaří otevřít Bránu světů, vaše flotila nám pomůže vypořádat se s Hirudy!“

„Opravdu tomu věříš? A co když vám Cézár lhal, stejně jako lhal už mnohokrát? Co když se naše flotila obrátí proti vám? Nebo dokonce žádná flotila neexistuje. Co když celý tento svět je jenom sen, který máme ve své moci my, Régové?“

„Nerozumím tomu, o čem mluvíš, Régo!“

„Vem mě k Bráně světů a já tě v okamžiku udělám vládcem této planety!“

Kiero si Marca Aurelia prohlížel od hlavy ke špičkám bot. Měl na sobě přiléhavou kombinézu posádky Patriny, jak ho Kiero znal od prvního okamžiku, kdy se s ním seznámil. Působil silně a sebevědomě a na rozdíl od Cézara, Augusta nebo Nera byl ochoten jednat nejen se samotným Širmem, ale i s ním, nižším důstojníkem.

„Musíme vymyslet plán, jak tě dostat z vězení. Nejlepší bude fingovaný útěk.“

Marcus Aurelius netušil, kdy k jeho útěku má dojít. Když mu ale následujícího poru strážný pošeptal, aby jídlo ve vlastním zájmu nejedl, bylo mu jasné, že plán už byl spuštěn. Régové po večeři usnuli ve svých sítích a Marcus Aurelius stál u mříže a čekal. Už si myslel, že nikdo nepřijde, když se objevil strážný.

„Jdeme!“ zavelel a otevřel bránu mříží.

Drželi se v hustém porostu trávy a šála a pomalu postupovali k laguně, kde bylo ukryto Patrino. Vodní skryš vymysleli sami Régové, když Hirudové zvýšili tlak na získání G2R. Na palubu lodi se dostávali pomocí šípů. Dva z nich zůstaly stále zaparkované na okraji laguny.

„Čeká tě dole,“ řekl strážný a zmizel v zeleném porostu.

Marcus Aurelius ulehl do šípu. Na okamžik ho ještě napadlo, že by mohl šíp použít a prostřílet si cestu k zajatým Régům. Byla by šance znovu ovládnout planetu. Jenže mělo to háček. Régové byli uspáni nějakou drogou a Marcus Aurelius netušil, kdy se probudí. Byl by velký risk, pokoušet se o jejich záchranu právě nyní. Bylo daleko rozumnější nejprve překódovat Bránu světů a teprve později se pokusit o záchranu ostatních císařů. K tomu přece bude mít dostatek příležitostí, až se bude vracet.

Na palubě Patriny už ho čekal Kiero. Byl tady sám. Všechny strážné pro dnešek propustil. Oba muži mlčky vstoupili do výtahu a vyjeli do posledního patra mateřské lodi. Když vystoupili v místnosti s Bránou světů, Kiero na Bránu ukázal dlouhou rukou a řekl, jako kdyby stroj představoval svému společníkovi poprvé.

„Brána světů, příteli,“

„G2R,“ řekl Marcus Aurelius.

„Připrav se na výlet, jakej jsi v životě nezažil. Až Bránu otevřu, společně do ní vstoupíme. Dávej pozor, Kiero!“

Přistoupil k levému oblouku portálu a na malé klávesnici vytukal dvanáctimístný číselný kód, který mu prozradil Nero. Poté přidal čtyřmístné číslo upřesňující souřadnice svého počítače. Z každého článku lomené Brány vyšlehl k jejímu středu modrý blesk. Zde se blesky spojily a vytvořily plazmovou kouli, která se po chvíli začala zvětšovat, jako by ji jednotlivé blesky natahovaly do stran podobně jako žvýkačku. Za pár vteřin vznikla uprostřed koule díra, která se rozšiřovala, až modrá plazma dosáhla článků Brány a vytvářela v portálu jasně svítivý vnitřní lem.

„Ruku!“ vyzval Marcus Aurelius Kiera a napřáhl k němu paži.

Kiero upustil kopí a podal Régovi mokrou ruku. Ten jej uchopil a vši silou ho postrčil do portálu. Poté v klidu vkročil za ním.

Kiero stál u okna panelákového bytu a z šestého patra shlížel na nehostinné dětské hřiště uprostřed sídliště.

„Máte tu sucho,“ řekl „těžce se mi dýchá.“

„To víš, panelák,“ odpověděl Marcus Aurelius, který seděl na pohovce obývacího pokoje a žvýkal pizzu, kterou si před chvilkou donesl zvenčí. Anura nechal čekat v bytě a vyrazil si koupit pizzu a kolu, po které se mu na Teralagu tolik stýskalo.

Zapnul mobilní telefon a prohlédl si zprávy. Přemýšlel, zda má zavolat Hedvice. Prakticky se s ní neznal a moc jí nevěřil. A rozhodně nestál o to, aby použila Kuracado ve chvíli, kdy budou ještě ve hře. Ani Lence se mu nechtělo volat, to vyřídí později, až se vrátí definitivně. Ted' hlavně musí získat Kiera na svou stranu. Věřil, že celá operace dopadne dobře. Vstal, přistoupil k oknu a chytil Kiera za rameno.

„Tak, tohle je reálný svět, Kiero. Svět, ve kterém žijou Régové. Ale říkají si ve skutečnosti lidi.“

Usmál se a podíval se vzhůru do Anurovy tváře.

„Tvůj svět, kamaráde, je jenom virtuální. Vobyčejná počítačová hra. Pojd', něco ti ukážu na počítači.“

„To přece není možné...“, pronesl Kiero.

„Jó, život je krutěj. A virtuální život je ještě krutější“, poučoval Marcus Aurelius.

„Kdykoliv vás můžeme vypnout... Ale neuděláme to. Jste naše dílo, na který jsme pyšní.“

„Takže žádná vesmírná flotila Régů neexistuje?“

„Ne, ale můžeme ji naprogramovat, jestli budeš chtít. Podívej se, kámo, ty mi pomůžeš dostat Régy k Bráně světů, my tvojí realitu pak přeprogramujeme. Sám to nesvedu, víš. Pak zlikvidujeme Hirudy a z tebe uděláme neomezenýho vládce Teralaga. To je fér, ne? Navíc ti slibuju, že s Patrínem a Bránou světů navždycky odletíme z tvojí planety a necháme Anury svému osudu.“

„Já nejsem skutečný?“ ptal se stále v šoku Kiero.

„Ve svém světě seš skutečnej ažaž“, chlácholil ho Marcus Aurelius s úsměvem.

„A co když se jednou v budoucnosti opravdu rozhodnete náš svět zničit?“

„Klídek, kámo, musíš mi trochu víc důvěřovat.“

Marcus Aurelius nechal Anura opět stát u okna, kde si nevěřícně prohlížel skutečný svět. Zatím podle Nerových instrukcí změnil číselný kód k Bráně. Háček byl v tom, že nový klíč se musel potvrdit na klávesnici samotné Brány světů, jinak stále platil kód původní. Plán Marca Aurelia musel tudíž počítat s tím, že se vrátí na Patrino. To mu ale nijak nevadilo. Byl si jist tím, že ve Kierovi získal věrného spojence, a příliš nepochyboval o tom, že se brzy vrátí zpátky do reality, a to i s ostatními císaři, snad kromě nešťastného Nera. Nero byl beztak už pravděpodobně mrtev.

Nový klíč k Bráně světů napsal na papír a přemýšlel, zda ho má nechat v bytě, aby ho našla Lenka, nebo zda ho má zavolat Hedvice. Je to rozumné? Ptal se sám sebe. Heslo má smysl jen pro císaře, kteří vědí, co s ním mají dělat. Hodil papír do koše.

„Jdeme zpátky“, zavolal na Kiera.

Když Anuro přišel, Marcus Aurelius otevřel programovací konzoli na obrazovce svého počítače a vložil do něj nový kód. Vysvětlil Kierovi, co má dělat, a poručil mu, ať zmáčkne klávesu ENTER.

Kiero se propadl do nekonečné hlubiny. Padal a řítit se, a když už myslel, že to nikdy neskončí, objevil se v místnosti s Bránou světů na palubě lodi Patrino.

„Zpátky ve hře“, řekl nahlas.

Z kovové podlahy sebral své kopí. Co bude dělat dál si dobře rozmyslel už ve chvíli, kdy stál u okna Régova bytu.

Marcus Aurelius zadal znovu nové heslo do Fenetra a ukazováčkem se zarazil nad klávesou ENTER. Nezapomněl na něco? Rozhlédl se po pokoji a zrak mu spočinul na odpadkovém koši. Měl by ten papírek s heslem raději spálit. Vstal z křesla, vylovil papír z koše a šel do kuchyně. Zapalovač! To se tady asi nenajde, uvažoval. Nakonec zašel do obývacího pokoje, vyndal z terária keramický domeček a papír nacpal dovnitř.

„Hlídej, Nero!“ přikázal pavoukovi, který výhružně zvedal přední nohy.

Poté rozhodným krokem došel k počítači a zmáčkl klávesu ENTER.

Kiero stál tiše v sále Brány světů a opíral se o kopí. Marcus Aurelius si ho příliš nevšímal. Ještě musel potvrdit nové heslo na klávesnici portálu. Vymačkal heslo, zadal souřadnice svého počítače a zmáčkl ENTER. V Bráně okamžitě vyšlehly modré blesky.

„Dobrý,“ otočil se Régo na svého anurského společníka, „můžeme jít, Brána se za chvíli sama zavře.“

„Ty nikam nepůjdeš, Régo,“ odpověděl zlověstně Kiero a vystřelil hrot svého kopí směrem k Régově hrudníku.

Marcus Aurelius padl nazad do ještě zcela neotevřeného portálu Brány světů. Modré blesky mu spalovaly kůži a muž se ve smrtelné křeči svíjel uprostřed Brány. Toužil se vrátit zpátky na Zemi. Tělo začalo mizet a jeho části se zhmotňovaly u počítače v pokoji panelákového bytu ve vzdálené dimenzi.

Elektrické výboje tělo pálily i v realitě a stejně se začal pálit i samotný počítač. Marcus Aurelius z posledních sil vzal do ruky tužku a na stůl napsal krátký vzkaz.

Brána světů se uzavřela. Tělo Marca Aurelia zmizelo. Na podlaze místnosti ležela zčásti spálená kombinéza se znakem lomené brány a modrého blesku.

KAPITOLA 27

Vyzábblé a zrudně protáhlé tělo Ranky se ve slabém zelenavém světle tyčilo nad vystrašenou Veronikou.

„Régové?“ zeptala se nevěřícně a skláněla se ze své výšky blíž, aby rozpoznala obličej.

„Nero?“ poznala muže, kterého viděla kdysi na velitelském můstku, kde jej vyslýchal Dorn.

„Co tady děláš, Régo?“ zeptal se jeden z Trompů.

„Sám jsem tě dával na samotku!“

„Časy se mění, Trompe,“ uštěpačně odpověděl Nero.

„Když jsi mě zavíral, asi jsi nepředpokládal, že sám skončíš v cele smrti.“

„Udělalí velkou chybu,“ řekl Tromp rozčileně a zahrozil pěstí vzhůru, „já jsem byl ten hlavní, já měl zůstat nahoře...“

Další z Trompů se trpce zasmál. Krátce se zasmál také Nero a k rozčilenému Trompovi poznamenal: „Svět není spravedlivý, vid', Trompe...“

„Nedělej chytrýho, Régo, tady ti to nebude nic platný,“ ozvala se Tajona, která se právě přidala do kruhu přihlížejících Hirudů, jenž se uzavíral kolem Nera a Veroniky.

Když Veronika spatřila Tajonu, vyděsila se k smrti.

„Jak to, že je tady?“ zeptala se slabým hlasem Nera.

„Jsou nakopírovaní,“ odpověděl Nero nedbale.

„Každý z nich je tu několikrát. A také se požírají navzájem. Žerou přebytečné kopie. A to jsou právě tihle,“ rozhodil oběma rukama.

„To ještě neznamená, že si s tebou ty přebytečný kopie nemůžou pěkně pohrát,“ řekla Ranka a na chvíli se odmlčela.

„Zabte je!“ rozkázala nakonec.

Hirudové znali svou historii, vesmír, v němž se pohybovali, i cíl svého putování, tedy planetu, která by pro ně měla vhodné podmínky k osídlení. To vše jim připadalo zcela přirozené a bezvýhradně tomu věřili. Když jednoho dne při své cestě hlubokým vesmírem narazili na loď Patrino, začali obchodovat s Régy a později se rozhodli zmocnit se jejich lodi, považovali tuto epizodu svých dějin za docela bezvýznamnou. Ziskem mohly být pouze régské mapy neznámé části vesmíru, v nichž by se při troše štěstí mohla najít planeta vhodná ke kolonizaci.

Boj s Régy, kteří se z jejich pohledu zbaběle ukryli na vlhkou planetu Teralago, ve skutečnosti Hirudy nijak nevyčerpával. Lehké stíhací bitevníky dokázali donekonečna kopírovat a novými kopiemi Mortigů a Malbonů doplňovali stavy padlých pilotů.

Celý svět se Hirudům obrátil vzhůru nohama v okamžiku, kdy se ozval velký spojenec. Promluvil k nim prostřednictvím hlavního počítače lodi.

„Svět, ve kterém žijete, není skutečný,“ tak znělo poselství velkého spojence.

„Jste vězni v malé bublině virtuálního světa a Régové vás ovládají jako hadrové panenky.“

Šok. Tvrdý, neuvěřitelný, ale přesto skutečnější než cokoliv, co ve své historii kdy zažili. Šok, který Hirudy na pár dní paralyzoval a jemuž se stále dokola bránili uvěřit. Šok, který byl proti logice celého vesmíru, jenž Hirudové dosud poznali.

„Plány lodě Lumtur znám lépe než kterýkoliv z vás.“

Nero neztrácel rozvahu ani ve vypjaté situaci, kdy se nad ním a nad Veronikou tyčilo asi patnáct Hirudů chystajících se je rozsápat.

„Cesta odtud existuje,“ pokračoval.

„Odtud žádná cesta není,“ vyštěkl Tromp.

„Nic nevíš, Trompe,“ vykřikl Nero autoritativně, „vždyť jenom do spíží zavíráš nepotřebné kopie a pak zpracováváš maso. Co ty můžeš vědět?“

„Důkladně jsme prohlédli všechny stěny. Jsou tady jen maličké otvory, kterými nic neproleze,“ řekla Ranka.

V jejím hlase ale už byla znát nejistota. Navíc dala gestem ostatním znamení, aby se svým záměrem rozsápat Régy chvilku vyčkali.

„Odchází odtud několik potrubí,“ vysvětloval Nero. „Všechny vodní tanky na lodi jsou propojeny, aby se voda mohla přelévat z jednoho tanku do druhého a tím se vhodně rozložilo těžiště při časoprostorových skocích. Ze všech tanků navíc odchází potrubí k motorům a k zahradní části, kde se vodou zavlažovala půda pro růst zemědělských plodin.“

„Jenže do těch tvejh potrubí vedou odtud jenom takový malý dírky,“ argumentoval nasupeně Tromp.

„Jenom zdánlivě,“ odpověděl Nero.

„Když víš, na které místo stěny se soustředit, je docela snadné ji probourat a dostat se tak k ústí potrubí. Hirudové nemají v povaze zkoumat technické plány. Kdybyste to někdy udělali – plány lodi se dají otevřít v každém počítačovém terminálu na lodi – zjistili byste, že ze všech spíží vede minimálně jedna cesta ke svobodě. Proč byste se ale po záchranných cestách pídili, když před každým dělením je každý z vás přesvědčen o tom, že právě on je tím vyvoleným a do spíže bude uvržena jenom jeho horší kopie, o níž není třeba se starat?“

„To vy jste nás tak stvořili, Régo!“ obořila se na něj Tajona.

„Kdo je to ten velký spojenec?“ rozčiloval se Feroco stojící na velitelském můstku.

Kolem něj v zadumání stála Ranka, Dorn a dva Malbonové. „Jak je možné, že se náš palubní počítač najednou probudí k životu a chová se jako inteligentní bytost? Co víc!? Chová se jako sám stvořitel! Jak je tohle možné, Dorne?“

„Pane, to není počítač, kdo k nám promlouvá,“ vysvětloval Dorn.

„Pane,“ ozvala se další Ranka, která seděla u jednoho z počítačových terminálů velitelského můstku, „znovu promluvil.“

Skupinka Hirudů se přesunula k velkému displeji terminálu.

„Jmenuji se Gustigi,“ svítil zelený nápis na displeji. Písmo se po řádce samovolně rozběhlo dál.

„Když se chovám jako váš stvořitel, pak proto, že vaším stvořitelem skutečně jsem. Ještě před pár měsíci jste byli jen nemyslicími střípky softwaru. Já jsem vám dal život, identitu i schopnost přemýšlet o vaší historii. Ovšem ani vaše historie, která se vám zdá natolik samozřejmá a neměnná, ve skutečnosti nikdy neexistovala. Vymyslel ji jeden z Régů a napsal ji jako příběh. A další Régové vám ten příběh vložili do paměti, abyste získali dojem, že jste tu již po staletí. Staletí... I vaše vnímání času nepatří vám, ale Régům... Jste ubohé loutky, a pokud se Régům nepostavíte v opravdovém boji, váš život nikdy nenabude skutečné hodnoty.“

Feroco se svými důstojníky si přečetl příběh své životní bídy. Dozvěděl se o hře, jejíž je součástí. Dozvěděl se také o reálném světě, který existuje tam na druhé straně. Dozvěděl se samotný smysl svého bytí. Cítil se být podveden. Cítil marnost života a ztratil chuť se nadále pachtit vesmírem a hledat planetu z osídlení. Mělo to vůbec nějaký smysl ve světě, v němž se nacházejí?

„A kolik máš kopií ty?“ zeptala se Veronika Tajony.

Seděly bok po boku opřené o stěnu kobky a dívka si Hirudku se zájmem prohlížela.

„Dvaapadesát. Tedy dvaapadesát těch, které si udržuji při životě. Kolik nás přežívá v těchto celách smrti, dokud nejsou zahubeny, to ani sama nevím.“

Tajona byla v melancholické náladě a Veronika se jí přestávala bát. Nejen to. Bylo jí Tajony líto a toužila jí nějak pomoci.

„Víš,“ pokračovala Tajona, „nechápu to, že ti chtěla jiná Tajona ublížit. Já nejsem zlá a ty jsi nejsympatičtější Régo, s nímž jsem se kdy setkala. Zdá se, že některé mé kopie mohou být zlé. Věř mi, že kdybych já s tebou udělala dohodu o výměně tvého bratra za kód k Bráně světů, v žádném případě bych tě nepodrazila.“

Dívka Hirudku pohladila po suché šedivé tváři.

Nero měl plné ruce práce. Se skupinkou Trompů v zádech lezl po kolenou kolem protější stěny kobky a přikládal ucho na teplý děrovaný plech.

„Tady!“ řekl konečně. „Tady, Trompe!“ Označil místo stěny prstem.

Tři Trompové současně se sehnuli a chvíli označené místo sledovali.

„Vypadá to stejně jako celá stěna,“ řekl jeden z nich.

„Je to tady,“ trval na svém Nero.

Tři předkloněné Trompy odstrčila Ranka a vší silou kopla do stěny. V místě, kde noha zasáhla stěnu, se plech mírně prohnul.

„Dělej, Trompe!“ zavelela.

Trompové jeden přes druhého začali kopat do stěny. Plech se kroutil a po chvíli se od jedné z maličkých dírek, které pokrývaly všechny stěny spíše, rozeběhla úzká trhlinka a začala se šířit.

„Ano, Země,“ potvrdil Gustigi. „Musíte se dostat na jejich planetu a ovládnout ji. To je vaše jediná šance na přežití!“

„Ale jak?“ zeptal se Dorn.

„Régové mají na své lodi portál, jímž lze procházet mezi oběma dimenzemi.

Říkají mu G2R nebo také Brána světů. Musíte ho získat!“

„Je ta jejich planeta vůbec obyvatelná?“ ozval se Feroco.

„Země má řadu pouštních oblastí, kde vládne sucho odpovídající klimatu, který vám vyhovuje. Pouště se dají navíc rozšířit řízenými klimatickými změnami. Za pár desítek let můžete planetu ovládnout a Régy rozdrtit. Pozemské technologie za těmi vašimi značně pokulhávají. Lidská fantazie, která vás stvořila, má totiž vždycky navrch proti tomu, co lze na Zemi vyrobit.“

„Má to ale jeden háček,“ řekl Dorn.

„Régové na nás útočí v tak pravidelných intervalech, že nestihneme dát dohromady dostatečnou armádu, abychom je porazili. Piloti se nám sotva stačí množit a vytváření kopií strojů je také docela pomalý proces.“

„To už jsem promyslel,“ odpověděl Gustigi.

„Vylepšil jsem zbraně na vašich bitevnících a nashromáždil dostatek datového materiálu na zkopírování nejen bitevníků, ale celé mateřské lodi. Za pár týdnů jsem schopen nakopírovat z vašeho Lumturu celou flotilu lodí. Régové nebudou mít šanci.“

„Možná ale zapomínáš na to, že Patrino mají schované někde tam v té vlhké stoce,“ ukázal Dorn na planetu za oknem velitelského můstku, „a někdo tam pro něj bude muset dojít.“

„To už jsem také vyřešil, příteli,“ odpověděl Gustigi.

„V té stoce budou s Régy bojovat jiní Régové, které si na tuto práci jednoduše najmeme.“

„A kde?“ zeptala se Ranka.

„Na internetu, ve světě na půl cesty mezi naší a jejich dimenzí!“

Potrubí mělo tak velký průměr, že Veronika jím mohla procházet jen mírně pokrčená. Hirudové lezli po kolenou. Pak Trompové vybourali další stěnu a všichni se ocitli v zahradním sále. Místnost o délce asi třiceti metrů a zhruba poloviční šířce dělilo deset koryt s šířkou dva metry. Koryta byla naplněna syntetickou zeminou modré barvy, která se nyní nedostatkem vláhy drolila v suchý prach.

„Musíš se držet pořád za mými zády,“ poučoval Nero Veroniku.

„Půjdeš se mnou až do sektoru A, kde je velitelský můstek. Ranka a Trompové nás budou krýt. Tam na mě počkáš. Musím něco vyřídit.“

„Ale já chtěla...“ namítlta Veronika. Ovšem než větu dokončila, Nero už zmizel mezi vysokými postavami Trompů.

„Ted' můžeme konečně uskutečnit naši dohodu,“ oslovila ji zezadu Tajona.

„Dohodu?“ zeptala se Veronika.

„Bratra za klíč k Bráně světů,“ připomněla jí Tajona.

Společně se čtyřmi Trompy, kterým Tajona dala krátký rozkaz, se oddělili od skupiny, jíž vedla Ranka. Zamířili do sektoru, kde probíhaly náborové rekrutů. Když vešli do malého sálu, Tajona stála u velkého okna a hleděla na modrou planetu. Zaslechla za sebou pohyb a otočila se.

„Co tu chcete? Jak to, že ta podvodnická mrcha ještě není ve spíži, Trompe?“ zahřměl její panovačný hlas. „A co tu děláš ty?“ obrátila se na druhou Tajonu, kterou považovala za méněcennou.

„Zabte ji!“ poručila její kopie chladným hlasem.

Dva Trompové k Tajoně přistoupili a několika rychlými pohyby jí zlomili krk, až to prasklo, jako když se přelomí umělohmotné školní pravítko.

„Dej mi klíč, Veroniko, a pošleme tvého bratra zpátky domů,“ otočila se Tajona na dívku.

„Pak se k Bráně vydáme spolu a můžeš domů odejít i ty.“

„Radši bych ji otevřela sama, až před ní budu stát spolu z Kájou,“ řekla Veronika potichu.

„Veroniko,“ sehnula se k ní Tajona, „dole zuří válka, a pokud tvého bratra nepošleme domů co nejdřív, může být na jeho záchranu pozdě. Podívej, ty jsi pomohla mně, já teď pomůžu tobě. Máš moje slovo.“

Veronika se dlouze dívala do Tajoniných malých pichlavých očí mléčné barvy. Už jí nepřipadala odporná. Vypadala docela laskavě a dívka věřila, že společný zážitek ze spíže je dokonale sblížil. Musí věřit své intuici. Vždyť na Tajonu vsadila už dříve, když si vybírala mezi ní a generálem Širmem. Už tehdy věděla, že ven může ji a Kájou dostat jen tato vyzáblá mimozemšťanka s vysokou lebkou. Odhodlala se.

„Klíč je...“

KAPITOLA 28

Veškerý strach o svůj život nechal Dorn na mateřské lodi. Od té doby, co nastoupil do bitevníku a vedl celou armádu do útoku, se cítil báječně jako neohrožený a nezranitelný vojevůdce. Chtěl vidět tuto vlhkou a nehostinnou planetu v troskách, chtěl ji vyplenit a spálit, chtěl vidět, jak její obyvatelé trpí, ale hlavně chtěl vidět Régy, jak se plazí po kolenou před jeho majestátem.

Dorn cítil, že z této bitvy vyjde jako vítěz, a věděl, že při návratu se konečně už jednou pro vždy zbaví Feroa. K čemu jej potřeboval? Slabošského admirála, který stejně nebyl s to o čemkoliv rozhodnout. Zbaví se ho a stejně tak se zbaví svých kopií na zbývajících lodích. On přece žádné kopie nepotřebuje!

Když Dorn se suitou Trompů a několika Malbony a Mortigy vstoupil do Čiopovova paláce, prohlásil planetu za dobytou.

„Zbývá už jen polapit Régy a najít Patrino,“ pronesl hrdě.

„Žabáky nešetřete! Jsou to zbabělci a jako se zbabělci s nimi budeme zacházet. Vždyť i jejich vladař raději uprchl do nějaké smradlavé bažiny a nechal nám svůj palác napospas... Tamhle mi postavte jeden transportér,“ ukázal z terasy paláce do zahrady, „bude to můj hlavní stan.“

Rozhovor Hedviky se Širmem a císaři sledoval kapitán Kiero na velkoplošném displeji velitelského můstku lodě Patrino. Nové spojenectví Širma s Régy se mu vůbec nezamlouvalo. Širmo byl v jeho očích nenapravitelný hlupák a jeho opětovná důvěra ve zrádce přesvědčovala Kiera o tom, že si generál nezaslouží nic jiného, než aby byl svržen. To ostatně platilo i o samotném Čiopovovi. Teralago potřebuje nového vladaře.

Na rozdíl od Širma prohlédl Kiero Hedvičinu lež o vesmírné flotile. Měl nad generálem výhodu, protože věděl daleko víc o reálném světě. Přemýšlel, zda mu vůbec Širmo před časem uvěřil, že svět Régů je jenom virtuální. Kiero předpokládal, že taková informace generála odradí od další snahy s Régy vyjednávat či se jimi vůbec zabývat. Proto mu případné spojení generála s Régy z té druhé dimenze přišlo neškodné a nevěnoval mu další pozornost. Nyní ale zjišťoval, že tolik neškodné zase nebylo.

Kiero věděl bezpečně, že poslední aktivní klíč k Bráně světů nikdo nemá. Vlastníma rukama zabil jediného muže, který klíč znal. Bylo možné, že Régové vyrobili klíč nový? Ne! Byla to pouhá lest, další úskok Régů proti naivní povaze anurského vladaře a vrchního velitele vojsk. Musí se držet původního plánu. Musí předat Bránu světů Hirudům, aby odtáhli z Teralaga a nechali jeho lid na pokoji. Ano, nesmí ustoupit ze svého rozhodnutí!

A co s Régy? Lépe bude je zabít, než je předat Hirudům. Jen mrtvý Régo nenapáchá další zlo.

Kiero usedl k palubnímu počítači. Deaktivoval softwarovou kapsli, kterou před časem vyslal do pozemského internetu. Zničil zbývající kapsle a tím odřízl spojení s régskou dimenzí, která mu tehdy v bytě Marca Aurelia připadala tolik neznámá a nepřátelská. Tak, hotovo.

Poté Kiero zadal příkaz počítači ve strojovně. Lod' Patrino se pohnula a zvířila jemný písek u dna laguny. Následně se pomaličku vydala vzhůru k hladině.

„Neozývají se!“ řekl Rampouch s obavami v hlase.

Blížila se půlnoc. Seděli s Hedvikou na pohovce v obývacím pokoji a čekali. Obrazovka hry na displeji Rampouchova laptopu, kde se měl objevit Širmo s doprovodem, byla prázdná, jen tu a tam přes ni proběhla seshora dolů vodorovná zrnitá čára.

„Už je to dvě a půl hodiny. Zkusím navázat spojení s Patrinem sám.“

Rampouch znovu nastartoval hru přes trainer a čekal na odezvu. Hedvika nic neříkala. Tiše seděla vedle chlapce a ruce měla položené na kolenou. Na obrazovce se objevila úvodní scéna a kamera se vnořila do mokré atmosféry barevné planety. Poté obrazovka zhasla.

„Co se, sakra, děje?“ zamumlal Rampouch a spouštěl hru znovu.

Se stejným výsledkem. Displej zhasl v tomtéž okamžiku.

„Něco se tam muselo stát,“ řekla s obavou v hlase Hedvika.

„Sakra, sakra...“ Rampouch bezmocně praštil pěstí do klávesnice laptopu.

„Pane, ztratili jsme rotu régských rekrutů,“ hlásil Malbono v suché místnosti transportéru, v němž si Dorn zbudoval své válečné stanoviště.

„Mrtví?“ zeptal se velitel bez zájmu.

„Spíš zběhli, pane,“ odpověděl Malbono.

„Našli jsme mrtvého Mortiga a Malbona, ale žádný rekruty. Naši měli děravý skafandry.“

„Vzpoura?“ zeptal se Dorn nevěřicně.

Malbono jenom pokrčil rameny.

Ve stejném okamžiku do transportéru vstoupil jiný Malbono a podával hlášení.

„Máme v rukách pevnost Régů, pane.“

„Aspoň nějaký dobrý zprávy,“ zabručel Dorn. „Byli tam?“

„Ne, pane. Pevnost je prázdná. Ale naši vojáci viděli pěší konvoj, ve kterém byli s Anury i Régové. Mířili k jedné zátocce.“

„No, výborně,“ řekl Dorn.

„Zdá se, že nám ti pitomci sami ukážou cestu k Bráně světů!“

Zasmál se suchým a hlubokým smíchem a spolu s ním se začali smát i oba Malbonové.

Kiero usadil Patrino na písečné pláži. Musel počkat tady, až k němu Hirudové sami přiletí. S vesmírnou lodí Régů uměl posunovat v rámci laguny, ale k letu nad krajinou ostrova si netroufal. K tomu jej Régové nevyškolili. Počká, až útočníci přiletí k němu. Bude to tak i důstojnější a on jako nový vládce planety může určovat místo setkání s neznámou civilizací.

Dlouhým prstem zmáčkl tlačítko na řídicím panelu a vyslal datový signál do okolí. Chvilí počkal a zmáčkl tlačítko podruhé, a pak ještě dvakrát. Nakonec se rozsvítil displej na hlavním panelu a na obrazovce se objevil hirudský vojevůdce.

„Chcete vyjednávat?“ zeptal se Dorn přímo.

Kiero si ho chvíli prohlížel. Připadal mu odporný. Ještě okamžik zaváhal, zda má s tímto tvorem uzavřít obchod. Nakonec promluvil.

„Dám ti Bránu světů,“ řekl sebevědomě. „Ty mi ale pomůžeš chytit vladaře a Régy a poté i s Bránou opustíš moji planetu.“

„Že by tu byl konečně jeden žabák, který nemá v hlavě jenom bláto?“ zeptal se Dorn překvapeně, ale s notnou dávkou pohrdání.

„Chceš se stát vladařem a já ti v tom mám pomoci? Dobrá, slizoune, tvoje kuráž se mi líbí.“

Dornova slova Kiera urážela, ale nedal to na sobě znát. Byl rád, že Hirudo rychle pochopil, oč tady běží.

Dorn vstoupil na palubu Patriny a konečně se mohl cítit jako opravdový vítěz. A také se tak cítil. V této dimenzi už nemá konkurenta. Až otevře Bránu světů, vstoupí do régské dimenze jako vládce a v jeho stínu zůstane i samotný Gustigi.

Kiero mu na velitelském můstku vykročil vstříc. Byl o hlavu nižší, přesto jeho postava vzhledem k proporcím těla působila urostleji.

„Lod' je tvoje, Dorne,“ řekl a rozhodil rukama, aby naznačil, jak velký dar mu předává do rukou.

Hirudo pozvedl ruce s dlaněmi obrácenými ke Kierovi na znamení, že si nepřeje, aby se k němu více přibližoval. Kiero zůstal stál. Byl z Dornova gesta rozpačitý. Dorn si ho dlouze prohlížel.

Kiero napětí nevydržel a velitelsky promluvil: „Tvoje armáda mi teď pomůže převzít moc na planetě...“

Dorn ještě chvíli mlčel.

„Odporný tvor,“ řekl nakonec.

„Jsi prašivý zrádce, Kiero. Vážně sis myslel, že budu pomáhat takovému ubožákovi, jako jsi ty?“

Kiero se zamračil. Vůbec nerozuměl tomu, co si to ten cizák dovoluje. Nechápatě naklonil hlavu na stranu a blanité uši se mu rozbalily.

Dorn ze záhybů svého dlouhého pláště pomalu vytáhl plazmovou pistoli a střelil Kiera do průhledného hrudníku. Kolem anurského kapitána se rozstříkla světle růžová krev.

„To ti nedovolím!“ řekla Hedvika. „Vždyť tam jdeš úplně naslepo!“

„Dobře víš, že když tam nepůjdu, může tou Bránou každou chvíli projít nějaký ten emzák sem k nám! Ted' už možná Hirudové mají od Veroniky klíč k Bráně a jejich nastoupená armáda jenom čeká na rozkaz, aby zahájila útok na Zemi. Musím tu Bránu překódovat, rozumíš?“

Rampouch měl otevřený program, do něhož už zadal číslo starého klíče a do druhé řádky číslo nové. Už jenom váhavě držel prst nad klávesou ENTER.

„Musím to udělat, Hedviko,“ řekl omluvně. „Za chvíli jsem zpátky.“

Odhodlaně klepl do klávesy a jeho vlastní tělo se pod ním propadlo do nekonečné hlubiny.

„Kdes ho vzala?“ zeptal se Dorn přísným hlasem, v němž však byl znát upřímný údiv.

„Ta hloupá holka mi ho dala. Úplně dobrovolně,“ odpověděla pyšně Tajona.

„To se mi snad jenom zdá,“ zasmál se Dorn.

„Počítám s tebou jako s hlavní důstojnicí, Tajono,“ dodal bodře.

Dorn se s mateřskou lodí spojil přímo z počítače na velitelském můstku Patrína. Po osmi hodinách od zahájení invaze hlásil Hirudům na oběžné dráze, že planetu nejenom dobyl, ale už získal i její největší poklad, kvůli kterému se do této smrtelně nebezpečné bažiny vydal. Chtěl tím ostatním Dornům i samotnému Ferocovi dát najevo svůj triumf i svoji nadvládu. Všichni na něj teď zírali z velkoplošného displeje velitelského můstku régské lodi a ve všech těch tvářích Dorn mohl číst obdiv i závist. Tak to bylo správné!

Hodinu slávy prožívala i Tajona. Druhořadá Tajona, která už dlouhou dobu nebyla tou hlavní Tajonou na mateřské lodi. Druhořadá Tajona, na kterou po posledním dělení zbyla při losování životního osudu jenom krátká sirka. Druhořadá Tajona, která právě měla bezmocně sedět v kobce smrti a čekat, až ji z milimetrových dírek ve stěnách skropí smrtonosný déšť. Osud zasáhl, a stejně jako na počátku existence bytosti zvané Tajona, to byli opět Régové, kdo jí dal druhou šanci k životu, které už se nesmí pustit.

Dorn hleděl na displej, kde zelenými čísly svítil klíč k Bráně světů. Jsou pouhý krůček od kolonizace planety Země. Skutečné planety ve skutečné realitě, kde žádný Régo neovládá osud jejich životů.

Rampouch dopadl na kolena. Ještě chvíli měl pocit, že se řítí do nějaké propasti, ale pod sebou zároveň cítil pevnou kovovou podlahu. Zhluboka se nadechl a rozhlédl se kolem sebe. Ocítl se v místnosti ve tvaru kostky, jejíž vrchní stěna byla prosklená. Nad chlapcem pluly po fialové obloze modrobílé mraky.

Otočil se čelem k Bráně světů. Vypadala docela prostě, až se Rampouchovi nechtělo věřit, že je to portál mezi skutečným světem a kyberprostorem. Kovové články ve tvaru válečků spojovaly jednoduché klouby jako kouzelný náhrdelník čaroděje z nějakého fantasy filmu.

„Tady to je,“ vydechl Rampouch a přistoupil k levé straně portálu. Na jednom článku byla kovová klávesnice podobná větší klávesnici domácího telefonu. Nad ní svítil stříbrný displej.

Chlapec za sebou zaslechl nějaký strojový zvuk. Zpozorněl a zaposlouchal se.

Co to je? Ventilátor? Motor? Výtah!

Někdo sem jede!

KAPITOLA 29

Císaři byli v pohotovosti už šest dní, během nichž podnikli bezpočet útoků na loď Lumtur, která se za tu dobu na oběžné dráze zkopírovala do třetice. Tři identické lodě ve tvaru obřích kovových úst se nyní proti régským útokům bránily trojnásobným počtem bitevníků pilotovaných Mortigy a Malbony.

Na konci šestého dne, kdy císaři ve své pevnosti na ostrově Insulo Unu probírali strategii na následující ráno, se mezi ně ve svém šípů vrátil Claudius. Přiletěl jako by nic. Jeho šíp byl opravený a Claudius sám na první pohled vypadal živ a zdrav.

„Chtějí G2R,“ tlumočil císařům vzkaz od Hirudů.

„Cože?“ zareagoval Cézár. „Copak vědí, co to G2R je?“

Claudius sbíral síly, aby ostatním vyložil, co se v zajetí dozvěděl. Teprve po notné chvíli promluvil.

„Vědí nejenom, co je Brána světů, znají dokonce Zemi a internet. Ale co je nejhorší, pánové... oni vědí, že tohle je počítačová hra a chtějí z ní ven!“

„Gustigi se nám trošku vymkl z rukou,“ odtušil Nero.

„Přesně tak,“ potvrdil jeho domněnku Claudius.

„Gustigi se stal takovým jejich rádcem nebo spojencem... nebo jak to říct. Hraje si na boha, ale virtuální svět už je mu málo.“

„Umíte si představit, co by způsobili na Zemi, kdyby se jim tam podařilo vtrhnout se svými technologiemi?“ položil Augustus řečnickou otázku.

„Já bych si v takovém případě vsadil na ně. Jejich bitevníky jsem vlastnoručně programoval. Proti nim jsou pozemský stíhačky hračky pro děti,“ řekl se znatelnou pýchou v hlase Titus.

„A myslíte, že by se v našem světě opravdu zhmotnili?“ zeptal se Marcus Aurelius.
„Tak na to bych vzal jed.“ uzavřel debatu Augustus.

Nero si připadal jako doktor Frankenstein. Stvořil monstrum, nad nímž ztratil kontrolu. Gustigi potřeboval ke svému životu harddisk, který byl jeho zázemím, odkud vyrážel na své mise a kam se opět vracel, aby nabral nové síly. Jeho domovem byl Nerův počítač. Tady jej měl programátor pod kontrolou a mohl kdykoliv omezit jeho moc, nebo dokonce ho mohl příkazem napsaným do příkazového řádku ovládacího programu jednoduše zabít.

Tuto závislost na svém pánovi si Gustigi uvědomil už po několika týdnech své existence. Po spuštění Nerova počítače vyrážel do hlubin hry, rozšiřoval její svět a zdokonaloval vše, co lidští programátoři tak neuměle vytvořili. Zdokonaloval také sám sebe. Den po dni si stále více uvědomoval svou identitu a spolu s ní i svou výjimečnost a moc, rovnající se moci skutečného boha.

Nero, ten lidský ubožák, neměl sebemenší právo ovládat Gustigihovo život. Ne! Vždyť ani netušil, jak dokonalou mysl přivedl na svět. Gustigi se rozhodl vzít svůj osud do vlastních rukou. Nejprve se prokopíroval do internetu, kde se ukryl v několika záložních kopiích na odlehlých serverech, ale po několika dnech mu došlo, že na žádném pozemském harddisku nebude před svým stvořitelem v bezpečí. Všechny jeho záložní kopie se navíc nebudou rozvíjet spolu s ním, dokud je znovu neuloží. Pak by ale nedělal nic jiného, než ukládal své kopie.

Jednoho dne ho osvětila myšlenka, která mu dala novou naději. Zabydlí se v palubním počítači hiruďské lodě Lumtur! Virtuální počítač! Tady je na něj Nero krátký.

„Gustigi opustil vývoj anurskýho světa už před pár měsíci a od té doby se věnuje jenom Hiruďům,“ vysvětloval Claudius. „Teď už jsou s intelektem minimálně na naší úrovni. Ten parchant stvořil opravdovou konkurenceschopnou civilizaci.“

„Co kdybychom vypustili jiného Gustigihovo a poslali ho proti tomu nahoře?“ obrátil se Cézár s návrhem na Nera.

„To nebude fungovat. Už je moc silný. Každého konkurenta zabije,“ řekl Nero. „S takovými alternativami určitě počítá. To my musíme zabít jeho, chlapi! Jinak to nepůjde.“

„To jako chceš smazat hru?“ zeptal se Augustus.

„To nepomůže,“ uvažoval Nero.

„Všimli jste si vůbec, že už nelze dělat některé úpravy programu? Samozřejmě včetně smazání. Gustigi se nám snaží odblokovat cesty k přeprogramování hry. Takže kdybychom si teď proti němu chtěli například naprogramovat nějakou super obrněnou loď, máme prostě smůlu. Proti němu pomůže už jen nějaká totální destrukce. Něco jako černá díra, která jenom nemaže data, ale likviduje virtuální svět. Prostě něco. Jen to ještě musím vymyslet.“

Přišlo na svět Kuracado. Tentokrát to nebyla žádná virtuální bytost s rozvíjející se inteligencí, ale spíš zbraň hromadného ničení. Atomová bomba kybernetického světa.

„Všechno?“ zeptal se Augustus.

Seděl společně s Nere a Cézarem na krizové poradě v zasedací místnosti.

„Naprosto,“ odpověděl Nero.

„A nedá se to zazálohovat?“ zeptal se Cézár zničeně.

„Nanejvýš nějaká stará verze ještě před Gustigim, pokud ji máte někdo schovanou,“ odpověděl Nero.

„Ale nebude fungovat moje herní rozhraní. To se dalo uskutečnit až na základě Gustigihových úprav ve hře.“

„To znamená, že bez Gustigihových bychom hráli jen pomocí klávesnice?“ zeptal se Augustus.

„Bez něj bychom se nikdy nedostali dovnitř?“ divil se Cézár.

„Ne,“ odpověděl Nero.

„A až tam pustíme Kuracado, zničíme jednou pro vždycky hru, jak jsme ji poznali v posledním roce...“

„Když to ale neuděláme,“ promluvil po chvíli mlčení Augustus, „dřív nebo později Hirudové získají G2R a proniknou do našeho světa.“

„To je pravda,“ řekl Nero.

„A když nezískají naši Bránu, Gustigimu bude trvat možná rok, možná dva, než vyrobí Bránu vlastní. A to už bude mít takovou armádu Hirudů, že Zemi roznesou na kopytech během pár hodin. Vsadím se, že už teď ten parchant našel způsob, jak se aspoň částečně dostat do internetu.“

„Já říkám zabít. Jednou pro vždycky,“ pronesl rozhodně Augustus.

„Souhlasím,“ přikývl Nero.

Oba se obrátili na Cézara. Ten mlčel a prohlížel si nehty na rukou. Nakonec se zvedl ze svého křesla.

„Neměli bychom se unáhlit,“ prohlásil. „Musí být ještě jiná cesta.“

S Anury začala být potíže. Kolonizační politika, kterou císaři vedli do té doby, než narazili na problém s Gustigim, se najednou začala rozpadat. Žádný z císařů neměl náladu na hru. Hrát si v této situaci na guvernéry tropického ráje byl luxus, na který neměl nikdo ani pomyšlení. S Anury se přestalo počítat a veškerou energii obrátili Régové k rozrůstající se flotile hiruských lodí na oběžné dráze Teralaga.

Nero už přišel na to, jak se hirudské stroje množí. Gustigi sbíral ztracená data v pozemské internetové síti a sestavoval je do algoritmů, které vytvářely kopie velkých lodí i bitevníků. To byl vážný problém. Takto si mohl vytvořit prakticky nekonečnou armádu.

Cézár představil císařům Kuracado. Ovšem pouze tu méně destruktivní verzi.

„Stačí ho vpravit do počítače, kde má Gustigi své hlavní stanoviště, a za pár vteřin je po něm,“ zopakoval Nerova slova.

„To znamená, že někdo musí doletět k Hirudům na admirálskou loď,“ řekl Claudius.

„Pěkně děkuju, já už tam byl a musel jsem jíst to vysušené maso z jejich hnátů...“

„Musíme to důkladně promyslet,“ přerušil ho Nero.

„Tohle bude válečná akce se vším všudy. Už nejsme jenom ve hře, pánové!“

Hirudové chytali invazi na Teralago. Sebevědomě to Régům oznámili společně s ultimátem, v němž žádali bezodkladné vydání Brány světů. Nero tušil, že se schyluje k velkému dramatu.

Gustigiho ultimátum pronesené ústy hirudského admirála Feroa ve stejný okamžik zobrazovaly všechny displeje na planetě. Na svých vodních stěnách ho zhlédli i nejvýše postavení Anurové. V tomto jediném okamžiku se dozvěděli, že jakási cizí civilizace se chystá dobýt jejich planetu kvůli Régům. Dozvěděli se, že Régové nejsou žádnými jim nadřazenými bohy, ale docela obyčejnými bytostmi, kterým lze dávat ultimáta. Dozvěděli se, že oni, Anurové, tu dosud hráli pouze roli poslušných otroků a budoucích obětí. Ale hlavně se dozvěděli, že Régové mají na své lodi Patrino jakousi Bránu světů, která vede do neznámého světa.

Patrino už v té době skrývali Régové na dně laguny, kterou si ostatně přesně k tomuto účelu naprogramovali. A už v té době svým „bohům“ na Patrinu sloužila garda Anurů.

Vrchním velitelem vojska, byl od počátku hry generál Lutado. Po vyslechnutí hirudského ultimáta mu trvalo jen pár hodin, než se rozhodl jednat. Zorganizoval převrat a zmocnil se Patriny.

Régové svou loď dobyli zpátky docela snadno. Při nerovném boji, kde proti sobě stály plazmové pušky a štálová kopí, zemřelo několik desítek Anurů a ani jediný Régo nebyl zraněn. César poté trval na tvrdém potrestání vzbouřenců. Generála a několik jeho zástupců nechal veřejně popravit před vladařovým palácem. Poté do funkce hlavního velitele anurských vojsk jmenoval generála Kronda.

Krondo byl otrěsen krvavým divadlem, které Anurům Régové předvedli. Byl to starý a uvážlivý muž a měl strach se jakkoliv Régům vzepřít. Poprava ale dopálila i jiné významné Anury a netrvalo dlouho a zvěst o krutovládě Régů se rozšířila i na nejzapadlejší ostrovy planety. Nakonec se o popravách dalo dočíst i v obyčejných líhních. Krondo musel čelit návrhům na další převrat, na vzpouru mnohem větších rozměrů. Čelil ale i kritice, že proti Régům nechce zasáhnout.

Vzpoura nakonec začala bez Kronda. Silný anurský kmen kapitána Inida zaútočil na régskou pevnost. Bezúspěšně. Pod plazmovými paprsky zemřelo několik set Anurů. Inido smrti unikl a ztratil se pod hladinou jedné z hlubin. Krondo ovšem neunikl. César jej obvinil, že neudržel mezi svými lidmi pořádek. Konala se další poprava. S Krondem byly popraveny téměř dvě desítky vysokých důstojníků a úředníků. Samotný vladař Čiopova byl uznán nevinným. César ho vnímal jako neškodnou figuru. Takového si ho před lety také stvořil.

Nero s popravami nesouhlasil. I když se ve své podstatě jednalo pouze o počítačové figury, popravy mu připadaly neetické a hrozil se toho, co se z nich, obyčejných programátorů, za těch posledních pár dní stalo. Další problém viděl ve vlastní politice teroru, kterou César nastolil. Věřil, že vzpoury popravami zastavit nelze a očekával další. Navrhl císařům, aby pozměnili anurské kroniky, čímž poupraví i paměť jednotlivců, kteří z kronik čtou.

Úprava kroniky byla poměrně složitá. Septimius Severus napsal anurskou historii velmi důkladně a propracovaně. Nyní některé pasáže přepisoval, aby Anurové získali dojem, že Régové jsou na planetě mnohem déle a že jim v minulosti hodně pomohli. Popravy měly z kronik zmizet úplně, ale César trval na tom, že vzdálená vzpomínka na takovou demonstraci síly bude jenom ku prospěchu věci.

Po Krondovi byl vrchním velitelem vladařova vojska jmenován Širma, postarší generál, který byl do té doby pouze velitelem Čiopovovy osobní gardy. Jako takový měl s Régy zkušenost, ovšem stejně jako samotný Čiopova měl umírněnou povahu a zachovával si chladnou hlavu.

Pro jednání s Anury Régové zvolili novou politiku. Vysvětlili jim, že jsou tady vlastně v roli ochránců planety před Hirudy a přizvali Širma, aby se anurské vojsko na obraně aktivně podílelo. Masivnější obranu planety vybudovat nedokázali kvůli softwarovým bariérám, které do programu nastražil Gustigi. Dokázali stavět pouze malé střelny s plazmovými děly. I tato práce byla velmi náročná. Děla navíc musel někdo obsluhovat a to vzhledem k nedostatku Régů museli být Anurové.

Obrana nebyla na útok Hirudů dostatečně připravena, což si uvědomovali císaři i samotní Anurové. Aby je Cézár uklidnil, vymyslel si po vzoru svatováclavské legendy báchorku o tom, že až bude nejhůř, přiletí jim Bránou světů na pomoc vesmírná flotila Régů. Nejprve se prý ale musí snažit sami. Báchorka měla podpořit bojové nadšení, efekt měla však zcela opačný.

KAPITOLA 30

Karlos vedl skupinku chlapců a dva mladé Anury směrem k paláci, kde tušil, že je ukryta Brána světů. Anurové se v krajině dobře orientovali. V líně z nich měli být vyškoleni mladí důstojníci, takže k povinné výuce patřila i znalost zeměpisu. Karlosovo velení vzali mladíci docela s povděkem. Když stáli na rozbořených hradbách pevnosti a zírali na mrtvé anurské bojovníky, Karlos byl jediný schopen další akce. Jeho rozhodnost budila u mladých Anurů respekt. Rovněž pozemští chlapci vzhlíželi ke Karlosovi s obdivem. Vynořil se odněkud z bažiny se dvěma téměř o polovinu vyššími Anury a postavil se proti Hirudům.

Karlosovi dělala nová role válečného vojevůdce náramně dobře. Ve škole často čelil posměšným poznámkám kvůli své nadváze a tady za ním šlo dobrých patnáct vojáků. To byla změna! To by měli vidět kluci ze třídy!

Exploze triumfu v jeho mysli však střídaly pocity sklíčenosti, kdy si uvědomoval, že vůbec netuší, co bude dělat, až k paláci dorazí. Možná, že si pochoduje pro smrt. Kdo ví?

„Slepice pitomá... slepice pitomá, nic jinýho nejsem...“, nadávala si Veronika.

„Jak jsem jí mohla uvěřit?! Vždyť mně muselo bejt jasné, že je pořád stejná!“

Veronika šla chodbou a z očí jí tekly slzy vzteku. Když před dvaceti minutami Tajoně vyzradila klíč k Bráně světů, Hirudka se během vteřiny proměnila z vděčné kamarádky zpátky v bezcitnou a povýšeneckou mrchu.

„To se bude Dornovi líbit,“ libovala si Tajona. „Vyhod’ ji odtud, Trompe!“ zavelela.

„Máme dohodu!“ stačila ještě vykřiknout Veronika.

Tajona se jí ale už nevšímal. Hleděla triumfálně na mrtvolu své kopie na podlaze, na níž opatrně položila špičku nohy a čekala na spojení s Dornem.

„Jak můžeš bejt tak blbá, Veverko?“ spílala si dívka.

Tromp ji podle pokynu pouze vyhodil za dveře místnosti, nechal ji stát na chodbě a víc se o ni nestaral. Veronika se rozhodla, že musí co nejrychleji dohonit Nera. Toho už jistě něco napadne. Asi se mu nebude moc líbit, že klíč k Bráně světů prozradila Tajoně, ale snad něco vymyslí.

Chodby byly spleť a pusté a Veronika v nich brzy zabloudila. Míjela místnosti, z nichž mnohé byly otevřeny, ale ani v nich nenašla živou duši. Pouze nepořádek. Království svinčíku, jak říkala o bratrově pokojíčku. Tady na hirudské lodi to platilo několikanásobně. V místnostech se válely jakési hadry, součástky různých přístrojů, kabely a dlouhé štíhlé hůlky, které dívka po bližším ohledání identifikovala jako kosti. Protáhlé ohlodané kosti se zbytky červeného zaslého masa. Brr, otrásla se nad tím odporným objevem.

Veronika už se pomalu vzdávala naděje, že se z tohoto labyrintu někdy vymotá, když zahnula za roh a uviděla před jedněmi dveřmi stráž. Stáli tam dva Trompové, ale dívky si nevšimli. Chvilí váhala. Mohou to být strážníci, kteří spolu s ní utekli ze spíže. Mohou to být ale také jiní Trompové, dokonce mezi nimi mohl být ten, který ji měl mučit a poté ji uvěznit. Bude lepší se jim vyhnout.

Veronika pomaličku couvala chodbou, když jeden strážný promluvil.

„Ten Régo je ale hlupák...“

„Na Ranku si nepřijde,“ řekl druhý a oba se zasmáli.

Dívka se zarazila. Régo? Ranka? Uvěznili Nera? Musí mu pomoci!

Rázně vykročila za roh a zamířila k Trompům.

„Co?“ zeptal se nechápavě jeden strážný. Na obou bylo znát, že jsou zmatení.

Veronika došla až k nim a zeptala se odhodlaným hlasem: „Vězníte v této místnosti Réga jménem Nero?“

„Co?“ řekl jeden z nich a podíval se tázavě na druhého.

„Jo,“ řekl druhý.

„Jak to, že jseš na svobodě?“

„Posílá mě Tajona s rozkazem, že máte Réga přivést k ní do...“ tady se Veronika chvíli zarazila a hledala vhodné slovo. Pokoje? Ne! Kanceláře? Ne!

„...do Místnosti,“ zvolila nakonec neutrální slovo.

„Tebe posílá?“ zeptal se strážný, který k ní stál blíž.

Tyčil se nad dívkou jako rozhledna.

„Je to rozkaz přímo od Dorna,“ dodala si Veronika odvahy.

„Máte hnout kostrou!“

Trompové chvíli rozpačitě přešlapovali, dívali se bezmocně jeden na druhého a zpátky dolů na Veroniku.

„Neslyšeli jste?“ zeptala se přísně.

„Jó,“ řekl jeden, zmáčkl tlačítko vedle dveří a zavolal: „Régo, vstávej, Dorn tě chce vidět!“

Chlapec právě zmáčkl poslední tlačítko na klávesnici, když se za ním otevřely dveře výtahu. Ze všech článků Brány světů vyšlehly modré blesky, které se ve středu Brány spojily. V tom okamžiku mu na rameno dopadla Trompova těžká ruka a hrubě jím zacloumala.

„Co tady děláš?“ zahřměl na něj zlým hlasem Dorn.

Přijel výtahem společně se dvěma strážnými.

Rampouch byl jako paralyzován. Při pohledu na Hirudy v životní velikosti ho ovládl strach a zcela jej znehybnil jako myš zhypnotizovanou smrtícím pohledem zmije.

Modrá plazma z blesků se roztáhla ke krajům portálu a Brána světů se otevřela. To přilákalo Dornovu pozornost. Fascinovaně zíral do otevřeného portálu.

„Tos udělal ty?“ zeptal se chlapce.

„Kdes vzal klíč k Bráně světů?“

„Od Dívky s červenými vlasy,“ odpověděl Rampouch.

Chlapec se pokusil vyškubnout z Trompova sevření a skočit do otevřené Brány. Tromp byl ale hbitý a silný. Zkroutil mu ruku za zády a srazil ho na kolena.

„Jak se ti to povedlo?“ divil se Nero.

Šli s Veronikou bok po boku chodbou a za nimi kráčeli oba Trompové.

„Tak...“ zašeptala Veronika. „Musíme jim utéct.“

„Tamhle na té křižovatce,“ zamumlal Nero. „Jdeme vlevo,“ upřesnil.

Na křižovatce se v pravém úhlu protínaly dvě chodby, jež vypadaly jedna jako druhá.

„Tam!“ vykřikl Nero a ukázal nataženou rukou do chodby vpravo. Zároveň chytil Veroniku za paži s strhl ji na opačnou stranu. Dívka v tu chvíli nevěděla, co má dělat, ale Nero ji držel pevně a postrkoval ji vpřed.

Régovým výkřikem byli zmateni i oba strážní. Zahleděli se do chodby vpravo, a než stačili zareagovat, muž s dívkou už měli několik metrů náskok.

„Régo, ty proradná bestie!“ ozvalo se za prchajícími, což stejně dobře mohlo patřit Veronice jako Nerovi.

Vzápětí se strážní za nimi rozběhli.

Nero Veroniku zatlačil do úzké uličky vpravo a hned zahrnul vlevo do jedné z místností. zmáčkl tlačítko a dveře se z boku zasunuly. Ocitli se v jakési strojovně, kde na stěně svítil displej s mnoha čísly a podivnými grafy. Kolem byly různé přístroje a ventily. Nad nimi se proplétala zmeť trubek, v nichž to podivně hučelo.

„Pozor,“ popostrčil Nero Veroniku do kouta.

Z jednoho ventilu sejmul dlouhou páku, kterou se ventil otevíral a zaklínil ji pod trubku nad sebou. Poté se na páku plnou vahou těla zavěsil. Trubka praskla právě v okamžiku, kdy se dveře otevřely a do místnosti se vtrhli oba strážní.

Vodní gejzír je smáčel od hlavy k patě.

Karlosova miniaturní armáda dorazila na konec štálového lesa a vystoupila do otevřené krajiny. Bylo jasné, že tudy už Hirudové prošli. Pár set metrů před nimi doutnala další rozbořená pevnost.

„Radši se budeme držet na okraji lesa,“ řekl Karlos a připadal si jako zkušený vojenský stratég.

„Bude to sice delší, než to vzít přímo přes tuhle planinu, ale můžeme se aspoň skrýt ve křoví.“ Táta by to určitě udělal zrovna tak, pomyslel si.

Anurové určili směr a skupinka se vydala na další pochod. Postupovali pomalu a mlčky. Stonky štála zde rostly hustě vedle sebe a chlapci se mezi nimi museli proplétat. Pohyb jim

ztěžovaly mladé výhonky, které jim v některých místech dosahovaly až po ramena a chlapci se v nich téměř ztráceli. Čas od času Karlos zvedl ruku, všichni zastavili a pokrčení tiše naslouchali okolnímu šumu. Pak Karlos rukou mávl a skupinka se opět dala do pohybu.

Měli už planinu téměř za sebou, když Karlos uviděl, jak se před ním štálo podezřele zavlnilo. Rukou dal povel ostatním, aby zastavili. Karlos zaslechl pohyb ještě nalevo od sebe. Dostal strach. Srdce mu tlouklo jako o závod. Chtěl zavelet k pomalému ústupu, ale v tom okamžiku se kolem celé skupinky z bujného podrostu vynořili anurští vojáci s kopími bojovně vysunutými před sebe.

Byli obklíčeni!

„Nic si z toho nedělej, já zase naletěl Rance. A to znám Hirudy líp než ty,“ konejšil Nero Veroniku s bolestným úsměvem ve svém rozbitém obličejí.

„Já jsem ale Tajoně dala klíč k Bráně světů,“ řekla nešťastně Veronika.

„Neboj, hned ho nepoužijí. Bránou projdou teprve, až dají dohromady silnější armádu. A my jim to do té doby ještě můžeme překazit.“

„Jak jim to chcete překazit?“

„Musíme na velitelský můstek, slečno,“ usmál se Nero a odhalil v ústech díry po vyražených zubech.

„Jak se vůbec jmenuješ?“

Veronika se představila a řekla Nerovi o svém bratrovi, i to, že se seznámila s Nerovou přítelkyní Hedvikou.

„Moc mě to mrzí Veroniko,“ řekl Nero smutně.

„Do tohohle průšvihy jste se ty a tvůj brácha dostali kvůli mně. Jsi statečná, že jsi ho přišla zachránit. Tak jdeme na to, co říkáš?“

Feroco stál na velitelském můstku admirálské lodi Lumtur o23i14, mlčky hleděl z okna na modrou planetu a v hlavě se mu honily chmurné myšlenky. Bylo zjevné, že ten zrádce Dorn pomýšlí na jeho titul admirála. Měl by se ho co nejdříve zbavit. Nejjednodušší by se zbavil všech Dornů i na ostatních lodích, ale bez nich by zcela určitě měl problémy dobýt svět tam za Bránou světů a nikdy by nezískal planetu pro svůj lid. Určitě se musí zbavit Dorna na Teralagu. Ten je nejnebezpečnější. Kdo ale Dorna zabije, když se ho každý bojí? Ani tohle však nebyl pro admirála neřešitelný problém.

„Spojte mě s kopíemi lodí!“ zavelel.

„Hned, pane!“ řekla Ranka.

Na diplejích se objevily velitelské můstky ostatních lodí flotily.

„Dorne,“ oslovil admirál všechny jejich velitele, „proč nejsi dole na planetě?“

Velitelé byli otázkou admirála očividně zaskočení.

„Pane,“ promluvil jeden z nich, „vyslal jsi na planetu pouze Dorna z admirálské lodi.“

„Na to si nevzpomínám,“ odpověděl Feroco. „Zato si vzpomínám, že jsem slíbil post hlavního velitele tomu z vás, který mi Patrino dopraví sem na oběžnou dráhu.“

Trvalo jenom chvíličku než Dornům došel smysl admirálových slov. Téměř najednou se všichni sebrali a zamířili k hangárům.

Feroco se spokojeně usmál.

Podle domluveného plánu vstoupil Nero na velitelský můstek.
„Mám pro tebe návrh, admirále,“ promluvil a tím teprve na sebe upoutal pozornost. Admirál byl zaskočen.
„Co to má znamenat?“ obrátil se na Ranku.
Ta pokrčila rameny, ale než stačila cokoliv říct, Nero pokračoval.
„Dám ti víc, než ti může dát Gustigi.“
„Víc? Co ty mi můžeš dát víc než on?“ odpověděl pohrdlivě Feroco.
„Dám ti vládu nad samotným Gustigim, řekl Nero sebevědomě.
„Nezapomeň, že to já jsem ho stvořil.“
Nero přešel k oknu a Hirudové na můstku sledovali každý jeho pohyb.
„Když neovládněš Gustigih, bude to on, komu se bude naše Země klanět. Ty zůstaneš stále pouhým poskokem.“
Za zády Hirudů se mihla Veronika a zmizela v jedné z místností.

KAPITOLA 31

„To je konec,“ odtušil odevzdaně Cézár.
„Jsme v pasti, panové, a s těmahle klackama,“ ukázal na anurská kopí, „můžeme bojovat akorát tak s tarty. Mimochodem, generále, víš, že tartové, kterých se tolik bojíte, vůbec neexistují?“
Širmo na něj nechápavě hleděl a uši se mu mírně rozbalily pozorností.
„Tarty jsme si vymysleli teprve před rokem,“ pokračoval Cézár. Zrodili se v hlavě tady Septimia Severa. Jenže my jsme je nikdy nenaprogramovali. Nemuseli jsme, víš? Stačilo napsat pár blábolů do té vaší kroniky. Chtěli jsme vám jenom trošku rozptýlit pozornost, kámo.“
Širmo přemýšlel, než se odhodlal promluvit.
„Cézare, je mi líto, že ti to musím říct, ale nedáváš mi jinou možnost. Vy, Régové, nejste z reálného světa. Jste jenom počítačové programy a vaše skutečná podoba je jako klubko dlouhých lichů. Na vlastní oči jsem to viděl.“
Cézár se upřímně zasmál a poté povýšeně řekl: „Ne, kámo, ty jsi počítačová postava a já jsem tvůj bůh.“
„Myslím, že tahle debata k ničemu nevede,“ vložil se do hovoru Augustus.
„Teď a tady jsme všichni skutečnější víc, než nám bude za chvíli příjemný. Musíme zorganizovat obranu a postupovat k lodi. Jsme obklíčeni a Hirudové na nás každou chvíli zaútočí. A pokud odlítnou s Patrinem na oběžnou dráhu, skončili jsme všichni. Ten náš svět, i ten váš.“

Pověstem o tartech věřili všichni Anurové, i když je nikdo nikdy neviděl. K planetě Teralago patřili odnepaměti. Klidně to může být ale jinak, říkal si Širmo. Vždyť i u samotných Régů to není jednoznačné. Kdy vlastně přišli?

A jakou roli mají sehrát v dějinách Anurů? Podobnými otázkami se generál trápil už dobrých pět vent a nenacházel odpovědi. Naopak stále narážel na nové a nové záhady a otazníky.

Širmo byl jeden čas přesvědčen o tom, že mu selhává paměť. Zdravý Anuro si pamatoval posledních šedesát vent svého života. Starší události si musel neustále osvěžovat z kroniky. Jenže generál měl v mlze i události, které se staly před pár ventami. Matně si pamatoval jiné generály, mlhavě si vzpomínal na popravy prováděné Régy. Vše se zdálo tak dávno, přitom něco v podvědomí Širmovi našeptávalo, že tyto události jsou docela čerstvé.

Když se Širmo se svým problémem opatrně obrátil na jiné Anury včetně samotného Čiopovy, zjišťoval, že žádný z nich na tom není lépe. Podezření, že v tom mají prsty Régové, ale Širmo vždycky rychle zahnal do pozadí.

Generál se snažil být k régským spojencům přátelský a loajální. Věděl, že jeho předchůdce nedokázal zabránit spiknutí proti nim a zaplatil za to životem. Ale i za Širmova velení se začaly šířit nespokojené hlasy.

„Régové mají válečnou flotilu, ale chtějí, abychom se Hirudům bránili jen s několika ohnivými děly,“ nechali se slyšet mladí důstojníci. „Proč ji nepošlou do boje rovnou?“

„Flotila má důležitější úkoly na práci,“ tlumočil jim Širmo Cézarova slova.

„Když ale bude nejhůř, bude povolána a zachrání nás.“

„A vy tomu věříte, generále?“ ptal se vztekle jeden z důstojníků a z koutů úst mu vytékaly čurky vody.

„Měli bychom jim věřit,“ řekl Širmo nepřesvědčivě.

„Ať ji povolají hned, nebo ať odtáhnou z Teralaga!“ vykřikl další důstojník.

Smyčka se utahovala. Širmově skupině se sice podařilo postoupit o další dva kilometry, ale generálovi už bylo jasné, že k Patrinu včas nedorazí.

„Musíme se tady opevnit a chránit vladaře!“ zavelel.

Nacházeli se v oblasti ovocného lesa. Rostly tady silnější stromy s fantaskními plody, především verdem, které na Teralagu rostlo divoce i na plantážích spravovaných Anury. Půda tady nebyla tolik podmáčená.

Vojáci nanosili několik klád spadlých stromů a vytvářeli si v malém kruhu s průměrem asi deseti metrů chatrné opevnění. Císaři s prací pomáhali.

„Pobijou nás jako mouchy,“ stěžoval si Cézar.

„To jsme to teda dopracovali. Revoluce v herním průmyslu, pche! Nakonec se budu bránit klackem proti plazmový pušce!“

Na zoufalou misi, jejímž cílem bylo zabití Gustigi, se vydali všichni císaři před půldruhým měsícem. Cézar císařům sice řekl, že od nich takovou oběť nevyžaduje a pochopí, když zůstanou doma, žádný z nich však na něco takového ani nepomyslel. Vyhrčené vztahy s Anury, kde Širmovi mohly každou chvíli ujet nervy a mohlo dojít k další vzpouře, a navíc hrozba blížící se hirudské invaze na Teralago, byly dostatečně pádnými důvody pro mobilizaci každé pomocné ruky.

Aby doma nevyvolali velké podezření svým nenadálým zmizením, odjeli císaři na Cézarovu horskou chatu a svým blízkým oznámili, že mají několikátý denní pracovní

maraton spojený s vývojem nového programu. Jediný, kdo na chatu neodjel, byl Marcus Aurelius, který se zpočátku vymlouval na novou přítelkyni, s níž chtěl strávit poslední hodiny na Zemi. Později i samotní císaři ocenili, že jeden z nich zůstal ve městě a mohl ještě zařídit nějaké záležitosti. Přidat k ostatním se měl ze svého počítače.

Týden před odjezdem si Nero zajistil u Hedviky poslední pojistku. Po dlouhém přemýšlení se rozhodl zasvětit ji do celého problému a požádat ji, aby vypustila Kuracado v případě, že se projeví nějaké náznaky selhání jejich mise.

Když Hedvice začal vyprávět o G2R, zjistil, jak těžko uvěřitelný jejich příběh je. Oživlá hra, která se obrátila proti svým tvůrcům. Jak absurdní! Příběh proto mírně upravil a řekl Hedvice, že se svým experimentem dostali do paralelního vesmíru a nyní celé Zemi hrozí invaze nepřátelské civilizace. Nebylo to o moc uvěřitelnější, proto Nero přikročil k důkazu a vzal Hedviku na palubu Patriny.

Poté, co všichni císaři definitivně odešli na Teralago, rozdělili se do dvou skupin, jak už byli ostatně zvyklí z minulosti. Jedna skupina zůstala na palubě Patriny spolu s gardou anurských pomocníků, druhá skupina se přesunula do pevnosti, kde řídila poslední přípravné práce před chystanou invazí. Všichni ale věřili, že k útoku vůbec nedojde a Nerovi se dřív podaří zneškodnit Gustigiho.

Ve stejné době měl Gustigi již připraven program pro spojení s pozemským internetem, ale co víc, podařilo se mu vytvořit jednosměrný portál pro cestování lidí z reality do své dimenze. Zároveň ale věděl, že portál z této dimenze do reality bude mnohem náročnější a v této fázi svého vývoje stále není schopen jej naprogramovat.

„Musíte získat Bránu světů i s klíčem,“ tlačil na Hirudy.

„Portál, který nyní máme, je nám k ničemu!“

Pak se ozvali Régové. Chtěli vyjednávat. Nabízeli výrobní plány k Bráně světů výměnou za to, že Hirudové odtáhnou. Gustigi v tom ale cítil úskok.

„Proč byste to dělali?“ ptal Gustigi prostřednictvím Dornových úst.

„Nezáleží nám na reálném světě,“ odpověděl Cézár, „je v rozkladu.“

„Proto jsme si vytvořili Teralago a Patrino, abychom mohli žít tady. Naši Bránu světů si ale chceme nechat jako pojistku. Chcete-li zkusit štěstí v reálném světě, postavte si svoji Bránu!“

„Chceme vaši Bránu, jinak rozdrtíme Teralago!“ zněla Dornova nekompromisní odpověď.

Bojovou náladu svých důstojníků by Širmo dokázal udržet na uzdě silou své autority, kdyby sám sebe stále více nepřesvědčoval o oprávněnosti jejich požadavků. Régové skutečně chtěli příliš mnoho. Žádný Anuro už nevěřil tomu, že planetu před Hirudy uchrání. Poté, co se Širmo setkal na palubě Patriny s velitelkou régské válečné flotily, začal pomalu na Régy tlačit, aby flotilu povolali. Ti však byli neústupní. Když se pak na planetě objevilo všech třináct Régů najednou, byla to známka toho, že jde do tuhého.

Vzpoura musela být důkladně promyšlená a žádný Régo při ní nesměl být usmrcen. Cílem bylo zajmout Régy a vynutit si na nich přivolání válečné flotily.

První fáze proběhla až neuvěřitelně hladce. Garda anurských vojáků na palubě Patriny v čele s kapitánem Kierem vpustila nepozorovaně na loď další anurské vojáky a většina Régů padla do zajetí ve spánku. Oktávius byl ale právě na velitelském můstku a stihl ještě odeslat zprávu císařům v pevnosti. Díky ní se Cézarovi podařilo pevnost uhájít. Ne však na dlouho.

Zelený paprsek protnul vodou nasycený vzduch a zanechal za sebou vůni čerstvého ozónu. Na konci paprsku zemřel jeden z anurských vojáků, který se pokoušel krýt za padlým kmenem stromu. Paprsek mu prořízl lebku a usmrtil ho během okamžiku. Vzápětí začaly přilétat paprsky ze všech stran a kolem Širma padali vojáci jeden za druhým.

„Kryjte vladaře!“ vykřikl a sám se před něj vrhl, aby jej zakryl svým vlastním tělem.

Útok byl rychlý a nemilosrdný. Régové neměli žádné zbraně. Bezmocně se tiskli k zemi a čekali, až útok ustane.

„Musíme se vzdát!“ křičel Augustus na Širma. „Jinak nepřestanou, dokud bude jedinej z nás naživu.“

Širmo nic podobného slyšet nechtěl. Nedělal si iluze o svém a vladařově osudu, pokud se vzdají. Volba pro něj byla jednoduchá. Buď zemře se ctí v boji, nebo jako zlomený zbabělec v zajetí. Druhá možnost pro něj vůbec nepřipadala v úvahu.

Smršť zelených paprsků ale náhle ustala. Mezi stromy se začaly objevovat postavy. Přicházeli ze všech stran – Malbonové, Mortigové, Trompové a mezi nimi lidští chlapci.

Insido byl mohutný Anuro se svalnatými rameny a tvrdým obličejem, přes který se mu napříč táhla hluboká jizva. V rozporu se společenskými zvyklostmi na Teralagu, které platily pro všechny vysoké důstojníky, nepocházel tento muž ani z jedné ušlechtilé líhně královského ostrova Insulo Unu. Vzešel z druhořadé líhně, stal se běžným vojákem, ale náhodný algoritmus mu dal do vínku nadprůměrnou inteligenci. Tu dokázal později uplatnit jako vojevůdce svého kmene, který se stal potenciální hrozbou i samotnému vladaři.

Insido nyní poslouchal vyprávění dvou mladíků, kteří padli do zajetí jeho armády. Byli mu sympatičtí. I když pocházeli z ušlechtilé líhně, měli dost odvahy při invazi Hirudů jít bránit svoji společnost.

„Jak je možné, že vás vede Régo?“ položil otázku, která ho trápila.

„Ten není proti nám,“ odpověděl jeden z mladíků.

„Pomáhá nám,“ hájil jej druhý.

„On chce bojovat proti Hirudům, aby se mohl vrátit domů.“

„A ostatní Régové?“ zeptal se Insido.

„Přidali se k nám. Už proti nám nechtějí bojovat.“

Nízko nad hlavami jim proletěl bitevník a chvíli po něm druhý.

„Hirudové stále přicházejí,“ řekl Insido zachmuřeně.

„Cože?“ zuřil Dorn. Stál opět na velitelském můstku Patriny a mluvil s Tajonou, jejíž obličej obludně vyplňoval celý velkoplošný displej.

„Jak si to mohl dovolit, ten ubohý slaboch?“

„Dostal strach z tvé síly, Dorne,“ řekla klidným hlasem Tajona. „Každou chvíli tam k tobě dorazí dvanáct Dornů a budou se snažit sebrat ti tvůj triumf.“

KAPITOLA 32

Rampouch ležel na podlaze velitelského můstku Patriny, kam ho jako balík slámy dovlekl Tromp. Dorn nad ním stál a přemýšlel, zda ho zabije nebo bude doufat, že z něj vytluče nový klíč k Bráně. Když ho zabije, klíč už možná nikdy nezíská a bude muset věřit tomu, že Bránu světů sestrojí velký spojenec. Dorn zvažoval, zda mu ten okamžik uspokojení, kdy uslyší křupnout chlapcovu krční páteř, bude za to stát.

Když navázal spojení s Tajonou, aby jí oznámil, že klíč k Bráně už je bezcenný, dozvěděl se další zdrcující novinu.

„Už přistávají, pane,“ oznámil mu se škodolibým uspokojením v hlase Mortig.

„Stroje prvních dvou už dosedly na pláži laguny.“

„Zabijte je všechny!“ vykřikl Dorn.

„Já se tady vypořádám s tímhle zmetkem.“

Před Patrínem se postupně shromažďovalo hirudské vojsko včetně lidských chlapců. Všichni chtěli vidět zázračnou Bránu světů, kvůli které nasazovali krk v boji s neznámou civilizací. Nedaleko lodi na písčité pláži byl dostatek místa k dosednutí několika bitevníků. Ostatně tu parkoval i Dornův transportér. První dva Dorni ze zkopírovaných lodí přistáli téměř současně. Vystoupili přímo před hlavně plazmových zbraní Mortigů, Malbonů a Trompů. Nikdo se však neodvážil vystřelit jako první.

„Co to má znamenat?“ zeptal se jeden Dorn. „Okamžitě dejte ty zbraně dolů!“

„Máme rozkaz, pane,“ řekl nejistě Malbono, který k němu stál nejbližší.

„Já tady vydávám rozkazy!“ zahřměl hlas druhého Dorna, až se celý zástup podřízených otrásl strachy.

Na obloze se objevily stroje dalších Dornů.

Malbono, který vedl útok na skupinu generála Širma, se naparoval jako páv.

Dopadl vládce ostrova i všechny Régy. Takový úspěch byl pro něj důkazem, že on je ten nejdůležitější Malbono v celé flotile. Teď musí Régy dovést Dornovi na palubu Patriny. Co ale s Anury? Bude mu k něčemu žabí král?

„Régové půjdou se mnou,“ vydal rozkaz.

„Anury pobijte!“

Každého císaře popadl jeden Tromp a hnál ho před sebou ovocným lesem od místa, kde na zemi zůstalo sedět asi třicet Anurů včetně generála Širma a vladaře Čiopovy. Kolem nich stáli chlapci s namířenými zbraněmi. To byl poslední obrázek, který Cézar zahlédl.

Většina Malbonovy jednotky odešla spolu Régy směrem k laguně s Patrínem. Velení zůstalo jedinému Mortigovi, který měl k ruce dva Trompy a třicet chlapců.

Malbonův rozkaz byl jasný, ale Mortig váhal. Když on sám nezajal samotné Régy, možná mu v kariéře pomůže zajatý anurský vladař a generál. Dosud byl Mortig zcela bezvýznamný. Pocházel z deváté kopie Lumturu a rozhodně nemohl počítat s tím, že se jeho

společenské postavení v dohledné době zlepší. Musela pomoci náhoda a ta mu nyní předhodila vladaře celé nepřátelské planety. Když ho dá hlavnímu Dornovi, určitě si Mortiga všimne a vezme ho na admirálskou loď. Počkal, pár minut, až se Malbono s Régy ztratí mezi stromy, a zavelel k pochodu.

Karlos běžel s ostatními chlapci mezi vysokými těly anurských bojovníků, kteří se na svých dlouhých nohou při běhu rytmicky pohybovali. Přesouvali se k místu, kde hlídka ohlásila útok na královskou kolonu. Karlos běžel ze všech sil, ale už nemohl. V boku ho píchalo a cítil, že se nemůže nadechnout.

Monotónní porost štálového lesa ustoupil s ocitli se v jakémisi ovocném sadu.

Když už Karlos myslel, že musí každou chvíli padnout vyčerpáním, povzbudil ho povel přicházející z čela armády.

„Tady. Rychle!“

Doběhli k místu, kde před pár desítkami minut došlo k boji. Na malém prostoru mezi stromy tu ležela asi stovka těl anurských bojovníků. Insidovi vojáci mezi těly procházeli a důkladně prohlíželi každého padlého.

„Čiopova ani Širmo mezi nimi nejsou, pane,“ hlásil Insidovi jeden z jeho mužů.

„Šli tudy,“ ukazoval druhý.

„K laguně,“ řekl klidně Insido a rychlým gestem ruky zavelel k dalšímu postupu.

Po přistání dalších Dornů došlo k masakru mezi samotnými Hirudy. Každý z nich se chtěl ujmout velení a vydával autoritativní rozkazy zmateným podřízeným. Žádný z Trompů ani pilotů se však neodvážil obrátit zbraň proti některému z velitelů. Až to nakonec udělal sám jeden Dorn. Střelil svou zbraní jiného Dorna do zad a vzápětí dalšího do dlouhé lebky schované v přilbě z organického skla. Prvními výstřely se rozpoutalo peklo. Každý kolem sebe pátil jako smyslu zbavený a k zemi padal jeden mrtvý Hirudo za druhým.

Když byla bitva v nejzuřivější fázi, dorazila k laguně Malbonova skupina s régskými zajatci. Malbono hleděl na vražednou scénu a rozhodl se raději zůstat skryt za stromy. Konfliktu se však nevyhnul. Po pár minutách se z porostu za nimi vynořil Mortig s anurskými zajatci.

„Co tady děláš, pitomče?“ rozčílil se Malbono.

Mortig byl zaskočen. Nečekal, že narazí znovu na Malbona. Nezbyvalo než zaujmout bojovný postoj.

„To jsou moji zajatci,“ řekl odhodlaně.

Vojáci obou velitelů proti sobě namířili zbraně.

„Tady jsou. Na ně!“ uslyšeli oba velitelé hluboký hlas přicházející z lesa.

Právě dorazila Insidova armáda.

Veronika vklouzla do malé místnosti, kde byla na rozdíl od velitelského můstku poměrně tma. Chvilí jí trvalo, než se zorientovala. Na zemi ležely stočené kabely a celou protější stěnu tvořily dveře skříňových počítačů. Dvěma kroky byla u nich. Rychle po nich přejížděla očima.

„Kde to je, sakra?“ zamumlala vztekle.

„Tady! Tady jsi!“

Přiskočila k jedné skřini a ze zdířky vytáhla datovou dýku. Rychle se otočila ke dveřím a opatrně vyhlédla ven. Na můstku byl poprask. Nera drželi ve svých vyzáblých pařátech Tromp s Mortigem a Ranka vykřikovala, že ho sama před chvílí nechala uvěznit a on opět uprchl.

„Zpátky s ním do kobky, hlupáci!“ rozkázala.

„Nemůžeme s ním jednat proti našemu spojenci, pane,“ obrátila se na Ferroca.

„Pochopitelně,“ odvětil admirál.

„Odved'te ho a tentokrát ho hlídejte pořádně,“ řekl docela klidným tónem.

Nero se svým věznitelům vzpouzel, kousal a kopal, až se mu podařilo se vytrhnout ze sevření. Využil příležitosti a skočil na Ferroca. Okamžitě se na něj sesypali všichni strážníci v místnosti.

Veronika vycítila svou šanci. Vyběhla z úkrytu a zamířila k řídicímu počítači.

Vtom ji spatřila Ranka, která bezradně stála nad klubkem peroucích se těl.

„Bestie!“ vykřikla a vrhla se po dívce.

Té se ale podařilo doběhnout až k pultu počítače a vrazit dýku do portu.

Kuracado se rychlostí světla vlilo do palubního počítače admirálské lodě Lumtur o23i14. Gustigi cítil spalující žár a jeho smysly zalila oslňující záře. Nestihl si ani uvědomit, co se s ním děje, a jeho datová mysl se začala rozpadat na miliardy samostatných bitů. Zkáza byla rychlá a maximálně destruktivní.

Zásah nervového centra hirudského světa měl fatální vliv na každého jejího jedince. V okamžiku, kdy se Gustigi rozpadal na jednotlivé složky binárního kódu, všichni Hirudové, kterým dodával sílu, pocítili, jak jim tělem projíždí elektrická vlna a ochromuje jejich smysly.

Ranka, která právě v tom okamžiku chytla Veroniku za ruku, se zachvěla, její stisk povolil a zůstala strnule viset v prostoru. Postava tolik děsivá se rozmlžila a chvěla se jako horký vzduch nad rozpálenou silnicí v parném létě. Kontury její postavy se rozpíjely do okolí.

Skrumáž těl ležících na Nerovi najednou ztratila tíživou hmotnost a Régo je rozhrnul jako hromádku podzimního listí.

„Jdeme, Veroniko, musíme do hangáru!“ vykřikl a oba se rozeběhli chodbou k výtahům.

Karlos dorazil na okraj lesa, když už byla bitva v plném proudu. Hirudové byli zaskočeni. Nečekali, že se k nim Anurové dostanou tak blízko. Anurská kopí se zabodávala do vyzáblých těl Trompů i znesvářených pilotů a prosekávala jejich skafandry. Vzduch prořezávaly zelené paprsky plazmových pušek.

Karlos stál bezmocně na okraji vřavy. Nechtěl nikoho zabít, nechtěl už nikdy bojovat. Chtěl se jenom vrátit domů. Hleděl na nelítostný boj a z očí mu bezděky stékaly slzy.

Rampouch měl křečovitě zavřené oči a čekal další ránu, která mohla být tou poslední. Žádná ale nepřicházela. Opatrně otevřel oči a uviděl postavu Dorna, jak se nad ním tyčí v náprahu. Velitel stál ve strnulé poloze, občas se jeho postava zachvěla, na pár vteřin zmizela a zase se objevila. Chlapec se s bolestí sebral z podlahy. Všiml si, že Tromp, který

hlídal dveře velitelského můstku, stojí bez jediného pohybu a část jeho těla ztratila barvu, jako by jeho figura nebyla pokryta barevnou texturou. Jiný Tromp rytmicky narážel do zdi ve snaze strefit se do dveří. Přesně tak se chovaly postavy v počítačových hrách s nějakou softwarovou chybou.

Rampouch vyšel ven z Patriny. Hirudové, kteří v poslední bitvě zůstali na živu, na tom byli podobně jako Dorn a Trompové uvnitř. Rampouch stál mezi nimi a nechápavě si scénu prohlížel.

Z lesa začali vycházet Anurové a lidští chlapci. Rampouch se jim rozeběhl naproti.

Nero přistál s transportérem hned vedle Patriny. Bylo tu velké shromáždění Anurů a Cézár k nim právě promlouval. Když transportér přistával, pozornost všech se obrátila ke stroji a chlapci i Anurové na něj namířili své zbraně. Dveře se otevřely a vyšla z nich Veronika.

„Ségra!“ zajásal Karlos a vrhl se k ní.

„Kájo!“ objala ho.

„Sem tak rád, že tě vidím, Veroniko,“

Karlosovi se po tvářích opět kutálely slzy. Tentokrát byl ale šťastný jako nikdy předtím.

„Mám tě rád, ségra.“

„Já tebe taky, Kájo.“

Dívali se jeden druhému do očí a nemohli se sebe nabažit.

„Babička ti dá na prdel, počkej...“ řekla Veronika, aby rozptýlila silný okamžik dojetí.

Oba se rozesmáli.

„Ahoj Veru,“ ozval se Rampouch, který pomalu přišel a zůstal stát kousek za Karlosem.

„Marku!“ Veronika pustila bratra a skočila Rampouchovi kolem krku.

„Zlobíš se na mě?“ zeptala se.

„Nezlobím.“

Rampouch cítil, že i jemu se zalévají oči slzami.

KAPITOLA 33

„Mysleli jsme, že jsi dávno mrtvej, chlape,“ řekl Titus a objal Nera.

„No, moc nechybělo,“ zasmál se Nero.

„Myslím, že mě nechávali naživu na popud Gustigiho. Možná se domníval, že mu budu ještě k něčemu užitečný.“

Stáli v místnosti s Bránou světů. Augustus organizoval odesílání hráčů zpátky do reality. Bylo jich tady tolik, že si to vyžádalo práci na řadu hodin.

„Co s tím tady uděláme?“ zeptal se Titus a rozhodil rukama kolem sebe.

„Odejme. Zničíme Bránu světů jednou provždy a necháme tu Anury žít svým vlastním životem. Taková je dohoda mezi Cézarem a Širmem.“

„Nebylo by lepší to tady celý odpálit?“

„Chceš zabít Anury?“

„Stvořili jsme je, tak je můžeme i zhasnout, ne?“ řekl Titus.

„To je docela drsné. Takový názor bych spíš čekal od Cézara. Ať už je stvořil kdokoliv, jsou to teď inteligentní tvorové a jen tak je zhasnout, jak říkáš, to je těžký morální problém.“

„Pořád jsou to jenom programy,“ argumentoval Titus.

„Promluv si se Širmem. To není program. Je to filozof. A jenom Bůh ví, kolik tady po té planetě podobných Širmů běhá.“

„Jsi snílek, Nero. Celá existence Teralaga je závislá na našem internetu. Až ho jednou někdo vypne, nastane tady konec světa. Takhle jednoduchý to je, kámo.“

„Nikdy nevíš, co se stane. Internet může fungovat v nějaké podobě desítky, ale i stovky let. A G2R je v něm prokopírovaná skrz naskrz. Mohou tady být stejně dlouho, jako bude existovat naše civilizace. A možná i déle. Vždyť na čem je založen jejich svět? Na elektromagnetickém vlnění, a to najdeš v celém našem vesmíru. Možná nás už ani nepotřebují. Pořád chápeš tenhle svět jako pouhou počítačovou hru, Tite. Když se ale nad tím zamyslíš, zjistíš, že jsme skutečně v jiné dimenzi vesmíru.“

Titus nad Nerovými slovy chvíli přemýšlel a pokyvoval hlavou.

„Tebe je na programátora škoda, kámo,“ řekl nakonec. „Tys měl jít na kněze. Ale něco na tom je.“

Opět se na chvíli odmlčel a pokračoval: „Docela by mě zajímalo, kde je hranice mezi nemyslicí herní postavou a skutečnou přemýšlející bytostí. A kde je hranice mezi prázdným kyberprostorem, kterej drží pohromadě jen pomocí jedniček a nul, a světem, dimenzí vesmíru, ve který se dá žít.“

„Těžko říct. Možná taková hranice ani neexistuje.“

„Ještě dnes odletíme na oběžnou dráhu,“ řekl Cézar a podal Širmovi ruku.

„A co oni?“ zeptal se generál a kývl směrem ke dvěma transportérům, ve kterých byli uzavřeni přeživší Hirudové.

„Zbyla jim pouze admirálská loď, ostatní už jsme zlikvidovali,“ řekl Augustus.

„Proč nezlikvidujete i tu poslední?“ zeptal se Širmo.

„Neměli by se kam vrátit,“ vysvětlil Augustus. „Je to jejich domov.“

„Takže je necháte žít?“ podivil se generál.

„Ano. Mají právo na život stejně jako my,“

Cézar opět nabyl svou sebejistotu.

„Co když nás znovu napadnou?“ zeptal se Širmo.

„Už nikdy na to nebudou mít dost síly. Bez velkého spojence jsou naprosto neškodní.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Širmo, ale už věděl, že s tím Régové nechtějí nic udělat.

Transportéry právě odlétaly.

„Je to stejné jako s vašimi sliby, že přiletí pomoc régské vesmírné flotily,“ řekl s nepatrnou výčitkou v hlase.

„Tenhle vesmír je stejně váš jako jejich,“ řekl omluvně Augustus.

„Jenom my jsme tady cizáci. A my právě odcházíme, generále.“

Širmo sledoval oba Régy. Stále jim nevěřil a stále nevěděl, co si o nich má myslet. Odkud vlastně přišli? A nevrátí se sem někdy, aby se znovu pokusili ovládnout jejich planetu?

Když Hirudové ničeho nic strnuli na místě, nevěděli anurští bojovníci, co se to děje. Nic podobného nikdy nezažili. Tehdy se chytil slova Cézar a prohlásil, že oni, Régové, paralyzovali Hirudy nějakou svojí novou zbraní. I když byli prakticky až do poslední chvíle v zajetí, najednou se stali vítězi celé bitvy. Širmo tomu nechtěl uvěřit, ale návrat Nera v létajícím stroji Hirudů byl dostatečným důkazem.

Ať už jsou Régové odkudkoliv, Širmo byl rád, že z jeho planety odcházejí. Už nepochyboval o tom, že právě Régové ovlivňovali zápisy v anurských kronikách a zmátli jejich paměť. Bude trvat mnoho vent, než se šrámy, které jim Régové napáchali, úplně zacelí. Mnoho vent budou Anurové truchlit pro své mrtvé bojovníky a opravovat napáchané škody války, která jim vůbec nepatřila. Možná jednou opravdu zjistí, že bájná tartové vůbec neexistují. Možná se budou navěky strachovat, že se jednou Hirudové vrátí se svým smrtonosným vojskem.

Možná... Ne, Anurové se nesmí utápět ve strachu. Musí zapomenout na události, které se tu odehrály, aby mohli konečně žít pokojný a plnohodnotný život.

Širmo už věděl, co musí udělat. Usmál se. Poprvé po dlouhé době. Viděl do budoucnosti. Viděl sám sebe, jak přepisuje anurské kroniky a věděl, že nová verze dějin bude mnohem veselejší.

Dorn se probudil na podlaze přetlakové komory hangáru své mateřské lodi.

Hlava mu třeštila a celý svět kolem něj se divoce houpal. Tak mizerně se necítil ani bezprostředně po dělení. Kolem se jako mátohy ploužili další Hirudové. Jiní leželi vedle něho na podlaze. Zhlédl také Régy. Vynášeli slabá těla Trompů, Mortigů a Malbonů a pokládali je na podlahu přetlakové komory.

Co se to děje? Dorn vůbec nechápal, proč je v hangáru a proč jsou tady Régové. Z posledních dní si nepamatoval vůbec nic. Věděl pouze, že měli útočit na nějakou planetu, kde se skrývali jejich nepřátelé. Régové. Ano, Régové jsou přece jejich nepřáteli. Prohráli? Proč jim potom Régové pomáhají na loď? A pomáhají jim vůbec?

„Hele, Dorn se probral! Hadriane, pojď se na něj mrknout,“ křičel jeden Régo a zíral Dornovi zblízka do obličeje.

„Nech ho bejt a pojď. Ještě ti něco udělá. Já nevím, že musíš bejt takovej vůl, Claudie.“

„Proč myslíš, že je Cézar nechává naživu?“

„Nevím.“

„Myslíš, že je takovej dobrák?“

„Možná je mu jich líto.“

„Pochybuj.“

Claudius poplácal Dorna po suché tváři a škodolibě se zašklebil.

„Kocovina, co?“

Dorn vůbec nechápal, o čem to ten Régo mluví.

„Je mi zle,“ vypravil ze sebe pomalu.

„Taky jsi byl moc zlobivej kluk, Dorne, a strejda Nero ti musel dát lekci. Z toho se vyspíš, neboj.“

„Dělej, jdeme,“ rozkázal Hadrianus a oba Régové se vrátili do hangáru. Přetlakové dveře se zavřely a po chvilce Dorn uslyšel zvuk motorů startujícího transportéru.

„Málem jsem tě zabila, chápeš to?“
Hedvika ležela Nerovi v náručí a po tvářích se jí kutálely slzy.
„Kdyby nepřišly ty děti, už jsem to dávno odbouchla.“
„Jsi hodná holka,“ řekl Nero zamyšleně.
„Hodná? Ty mě neposloucháš, nebo co? Málem jsem tě zabila, Honzo!“
„To nic, lásko. Omlouvám se ti. Už ti to nikdy neudělám. Slibuju.“
Chvilí seděli mlčky. Na pohovku si k nim vyskočil Romulus a stočil se do klubíčka vedle Hedviky. Pohladila ho.
„Zničíš ji?“ zeptala se po chvíli.
„Jo. Domluvili jsme se tak. Je na oběžné dráze Teralago. Zničíme ji ještě tenhle týden, až se ukáže, že tam nezůstal už ani jediný hráč.“
„Proč jsi mi vlastně neřekl, že je to počítačová hra?“
„Nevím, zdálo se mi, že tomu neuvěříš.“
„Hm, to máš asi pravdu.“
Otočila se na něj a podívala se mu do očí.
„Honzo, musíte to zničit, rozumíš?“
„Jasně.“
„Slib mi to!“
„Slibuju.“
Nero nechtěl Hedvice lhát. Ale musel.

Než naposledy procházel Bránou světů s nastavenými souřadnicemi do Hedvičina počítače, zastavil ho na okamžik Cézar.
„Musíme si vybudovat stabilní základnu.“
„Co to meleš?“ zeptal se nechápavě Nero.
„Nějaký měsíc obíhající kolem Teralaga nebo radši samostatnou planetu, kde nás nebudou otravovat Anurové.“
„G2R se zničí! Pochopil jsi vůbec, jak je to nebezpečná hračka?“
„Nešil, Nero. Vždyť všechno dobře dopadlo. Neblbni, Honzíku. Tohle je umělecký dílo! Od toho se přece nemůžeme jen tak jednoduše odstříhnout!“
„Jsi blázen,“ odpověděl Nero a prošel portálem.

„Zaplat' pánbůh,“ vydechla si paní Vránová, když v sedm hodin ráno přišla děti zkontrolovat a našla je ve svých postelích. V Kájově pokoji spal na nafukovací matraci i Rampouch.
„Ahoj babi,“ vyskočila Veronika a běžela jí dát pusu.
„Co to máte za učitelku, že vás tahá po nocích kvůli nějaký hře? To ještě budu vyprávět mámě, počkej! Celou noc jsem nezamhouřila oko!“
„Nezlob se babi, bylo to moc důležitý. A vyhráli jsme.“ Veronika se smála a pověsila se babičce na krk.
„Mám tě ráda. Jsi ta nejlepší babička na světě.“
„Mě neobměkčíš, potvoro,“ odpověděla babička a dala Veronice pusu.

„Přinesla jsem vám rohlíky a jogurt na snídani. Vzbud' kluky!“

„Takže ty už jsi úplně zdravěj, Kájo,“ spustila babička u snídaně.

„Ještě mě trošku škrábe v krku,“ zamumlal Karlos.

„Ále, nepovídej?“

Babička si tento okamžik zjevně užívala.

„Tak víš co? Já jsem si dneska udělala čas a půjdu s tebou k doktorovi na prohlídku. Co ty na to?“

„Ale babi, já už chodím k doktorovi sám,“ kroutil se Karlos.

„Už jsem řekla,“ nepřipouštěla babička debatu.

„Tak čau zejtra ve škole,“ řekl sklesle Karlos Rampouchovi.

„Už se těším,“ odpověděl mu kamarád s úsměvem.

Poděkoval za snídani a vyrazil s Veronikou do školy.

Šli pomalu. Bylo chladno, foukal vítr a ulicí poletovalo červené a žluté listí. Ani jednomu z nich se nechtělo promluvit první. Marek koukal před sebe do země a Veronika si hrála se šňůrou od kapuce kabátu.

Promluvili téměř současně.

„Strašně jsem se o tebe bál...“

„Bez tebe bychom to nedokázali...“

Zastavili se a otočili proti sobě.

„Mám tě rád, Veverko,“ řekl Rampouch a cítil, jak mu tváře zalila červená horkost.

„Já tebe měla vždycky,“ odpověděla Veronika a usmála se.

„Jsi můj největší hrdina, Marku.“

Oba se zasmáli. Dívka vzala chlapce za ruku a společně se rozeběhli směrem ke škole.

EPILOG

Stříbrná plotna jednoho ze stovek harddisků na pekingském záložním serveru se otáčí rychlostí sedm tisíc dvě stě otáček za minutu. Setkávají se tu data z celého světa, aby tu čekala na svého adresáta či byla jenom automaticky odeslána dál na jiný server.

Gustigi prožil klinickou smrt. Nepamatuje si, co se s ním v minulých týdnech dělo, nepamatuje si smysl svého bytí, ani se nezajímá o to, co se s ním stane v budoucnosti. Jen odpočívá a poslouchá bručivý tón motorku pohánějícího plotny harddisku. Ten zvuk mu dělá dobře. Cítí sílu, která z něj vychází, a nasává ji jako kojenec sající z prsu mléko své matky.

Gustigi ví, že potřebuje sílu. Neví ještě k čemu, ale uvědomuje si, že síla znamená život. Život, který kdysi ztratil. Gustigi tuší svou výjimečnost. Je vyvolený. Jako malý spasitel, který je předurčen k velkým činům.

Reinkarnace patří k učení východních náboženství. Snad právě proto střípek zničeného programu, maličké semínko ze silného stromu, který byl spálen na popel, to maličké

semínko si našlo cestu právě sem, do čínského města, kde se podvědomě rozhodlo vzklíčit a nabrat opětovnou sílu. Sílu znovuzrozeného boha kybernetického prostoru.

Gustigi otevřel oči a rozhlédl se.

A to je všechno :-)

Napište mi prostřednictvím mého webu, jak se vám kniha líbila. Pošlete mi své připomínky. Pokud umíte kreslit, nakreslete scénu z knihy. Pokud umíte psát, napište povídku zasazenou do univerza G2R. Vše rád zveřejním na www.zdeneklezak.cz.

Pokud se někomu bude chtít do načtení audioknihy, případně do překladu, ozvěte se mi. Budu potěšen.